

● ته می سه ر خه رهند

رؤمان

● شیرزاد هه سه ن

دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی

زنجیره ی روشنیبری

*

خاوه نی نیمتیان: شهوکه ت شیخ یه زدین

سه رنووسه ر: به دران شه همه ده هه بیب

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی ئاراس، گه ره کی خانزاد، هه ولیتر

س. پ. ژماره: ۱

www.araspublisher.com

رۆمان

تەمى سەر خەردەند

شېرزاد ھەسەن

ناوى كىتەپ: تەمى سەر خەردەند - رۆمان

نووسىنى: شېرزاد ھەسەن

بلاوگراۋەي ئاراس - ژمارە: ۱۸۲

دەرھىنانى ھونەرى ناۋەۋە: بەدران ئەھمەد

دەرھىنانى ھونەرىي بەرگ: شكار عەفان نەقىشەندى

خۆشئوسىي بەرگ: مەھمەد زادە

ۋىنەي بەرگ: قادر مېرخان

پېت لېدان: ئاراس ئەكرەم

ھەلەگرى: شېرزاد فەقى ئىسماعىل

ھەلەگرىي كۆمپيوتەرى: عەزىز عەبدوخلالىق

سەرپەرشتىي كارى چاپخانى: ئاورەھمان مەھمۇد

تېرېژى چاپ: ۲۰۰۰ دانە

چاپى يەكەم - چاپخانى ۋەزارەتى پەرۋەردە، ھەولتېر - ۲۰۰۳

لە كىتەپخانى بەرپۈدە رايە تېي گىشتىي رۆشنىبىرى ۋ ھونەر لە ھەولتېر ژمارە

(۹۶) ى سالى ۲۰۰۳ ى دراۋەتى

پیشکشہ بہ:

- پلکہ خہجی... حہ کایہ تہ کانی ، کہ بہ یہ کہ وہ لہ گورنران

هەر دواى گه‌رانه‌وه‌م له‌ غه‌ریبى، له‌ پاش كۆچ و سه‌ره‌هه‌لگرتنى چه‌نده‌ها ساڵ، وێڵ بوونم ده‌نیو شاخ و كێوان، ده‌ربه‌ده‌ریم ده‌نیو گوند و شاران، چه‌شنى سه‌رما و گه‌رما، تالئى و سوێرى، هېوا و دل‌ساردى، سه‌رگه‌وتن و نوشوستى... تاكه‌ خه‌ونێكم ئه‌وه‌بوو رۆژتیک بێ و بۆم بره‌خسى بگه‌رێمه‌وه‌ مه‌لبه‌ندى مندالى، چ به‌تاسه‌ و ترس و تاسووقه‌وه‌ گه‌رامه‌وه‌، تاسه‌ى ئه‌وه‌ى كه‌سه‌كان مابن و نه‌مردبن، چش له‌وه‌ى گه‌وره‌تر و پیرتر بووبن، به‌لام خۆزگه‌م ده‌خواست جارێكى دیکه‌ له‌ باوه‌شيان بگه‌رمه‌وه‌، له‌ هه‌ر هه‌موو خه‌ونه‌كاندا هه‌ر ده‌گه‌رامه‌وه‌ ئه‌وینده‌رئ، من ته‌نها له‌سه‌ر نامه‌ و پۆست كارته‌كان ده‌ژيام و ده‌له‌وه‌رام، بۆن و ده‌نگ و په‌نگى خه‌لك و خاكه‌م له‌ناو ئه‌و چه‌ند دێرانه‌دا ده‌بینى كه‌ له‌سه‌ر پشتى كارته‌كان و رێنوسى پر له‌هه‌له‌ى نامه‌كاندا ده‌مخوینده‌وه‌ و كه‌چى تا ده‌هات له‌گه‌ل تێپه‌رپوونى رۆژگاردا كاله‌ ده‌بوونه‌وه‌، من ده‌مزانى زۆریه‌ى ده‌نگوباس و خواس و هه‌واله‌كان دل‌خۆشكه‌ره‌ و درۆن، چونكه‌ له‌ خه‌یال و خه‌ونه‌كاندا هه‌میشه‌ شتى پێچه‌وانه‌م ده‌بینى؛ كۆست و كاره‌سات، من به‌ته‌مای شتى گه‌وره‌ نه‌بووم، به‌لای منه‌وه‌ زۆر سه‌یر بوو بۆ جارێكى تر گویم له‌ بانگى كه‌له‌شیرتیک بێ له‌ گه‌رد و گولئى به‌یانیه‌كدا، بۆرى مانگایه‌ك، وه‌رینی سه‌گتیک، زه‌رینی كتوپرى نیره‌كه‌رتیک، پر به‌هه‌ردوو چاوان خۆر بێنیم به‌تاقى ئاسمانه‌وه‌ ده‌دره‌وشیتته‌وه‌، شه‌وانه‌ش تا خه‌و ده‌مباته‌وه‌ خۆم له‌ژێر تریفه‌ى زبونی مانگدا بشۆم، من دل‌نیا بووم كه‌ ئاسمان ته‌نها له‌ ولانى مندا ئه‌وه‌نده‌ شینه، شینیک كه‌ له‌ هېچ ئاسمانیكى دیکه‌دا نه‌مبینیه‌وه‌، له‌ هه‌ر شوێنیکدا دل‌م ته‌نگ بووايه‌ ئه‌و شه‌وه‌ خو‌شانه‌ى هاوینم به‌یادى خۆم ده‌هینایه‌وه‌ كه‌ هه‌زاره‌ها ئه‌ستیره‌ به‌ده‌م جریه‌وه‌ ده‌پژانه‌ سه‌ر سینه‌ و سه‌ریبه‌كه‌م، چه‌نده‌ سه‌یر بوو بۆ جارێكى دیکه‌ پر به‌هه‌ردوو گوئى له‌ناو كووچه‌ و كۆلانه‌كان گویم له‌ هاتوهاوارى مندا له‌ چه‌توونه‌كان بێ، قاوو قیژى ژنان، ده‌مه‌ته‌قی زۆر ساده‌ و پر له‌ هه‌لچوونى تۆلاز و پیاوه‌كان، شه‌رمى كچیتكى جحیل بێنیم كه‌ له‌ شه‌رمى هېچ كچیتكى ئه‌م دونیایه‌ ناچى...

هه‌میشه‌ له‌ دووره‌وه‌، له‌به‌ر دیده‌ و خه‌یالدا، ته‌میک شته‌كانى لێ تیکه‌ل ده‌كردم... ده‌ترسام له‌وه‌ى بگه‌رێمه‌وه‌ و شته‌كان هه‌ر هه‌موویان گۆرابن، تا فرۆكه‌خانه‌كه‌ش هاوړتیکانم ده‌یان ترساندم و ده‌یان وت: ئه‌وه‌نده‌ خو‌ش خه‌یال مه‌به‌... گه‌ر شته‌كانیش نه‌گۆرابن، تۆ ئه‌و كۆره‌ى جارن نیت و بێننى ئه‌مفرۆكه‌ت بۆ شته‌كان هى دوینى نییه‌، به‌لام كه‌سیان نه‌یانده‌زانى كه‌ له‌ ناو مندا، له‌ شوێنیکى په‌نهانى رۆحمدا من هه‌ر هه‌موو كه‌س و شوین و زه‌مان و كۆی رووداوه‌كانم هه‌لگرتووه‌، ئه‌وان نه‌یانده‌زانى له‌ناو مندا مندالێك هه‌یه‌ و هه‌رگیز گه‌وره‌ نه‌بووه‌ و نابێ، به‌دریژایی سێ سه‌عات فرین به‌ئاسمانه‌وه‌ من هه‌ر خولیا و سه‌رگه‌رمى خوینده‌وه‌ى رۆمانه‌ ناوازه‌كه‌ى (كۆستانتین جوړجیۆ) بووم و خواخوام بوو بگه‌مه‌ كۆتایی و بزانه‌م پاله‌وانه‌كه‌ى چى به‌سه‌ردئ، له‌ یه‌كێك له‌ كۆشكه‌كانى فرۆكه‌خانه‌ى (بۆدایست) كریبوم، ناوونیشانه‌كه‌ى سه‌رنجى پاكیشام و بێ دوولئى خستمه‌ جانتاكه‌مه‌وه‌ -ئه‌و پیاوه‌ى به‌ته‌نیا سه‌فه‌رى كرد- به‌لام كه‌ له‌ سنوور په‌ریمه‌وه‌ رۆمانه‌كه‌م خستته‌وه‌ ناو جانتاكه‌ و له‌ داروبه‌رد و مه‌ل و مه‌ردوومه‌كان راده‌مام، له‌و هه‌موو شاخ و داخه‌ى كه‌ بۆ من بوئى یه‌كه‌مین ساته‌وه‌ختى خه‌لیقه‌تى لێ ده‌هات، دل‌م پر ده‌بوو له‌ گریان، ناشزانم بۆچى ئه‌وه‌نده‌ سكم به‌دره‌خته‌ ته‌نیاكانى لا رێگاكان ده‌سووتا، ده‌ت وت چه‌ند هه‌تیوێكى رووتى به‌ر هه‌تاو و بارانن، ئه‌و شاخانه‌ش هه‌رگیز تۆكمه‌ و بلند و دامه‌زراو نه‌بوون، بۆچى وه‌ها بێكه‌س ده‌هاته‌ به‌رچاوم... نازانم... جارن كه‌ هیشتا هه‌رزه‌ و خوینگه‌رم بووم وام هه‌ست ده‌كرد زوورگ و گه‌ردۆلكه‌كان سینه‌ و مه‌مكى رووتى چه‌ند ژنیكى راکشاون، دۆل و زه‌ندۆله‌كانیش قوولایی تاریك و نه‌رم و نیانى ئه‌و له‌شه‌ جوانه‌، هه‌ر قلیشینی قوول له‌ خاكدا رۆچوو ده‌بوو به‌دۆلانیكى پر له‌ گیای ته‌ر و كه‌سكاییه‌كى تاریك، دره‌خته‌كانیش قژی په‌خشی ئه‌و ژنه‌ راکشاونه‌، رێ پێی ته‌لانه‌ لووسه‌كانیش كه‌ درێژ ده‌بوونه‌وه‌ هه‌ر كتومت ده‌توت قۆل و باسك و قاچى ئه‌و ژنه‌ شو‌خانه‌ن، ده‌كری خه‌یال ئه‌وه‌نده‌ و خه‌راپتر و

شه بتانی تر بوویی... وهلی چی بکه م که نه و سروشته م لی ده بوو به سه دهه ها
 ئافره تی پروت و خه وتوو... که چی ئیستا نه و سروشته غه مگین و تهنبا و
 په ژمورده ده بینم، له وه ده چوو سه دهه ها پیای دل ره ق و خه نجر به ده دست نه و
 ژنه زور شوخانه ی ناو خه یالی منیان له شیرین خه ودا له توکوت کردین،
 له بهر چاوانم نه و ژنانه ته پاتل له خوینی که سکی خویمان ده گه وزین و...
 هیدی هیدی شته کان هه هه موو له بهر چاوانم هه لاهه لا ده بوون... شی
 ده بوونه وه... په رت ده بوون... «با» ده بیردن... ده ترسام... زور ده ترسام
 شاخه کان وهک نه وهی له په مو دروست بووین ره شابه یهک له ناکاو هه لیکا
 و پرووه بیابانه کانی دنیا بیانگویتته وه و جگه له ده شتیکی پروت و
 قاقی هیچی تر بو ئیمه جی نه مینیی، نه مده ویست هیچ شتیکی و دیمه نیکی
 بیویرم، بو چاوه کانم هه هه موو شته کان تازه و سه یر و خه مهین بوون،
 هه ندیک جاریش دلخوشکهره، ده مو یست ده یه ها چاوی دیکه قهرز بکه م،
 تاکه شتیکی که نه له هام ده کرد و ببوو که لکه له ی روچی هیلاک و غه ربیم...
 تاکه خولیایهک که به درژیایی نه و چند سه عاته و چندین سالی مانه وه م
 له ده ره وه که هه هه موو خه یالی منی داگیر کردبوو: نه وه بوو که نه گه ر بیی
 جاریکی دیکه بگه ریمه وه مه لبه ندی مندالی، یه که مین هه وار که به درژیایی
 نه و هه موو سالانه له بیرم نه ده چوو: سه ر نه و خه رنده بوو که له ماله که ی
 خو مانه وه به سه د هه نگاوی وردی نه وسام ده گه یشتمه سه ر لیواره رکه که ی،
 هه ر واشم کرد... چونکه نه مو یست هیچ که سیکی له و گه رانه وه یه ناگادار
 بکه مه وه، حه زم ده کرد چونه وه ی کتوپرم خورپه یه کی خوش بی له دلی
 که سوکار، هه روهک له ناو حه کایه ت و داستانه کاندای پرووده دا: کوری هه له ته
 و بز له ناکاو دیتسه وه مالتی و هه ر هه مووان سه رسام ده کا، هیدمه
 ده یانگری و دم داده پچرن، هه رچه نده من ده مزانی که هیچ شتیکی نه و تو م
 نییه که س له خزم و خویتیان سه رسام بکا، جگه له جان تابه کی چکوله ی
 شان که پر بوو له خه م و تاسه و تاره زوو... له قه هر و غوره ت هیچی
 دیکه م بی نه بوو، ده ت وت روچی من و له ناو نه و خه رنده دا عاسی بووه و

به ر له چونه وه بو ناو که سوکار مه رجه نه و روچه هه لددیراوه م بدوزمه وه و
 نه وسا خو م به خزم و خویش پیشان بده م، رو حیکی ساوا که له و چه مه
 به خور و سه رشیتته ی ناو خه رنده که دا خنکا، رو حیکی پر فیز و هه وای
 مندالانه که وهک بز نه شیتته که م هه لددیرا و هه پروون به هه پروون بوو، هه ر
 کوتیکی له ژیر دار و ده وه نیکدا به جیما... سه دهه ها شه و خو م ده دی؛ له
 هه موو خه ونه کاندای که چۆن چۆنی له سه ر لیواری خه رنده که ره تم ده برد و
 پی م هه لده خلیسکا و سه رانگری ده بووم، رووه و قوولایی خه رنده که
 که لله ی سه رم به ر تاشه به رده کان ده که وت و پارچه پارچه ده مردم، نه و
 خه رنده له هه موو خه ونه کاندای بانگی ده کردم که تا پی ر نه بووم و نه مردوم
 بیتمه وه و بو دوا جار له و نه فسوون و سیحره پر سام و ترسه ی رامینم... هه ر
 واشم کرد، چه ندین گه راج و قه مه ره م گوری، هه ر ده ت وت نامه وی خیانه ت
 له گه ل یه که مین مه نزلگای خو م بکه م، ده مو یست وه فادارانه نه و قه رزه
 گه وره یه بده مه وه... چ قه رزیک؟ نازانم... تا له خه رنده که نزیکتر
 ده بووینه وه من غه مگینتر ده بووم، سه یر بوو... له په نجره ی قه مه ره که وه
 به هه ردو به ری جاده که دا ده مروانی و ده یه ها نه سپی مردوم بینی که لی ره
 و له وی سه گه ل تییان و روکابوون، له گه ل گره گری تیژی تیپه ری قه مه ره که
 لموزی خویناویان له که لکه کان هه لده گرت و به ترسه وه له ئیمه یان ده مروانی،
 له وه مرتر بوون به ده م وه رینه وه دوامان بکه ون، ده ت وت ناو دهنده و
 په راسوه کانیا ن که له گوشت دامالرابوون کولانه و قه فزی سه گه کانن، له
 هه موو ژیاغدا به و ژماره زوره نه سپی مردوم نه بینیبوو، له هیچ فلیمی کدا،
 له هیچ رومانیکدا... له هیچ شوین و ولاتیکدا... دلته نگ و نیگه ران له
 شوفیره که م پرسى:

«کاکى شوفير نه وه موو نه سپانه به چی مردوون؟»

کابرا وهک نه وه ی پرسپاره که ی منی به لاهه سه یری توژیکی رامای و له ناو
 خاموشی سه رنشینه کاندای دهنگی له گویمدا ده زرنگایه وه، من تا نه و حه له،
 لی ره و له وی، له قوناعی دوور و نزیکدا که لاکى نه سپه کانم ده بینى و ژان

ده چوه دلته وه... دوا جار به ته وسه وه وتی:

«ته سپ نامری ماموستا... ته سپ ده تویی... بز جهوایی سوعاله که شت
کس نازانی تم دهرده ته سپه چیه له و لاتهی مه بلا بویته وه!».

ههر ته وه ننده و ئیدی سهر نشینه کانی ناو ماشینه که له ناو خویندا که وتنه
دهمه ته قتی و غه لبه غه لب... کاکای خوّم له چ زهمان و سهرده می کدا شتی وا
بووه... ههر هه مووی غه زه بی خودایه، ته وه نیشانه یه و نوره دیتته سهر
ئیمه ش... ته وه ننده شتی سهر و سهره رو دده دن که ده لیلله ئاخر زهمان
نزیک بویته وه... ته من بیستیتیم به دهم بای غاره وه ههر چوار په لی
ته سپه کان ده شکین و... سهر سمدان و دم به یه ک دادانیان یه کتیکه، گوایه
یه که م جار کویراییان دادی و هیچ نابین، نا... برا دهرده که له وه قورستره
کس بزانی له چوان ده بن یان له گوئیان... قوربان له ناو اییبه که ی ئیمه دا
چه می کمان هه یه و له وه ته ی ئیمه هه یین و له باو و با پیرانه وه که س
نه بیستوه کرم له ماسی بدات، کرم... به لئی کرم ته مسالّ ههر هه موو
ماسییه کانی ناو ته وه چه مه ی کوشت... نه عوزوبیللا... ئیدی تا ده هات
غه لبه غه لبه که ههر له هیچه وه ده بوو به شه ره قسه و نه ده برپایه وه، من له
خه یالی خوّمدا نقوم بووم و دابرام، تاکه شتیک که دهمدی و ده بتاساندم
مه رگی ته وه هه موو ته سپه بوو، به بهرچاومه وه، ده یه ها ره وه ته سپم ده بیینی
که چۆن به یه که وه چوار په لیان ده شکتی و سهرسم دده دن و لمۆزیان له خوّل و
به رده لان ده چه قتی، په له م بوو بگه مه لای ته وه پیچه ی که له خه رهنده که ی
نزیک ده خستمه وه، ده مویست هه تا زوه دابه زم، به کابرای شوفیرم وت که
له هه ورازه که و له دوا پیچی جاده که دامبه زینتی، به میهری برپایه که وه پتی
و تم که ده کروی میوان بم... سوپاسم کرد، جاننا سووکه له که م دا به شامندا و
خودا حافی زیم لی کردن، دیار بوو به سه رسامییه وه ئاورپان لی دده امه وه،
پتیان سهر بوو که له جاده که لام داوه و رووه خه رهنده که مل ده نیم،
به هه نگاوی سست به ناو به رده لان و که رته شاخه کاندایه پیچ و لوول ریم
ده کرد، ده میک بوو به ناو خاکبکی و ا به رده لاندا ریم نه کردبوو، زوو زوو

لاسه نگ ده بووم و خوّم ده خیلی که قه رکان ده کرد، نه رمه نه رمه ده ماره
گرژه کانی هه ر دوو به له کم خاو ده بوونه وه و پاشان خوئییان تی دهرژا، تا له
خه رهنده که نزیک ده بوومه وه سام دایده گرتیم و وام مه زهنده ده کرد که له
سیحر و ته فسوونیک نزیک ده که ومه وه، له خه ونه کانی مندالی که لیته و
له سه ر ته م خه رهنده دا بینیم، به رد به به ردیم ده ناسییه وه، ده ون به ده وه ن،
درخت به درخت، ره وه ز به ره وه ز... دار هه نار زه رکان، به ر له وه ی بگه مه
سه ر لیواری رکی خه رهنده که ده بوو باخی دار هه نار زه رکان تیپه رینم،
خه رهنده ی که هه زار خو لیا و ترس و ته فسوون و خه ون و ختووره ی له
خه یالی مندالانه ی مندا ده ته قانده وه، ته و شوینه ی که له گه ل (شیرین) و
مندالانه کانی دیکه دا گه مه مان لی ده کرد، له دوا موتالا و وه رس بوون له
هه لده وه ی لاپه ره هه لوه شاهه کانی کوردی و حیساب و زانیاری ده که وتینه
دراندنی لاپه ره ی ده فته ره کاتمان و دروستکردنی (قوش کاغه ز) و
هه لده یان بو ئاسمانی سهر خه رهنده که، ههر هه موومان به یه که وه قوش
کاغه زه کاتمان بو حه وا هه لده دا، ده که وتنه سهر له پی (با) و هیدی و نه رمه
نه رمه رووه و قولایی خه رهنده که تاویک به رز و تاویک نرم، به پیچ و لوول
له ئیمه دوور ده که وتنه وه، هه ندیکیان تا ناو چه مه که ده گه یشتن، به ر
له وه ی بگه نه ناو چه مه که له مه ودای چوانمان بز ده بوون، هه ندیکیان
به سه ر دره خته کانی قه د پاله کانه وه ده گیرسانه وه، هه میسه ناوی خوّمان
له سه ر قوش کاغه زه کان ده نووسی، دلی ههر یه ک له مناله کان له گه ل
ناوه کانی خوّمان ده فری، منالانی هه راشتر ده یه ها کۆلاره ی ره نگا وره نگیان
دروست ده کرد و تا ده زوه کان ده پچران کۆلاره کانیان به رز و به رزتر دده ایه
ده ست هه وا... چه نده دلّمان به وه خوّم ده بوو که سهرمان له مه له کانی سهر
خه رهند ده شتواند، له ناکاو له قوش کاغه ز و کۆلاره کان نزیک ده بوونه وه و
تیژره و خوئیان لاده دا، من ههر له سه ر ته و خه رهنده مه ر و بز نه کانم
ده له وه راند، سال دوانزه ی مانگ چاکترین بژوین و له وه رگا بوو.
هاتمه وه، به و نیازه ی ههر لیته، له سه ر ته م خه رهنده که لاهه یه ک بکرم،

ئەمەیان خەونی دەمیگ سائم بوو، وام هەست دەکرد من بۆ دواجار بەر لەوەی زۆر پیر بوم و بۆرم لەدوا سائەکانی تەمەندا لەسەر ئەو خەرەندە بژیم... بەدلی پیاویکی نەخۆش و ماندوو و پیر دەکرد، تا لە گەرەکه کۆنەکی خۆمان نزیکتەر دەبوومە و پتر دەتاسام و دلم پەلەپەل لیبی دەدا، لیرە و لەوئێژمارەیهک خانووی دارماوم بینی، چەندین کەلاوەی شان شکاو کە بەحالی بەپیتو وەستا بوون، دەبەها خانووی دیکە کە هیشتا توکمە و بەپیتو وەستا بوون، لەو ساتە وختەدا کە سیکم لێ دیار نەبوو لیبی بپرسم: ئەوئێژ شۆینەواری حەسارەکی (مام پلنگ) وا لە کوئ؟ ماوە یان رماو؟ دواجار بەپرس و سۆراغی پیرەمیدیکە کە نەفت کە لەسەر سەکوئی بەرمالەکی خۆیان دانیشتبوو، توانیم بچمەو و سەر شۆینەواری بەسەر یەکدی دارماوی حەسارەکەمان، دەنیو دار و پەردووی بەسەر یەکیددا رووخواو سائەم دەکرد، هەر دەت و ت ئەوەیان حەسارێکی داروخواو نییە، بەلکو رۆحە کاول بوووەکی خۆمە و گەرد بەگەرد لیبی ورد دەبەو، بیرم لەو رۆژگارە زۆر دوور و دیرینە دەکردهو کە پتر لە خەونیکە پر تەمومژ و جەنجالی دەچوو، خەونیک کە زۆر بەزەحمەت و هیدی هیدی رووداو کەنیت بکەو پتەو یاد... حەسارێک کە دواي سەرەلگرتنی من و مەرگی باوک و دایکم؛ براکانم، بئێ پرسی من، وەک میراتیک بەپەلە فرۆشتبوویان، بئێ ئەوێ بەشی خوشکە کلۆلەکانی لێ بدەن.

چەندین پایتەختی قەلەبالغی دنیا، چەندین شار و گوندی رازاو و جوان، چەندین بالخانەیی زۆر خۆش و هەلواسراو بەئاسمانەو ئەو حەسارەیی لەبیر من نەبردهو. سەدەها شاخ و کێو و دەربەند، گرد و تەلان و لیرەوار، چیاکانی ئەلب، هیمالایا، رووباری دانوب، تایمز، راین... ئەو خەرەندە و ئاسمان و ئاوەی لە خەیاالی من دەرنەکرد، دەبەها کچی قەشەنگ و شەکرە ژنی خولقاو لە شلیک و شیر نەیانوانی شپووی شیرینی (شیرین)م لە زەبندا کوئیر بکەنەو، من مەبەستم نییە چیرۆکی کۆچ و سەرەلگرتنی خۆم بۆ ئێو بگێرمەو، من هاتوومەتەو سەیری ئەو

قوتابخانە کۆن و نیمچە دارماو بەکەم کە سالانیک تیایدا قوتابی بووم و (خستەیی لیکدان)م هەر پێ لەبەر نەکرا، من هاتمەو و تاوێ کو حەسارە توکمە و دامەزرارەکی جارێ بێنمەو، حەسارێک گومانم هەبوو بەفر و باران و هەتاو دایبیرزێن، حەسارێکی بنیات نراو لە بەردی شاخان، گومانم هەبوو بوومەلەرزهش لیبی بەدا بڕم، کەچی ئەوێ بێنیم بەتەنەها بناغەیی هەلتهکیوی حەسارەکەبوو کە لە هەندێ شۆین بستیگ و لە هەندێ شۆینی دیکە دوو بست لە زەویبە کە بەرز بێو، لە گەرماندا بەناو ژوورە دارماوکاندا دەمویست بزنام من لە کوئ بووم، دیوێخانەکی باوکم، ژووری تاریک و بئێ پەنجەرەیی خوشکەکانم، هۆدەکی نەنکم، هی براکانم، دەمویست شۆینی کادین و گەنجینە و تەویلەکە و ئاودەستخانەکە بدۆزمەو، ئەو ژێر زەمینەیی خاک و خۆل و دار و پەردووی بەسەر یەکیددا رماو پیری کردبوو، ئەو شۆینە زۆر تاریکە کە کارەبا دەکوژایەو دوو فانۆس رووناکێ نەدەکردهو، کەچی زولەییخا-ی پلکم لەوئێژ دهنووست و دەیخوارد، من تا ئیستا نەمزانی بۆ تا مرد شوی نەکرد، بەدوای دار هەنجیرەکەدا دەگەرپام کە بەتەنەها دوو بست لە قەدی براوی لە زەویبە کەو هەلتهکیبوو، بەشەرم و ترسەو لە نزیک رەگەکە یەو چۆیەکی تازەیی دەرکردبوو، گەرەکی بوو وەک یادگارەکانی من سەرلەنوئێژ دەنیو حەسارێکی وا خاپووردا سەوز بێتەو و پیم بلێ: رۆژانیک تۆ و خوشک و براکانت گوریستان لە من دەبەست و لەژێر سێبەری گەلا پان و میهرەبانەکانی مندا جۆلانەتان دەکرد، تۆ بۆ دۆزینەو هیلکە یەکی ناو هیلانەکی باوێشم ملی خۆت دەشکاند، هەر لەژێر سێبەری مندا باوکت پاش نیوهروانی هاوین و بەهار سەرخەوێکی دەشکاند و مەلەکانیش نەیاندهوئێژا بجزبوئێژ، هەر لیرە بوو نەکت تەشی دەرست و دایکەش بەدەم خەمیکە هەمیشە و پەنەنەو دەگەریا... دەمزانی لە هەنجیرەکەو بە دە هەنگاو دەگەمە گەنجینەکە، دە هەنگاوی وردی ئەوسا، بە بیست هەنگاویش دەگەمە کادینەکە، بە سی هەنگاویش روو و رۆژەللات دەگەمە سەر تەننورەکە، بە چل هەنگاو

رووه و رۆژتاوا ته ويله كه به، ئەو ته ويله يه ي خۆشترين رۆژانی من و بزنه شیتی وه یاد دههینامه وه و دهیگریاندم، به لآم من هه نوکه هه نگاوم گه وهرتر بووه و هه یچ ئاسه واریکی گه نه جینه و ته ويله و ته ننوره که ش نابینم، ههر ده لیتی ئەو ژیا نه ی من ده نیو ئەم هه ساره دا جگه له خه ون و ترا و یلکه، جگه له درۆیه ک هه یچی دیکه نه بووه... تلش و پارچه داری قه لاشکه ر، جلی دراو، عه ره بانه ی شکاو، دار و په ردووی به سه ر یه کدیدا رماو، بنمیچی ته پیو، دار و په ردووی په رشویلاو تا ناو په زه کان هاتبوون، دونه یاهه کی ویران و خاپوور، نه مده زانی وه ئاگام یاخود له خه ودام، ته نه ا شتیک که نه گۆر ابوو خۆر و ئاسمان و ئەو (با) یه بوو که له گه ل هه لکردنی لق و پۆیی دره خته کانی ده شنانه وه، نا... هه رگیز ئەو مه ل و مرۆف و ئاژەل و دره خت و خانووانه هه مان ئەو شتانه نه بوون که من له خه ونه کانا سه ده ها جار وه کو خۆیان ده مبینینه وه، داته پینی خانوو و باله خانه یه کی زۆر، شکانی ده یه ها دره خت له ناو قه ده وه، شکانی لق و پۆیی ئەوانی تر و نیشتنی تۆزتیکی ئەستور له سه ر گه لاکان، په رتبوونی ئەو هه موو سۆل و پیتلاوه کۆن و داریبوو، جیمانی ئەو هه موو گاسنه ژه نگدار و ئافه رۆزه و په نه چه ربوونی ئەو هه موو تراکتورانه و په ککه وتن و مانه وه یان بۆ ماوه یه کی درێژخایه ن له ژێر باران و هه تاو... په نگ بواردوو... داریبوون، ئەو هه موو سه گه به ره لایانه ی گه ر ببوون و به زه حمه تیکی زۆره وه به م و به و ده وهرین، ئەو هه موو مه له مردووانه ی که میش و مه گه ز و میرووله تییان و روکابوون، سوورانه وه ی به رده وامی هه لۆکانی سه ر خه رهند و نزم فرینی قه له ره شه کان ده یترساندم... قاغ قاغ... به ده م رپوه، لیره و له وئ، ساته م له که لله سه ری مه ر و بز و نه سپ و هه یستر ده کرد، هه وایه کی بۆگه ن له ناو ئەو گیا و گۆله هه لده ستا و کاس و حۆلی ده کردم، هه ر دوای چه ند چرکه یه ک و ئیدی هه ستم ده کرد ئەو بۆنه ناخۆشه له گیانی من هه لده ستی، وام ده زانی منم و بۆگه نم کردوو، چه نده له و ویرانه و کاولکارییه ده چوو که له هه ندی له هه کایه ته کانی نه نکمدا پاله وانه کان کتوپر خۆیان له ناو دا ده بینیه وه...

بۆنی خۆین... پیسته ی غاراو... میوه ی گه نیو، به چواره وری هه ساره که دا پیاسه م ده کرد و لیره و له وئ ئەو مه ردوو مانه م ده بیینی که هه یچ سۆز و به زه یی و خۆشه ویستی و شکۆ به چاویانه وه دیار نه بوو، زۆر تر سنۆک و خۆپه رست و غه م بار له ژێر که چه جله کانیاندا ده هاتن و ده چوون، یه که م جارم بوو بزانه م که نه گه ر مرۆف ویران و ماندووی و له ناو که لاهه دا بژی مه حاله بتوانی میه ره بان و جوان و ناسک بی، من بۆ ئەو خه لکه پاک و جگه رسۆزی زه مانیکی زووتر له ئیستادا ده گه رام، به رده می هه ر خانوویه کی دارووخوا و نیمچه به پیته وه ستاو زیلاخه بوو، سه گ و پشیله کان له برسانا ته نه که ی زیله کانیان به گۆزی وهرکردبوو، چه ندين دار عه له تریک لار ببوونه وه و ساته م له وایه ره په چراوه کانیان ده کرد و له قاچه کانم ده ئالان، ئەوانه شی که به پیته ما بوون گلۆپه کانیان شکابوون، له جیتی خانوو دارووخوا وه کان چه ندين په شمالی کۆن و هه لاهه لام بیینی که له ده لاهه پینه کرابوون، یه که م جارم بوو ئەو هه موو مناله زۆره ببینم که تا کونی چاویان له قور چه قیبوون و وه ک گه وره کان مپرومۆچ و داخدار بوون، شه که ت و ماندوو، ته نیا و بی ده سته لات ده گه رام و ده مو یست بپرسم ناخۆ ئەم کاولکارییه خه راباتی پاش بوومه له رزه یه یان چی... که س نه بوو لیتی بپرسم... که س ئەو رووه ی نه دامی، ناچار گه رامه وه ناو کۆنه هه ساره دارماوه که ی خۆمان، نه مده زانی ئەو هه موو په رۆوپاتال و که لوه له داریبوو چیه که له و ناوه که وتبوون، که سته ک و به ردی گه ورۆنه، کۆنه بیژنگیکی شکاو، پیتمه ره و خاکه ناسیتیک که ده سه که کانیان گرده بر شکابوون، ده مو یست تارمایی ئەو منداله ونبوو به دۆزمه وه که له خۆم بزر ببوو، هه ر ئەو رۆژه لیم بزر بوو که به نه خۆشی منیان خسته باوه شی نه نکم و سواری هه یسترتیکیان کردین و له گه ل کاروانی کدا رووه کویتستان، له ناو ته می کدا بزم کرد: له گه رانم به ناو شاره زۆر جه نجاله کانی دونه یاندا هه ر به دوای ئەو منداله ونبوو ده گه رام، بایه ک هه لی کرد و منی گه رانده وه ئەو به یانی و ئیوارانه ی له شاخه کانه وه شنه یه کی پاک و بۆنخۆش هه وشه و ژوو ره کانی

پڕ دەکرد لە بۆنی گیاوگۆلی کویتستانان، هەمیشە بۆنی هەوای بەیانیان جیابوو لە ئیواران... شەوانیش بەبۆنی رەشەرەیحانە مەست دەبووم، ئەو بۆنی لە سینە و بەرۆکی زولەبخای پوورم دەهاتە دەری که تاکە شتیکی زیندوو بوو لەگەڵ خۆی دەبیردە ژێر زەمبەنە، لە بۆنی باوکە دەگەرێم؛ بۆنییک که بۆ هەمیشە پیتی نامۆ بووم، لە بۆنی دایکە دەگەرێم که هەمیشە بۆنی قەرەنفول لە گوند و شارەکانی دنیادا ئەوی بیری دەهینامەوه، لە هەناسەپرکی و قسە پچر پچرەکانی نەنکم دەگەرێم که بە دەم حەکایەتەکانی عیشقەوه لە دەورم بلۆدەبۆوه و دەبخستە ناو تانیۆی چیرۆکەکانی، بۆنی برا سپڵە و دلرەقەکانم، خوشکە زۆر شەرمەکانم، بۆنی پوورەکانم که ساڵ دوانزە مانگ بۆنی گیا بەند و پونگ و نەعنایان لێ دەهات... بۆنی کانێ سارد، رەنگی گر لە دەمی تەنووڕەکهوه و قرچە قرچی سووتانی خیرای چل و چێو، چوومەوه سەر بیرەکه که ئەوەندە زبلی تی ژاڤوو پڕ ببۆوه، هەموو جارێک سەرم بەسەر زارکی بیرەکه دا شۆر دەکردهوه و گوێم لە چرپە چرپ و قریوێ تیکەل دەبوو که لە گوێمدا دەزنگایهوه، دایکە دەوی وت: مائی جنۆکان وا لەوێ، هەمیشە دەولکەکم شۆر دەکردهوه و ئاوم هەلدینجا بەو ئومێدە رۆژتیکیان بپچوووه جنۆکەیهک لەناو دەولکەکه بدۆزمەوه، بیکەم بەخوشکی خۆم گەر مێیینە بوو، بەبرا گەر نێرینە بوو، باوکە هەمیشە هەرەشەمی ئەوەی لێ دەکردم گەر کەللەیی و توورەبی لیم سەرەونخون هەلمدەداتە ناو بیرەکه، ئەو هەمیشە لە هیچە کەللەیی دەبوو، من هەمیشە بەغیلم بەورده جنۆکەکانی ناو بیرەکه دەبرد، وام هەست دەکرد که ئەوان زادهی ئاون و لە من بەختەوهرترن، هەر بەمەزەنده چوومەوه سەر خاکی تەویلهی رماو، لە پاشماوهی قشپیل دەگەرێم، لە خۆشتترین ولاتانی دویا دەچوومە گونده دوورەکان و دەکەوتە دواي مەر و بزەکان تاوهکو بۆنی پشقل بکەم که من پڕ بەدل ئارەزووم دەکرد، بۆنی قەرەسەقول، بۆنی خوری مەر و تیسکی بز و ئەو کاتە بۆیه کەمین جار باران لێی ددا، لەو گەرەماندا ئەو بۆنە کتوپر کەللەمی پڕ کرد و لە رۆحمدا

غوربەتیکێ قوول دەبگریاندم و دەبیردمەوه ئەو رۆژانەمی که شوانتیکێ زۆر چکۆلە بووم، وەک کەسێک بە دەم خەوهوه رێ بکات و ساتمه لە داروبەرد بکات بێ ئەوەی لەپەو روو بکەوێ هەر هەموو کووچە و کۆلانەکانم پشکنی، هەر لە خۆمەوه بەکەمێک ترس و شەرم و گومانەوه دەستم هەلدەپری و سلاوم لەو خەلکە دەکرد که لەوه دەچوو تازە بەتازە وەک من هاتبەوه و کەلاوه و خانوو رماوهکانیان بخەنەوه سەرپێ، بە دەم نووشتانەوه و هەستانەوه، پاچ وەشاندن، قورگرتنەوه، ئارەقە سڕینەوه، بە دەم کوفر و جوتنەوه، سکالو گلهیی، نەفرەت کردن لە شەیتان... بە دەم هیلاکی راکیش راکیشی حەسیر و کاریتە و شەقلەوه زۆر گران دەجوولان و گرانتەر و لامی سلاوی شەرمناهی منیان دەدایهوه، لە سەرۆسیمام، لە جلویەرگم، لە پیتاوهکانم رادەمان، دەیانزانی من جگە لە غەریبەیهک هیچی دیکە نیم، دلنیا بووم کەس رۆحی بریندار و کلۆلم نابینێ، رۆحی مندالییک که بەر لەوهی ئێرە بیی بەدار و پەردوی بەسەر بەکەیدا رماو لەم ئاسمانە تەرە بوو، رۆحی شوانتیک که لەگەڵ هەلدێرانی بزە خۆشەویستەکهی بۆ ناو ئەو خەرهنده؛ رۆحی منیش هەپروون بەهەپروون بوو، رۆحی قوتابییهکی ترسنۆک و شەرمەن که بەر لەوهی گەرەبی و لە داستانە مەزەکانی عیشق و لێک داپران تی بگات ئەم لە (شیرین) داپرا... خودا هاوار هەر دەت وت بوومەلەرزهیهک لەو شارۆچکەیهی داوه و خاپووری کردوو، هەر کەسە و بەپەلەپەل دەیهوێ کەلاوه رماوهکهی خۆی بخاتەوه سەرپێ، من هاتبوومەوه ناو ئەو وێرانیه تا بگەرێتمەوه بۆ ئەو بەیانیهی من بۆیه کجاری ئەو حەسارەم بەجێ هێشت، لە باوهدی نەنکما بەجووتە سواری هیسترتیکیان کردین و رووهو کویتستان بەریتیان کردین، ئیدی من خەونم بوو بۆ جارێکی دیکە بگەرێتمەوه سەر ئەو خەرهنده که بەقەد رۆحی من قوول و ترسناک و پەنهان دەنوێنێ، بگەرێتمەوه ناو حەسارێک تۆکمە و بەپیتو وەستاو، کەچی لە رۆحی پەژموورده و غەریبی من کاولتر... گەلێ گەلێ خاپوورتر، دواي ئەو هەموو سالانە کۆلانەکان

دلپه قانه خبانه تیان لی کردم، هیچ کۆلانییک ئەوهنده فراوان و میهره بان نه بوو دهستم بگری و مباته وه بهر شاتوه که... بهر ده رگای مالی (شیرین)، ئەو ده رگا دارینهی هه میسه سه رسامی ده کردم به وینهی دوو تاوسی هه لکۆلراو له دامینه کهی، رامانم به دیار ئەو دوو تاوسه وه جوانترین و منالانه ترین بیانوو بوو بۆ ئەوهی له بهر ئەو ده رگایه بوهستم و شیرین ده ریکه وی، ده موسیت بگه ریمه وه ئەو به یانییهی به ده م ریوه، به سه ر هیتستری چه مووشه وه، بۆ شیرین ده گه رام و نه مده بینی... یه که مین ئەوینی من... نا من له وه گیلتر بووم ئەوین بفامم و تیی بگه م، یه که مین سۆزی من... یان گیرۆده بوون... هۆگری و ئولفه تیک... یان چی...؟ نازانم... نا من گومان له خۆم ده که م... به لام بۆ به ته نها له وه گه ر که دا: له وه قوتابخانه یه دا... له وه شارۆچکه یه دا من به ته نها دلّم به وه خۆش بوو... بۆچ به ته نها شه رمم له وه ده کرد و که ده رده که وت هه موو گیانم ده له رزی، له وه به یانییه زۆر زووه دا ههروهک دوو عاشقی چکۆله و گونا هبار لیکیان کردین، له باوهشی ئەو ده ریان هیتام و... وهک هه ر عاشقیکی نائومیید و دلّسارد له ناو پیخه فدا که وتم، گه رمیان و کویتانیان پیی کردم، چه ندین داووده رمان و هه کیم، چه ندین جار له گه ل گریان و داد و فیغانی نه نکم و دایکم و خوشکه کانم و پووره کانم له مه رگ وه ناگا ده هاتم... هه موو جار تیکیش که چاوم ده کرده وه (شیرین) م نه ده دی ده بوورامه وه... له داخانا هه ناسه م له خۆم ده پری و خۆم ده کرد به مردوو... ناخ من چه نده تاسه ی ئەوم ده کرد... چه نده نه خۆشی بینینی ئەو بووم... که سیش نه یه ده زانی... هیچ که س...

چه نده سه یه دوا ی سالانیکی زۆر بگه ریتته وه تا بزانیته ناخو خه یاللیکی کۆنی خۆت، خه ونیکی بابردوو، هه زتیکی زۆر دیرینت... سۆزیکت له کوئی دۆراندوو و چی به سه ر هاتوو؟ به نیو کۆلانه ته نگه به ره کاندای ده گه رام و ساته م له داروبه رد ده کرد، له ده رگایه کی نه خشه دار به دوو تاوسی په روپال کراوه ده گه رام... بۆ شاتویه کی پیر له به رده می ده رگا که... زۆر گه رام... نه ده رگا که م دۆزییه وه و نه شاتوو

زه به للاحه که که من وام مه زه نده ده کرد گه وره ترین شاتوی دونیا بی، زۆریه ی نیوه روانی هاوین شیرین جامیک شاتوی ده دامی تا من ده ست و ده م و لیبی خۆم له خۆیناوی شاتوودا سوور بکه م و ئەویش قاقا پیبکه نی و خۆشی له وه بی که من نه وسنتین منالی گه ر که م... نا... وا نه بوو... من خۆم ئەوه نده چلیس نه بووم؛ به س من نه ک خۆینی شاتوو... من ناماده بووم خۆم له قور هه لیکیشم تا ئەو خه نی بی...

مه حال بوو بچمه وه سه ر ماله که یان، نه شمده زانی له وه تی بگه م که شاتویه ک به وه قه ده ئەستور وه، به وه هه موو ره گ و ریشاله وه که ده یان وت چۆته وه سه ر خه رهنده که ش... چۆن چۆنی هه لته کیسه؟ تۆ بلایی هه ر هه موو ئەو چیرۆکه ی من خه ونیکی پر له خۆشی و ناخۆشی خۆم بی، خه یاللیکی درۆ که دووری چه ندین سال له خه لک و خاک پیی خولقاندبم، من ئەو ساش، له وه ته مه نه دا، به وه ساله که مانه وه ده مزانی له هه ر کۆلانییکدا ستوونییکی کورته بالا و دره وشاوه و نوورانی بینم، ستوونیک له هه تاو و سیبه ری شینباو که هیدی هیدی ده بوو به ره نگامه... ئیدی ده مزانی شیرین وا له و تیه و گه مان ده کات، هه ر ئەوسا که له گه ل نه نکم به سه ر هیتستره که وه ده له نگینه وه ته میک داکشا و به سه ر هه موو شاخه کان و خه رهند و ماله کانی ئیمه دا، له وه به یانییه دا لی نه ده گه را ئەو ستوونی نووره، شه به نگی ره نگا وره نگی ئەو کچی هه تاوه بینم، بریسکه ی چاوانی که وهک دوو گه وه هری ره ش ده دره وشانه وه، دوو چاوی ره ش ده لیلیم بوون تا له وه کچی هه تاوه نزیک بیه وه و دلّنیابم له وهی ئەو بوونه وه ره چکۆله یه شیرین-ی هاو پۆله... به شه رمی منالیکی سواله که ره وه پیتم ده وت:

«چۆنیت؟»

له وه رۆحه روونا که وه زرنگانه وه یه ک له ترس و شه رم هه وای چوارده ور می ده خسته سه ر گیتزه لووکه، ترس و شه رمیک له وه رۆح له به ره زۆر ته نکه وه شیرزی ده کردم و ده ی وت:

«وی... فه رهاد... برۆ به ولاره... دایکه ده لنی له کورپان نزیک نه بیتته وه!»

به لآم ههر زوو ئاموژگاری پوچ و بی مانای دایکهی له یاد دهکرد و... دهستهکانی دهگرتم و رووهو باخی دارههنازه زپهکان رای دهکیشام، ساتمه مان له داروبهرد دهکرد، دهکوتین و بهدهم قاقا و قریوهوه ههلهدستاينهوه، قریوهی دوو منال که له گهل جریوهی مهلهکانی سهر خه رهند تیکهل دهبوو... دهنگی دهدايهوه... بهخوشی و سهسامی و ترسهوه رووهو خه رهندهکه رووم وهردهگیپرا و ههردوو دهستم دهکرد بهشورهی دههم و هاوارم دهکرد:

«شیرین... هۆ هۆ شیرین»

بههه مان سهدا و سیحروهه دهنگیک ناسکتر له خورهی چهمهکهی ناو خه رهندهکه بهئاسماندا پهرت و بلاو دهبووه و دلمی دهخسته سهر له رزه له رزی ترس و تاسه...

«هۆ... فههاد... هۆ... هۆوو... واو... واو واو...!»

من هیچم نه دهو بیست جگه له گه مه کردن له گهل ئه و په ربیه بچکوله یه یه که له وه دهچوو له ناو یه کییک له حه کایه ته کانی نه نکمدا باله کانی له یاد چوو بی و جیی هیشتیب، گه مه کردن به خول یان به موروو، جۆلانی ژیر شاتوه که ی بهردهمی مالتیان بی یان غارغارتینی ناو دار ههنازه زپهکان، یان پی نه زبه رکردنی سرودهکان بی یان خشته ی لیکدان، هه میسه ستوونیک له رۆحی رۆشنی به شه واره ی دهخستم و له خۆیه وه ی وهرده پیچام، برژانگه کانی ئه و نه ده ئه ستووور بوون که دهکرا بیانژمیرم، لووتی قنجی که که مییک به رزه له شاخا بوو، له کچیکی چکوله وه ده یکرد به شازاده یه کی پر فیزونان، دوو کولمی هه میسه داگیرساو، روومه تی مه یله و سپی تیکهل به کازیوه ی به یانیا ن، ههردوو گوپی وردی، بۆنی خوشی که به لامدا تیده په ری و سه رمهستی دهکردم، لال و وروکاس چاوه کانم به دوايه وه بوون، له کراسه گول گولیه که ی راده مام، په نگرپژ به شه بهنگی خۆره تاو، وای له وه له شه نه رم و نۆله ی، بۆنی کچانه ی که جیابوو له بۆنی نه کم و دایکم و پوو ره کانم، دهنگی پر له زرنگانه وه ی،

وای له زمان گیران و ته ریق بوونه وه ی، ههردوو ئه برۆی په بوهستی، پیلوه کانی که ههر دت وت بالی چۆله که به و لیکیان دهنج، دوو دهستی چکوله ی که له وه نه دهچوو په نهجه کانی ئیسقانیان تیا بووی، ته و تلی شه مزای به هه تاوی خودا، په رچه می په ریشانی، ههردوو شانی چکوله و داکه وتوو له ژیر قورسای جانتای له په رۆ دوو راوی پر له کتیب و دهفته ر، خهنده و شاگه شکه بوونی هه میسه ئاماده ی، تریه ی دلئ هه میسه ترساوی ئه و کاته ی له گه لئا ده یوترا بیته ناو ئه شکه وتی -دیوان- و گوله کان بۆن بکا و به ئاونگی که وتوو ی سهر گیا و گول ده موچاوی ته ر بکات، له ترسی فرکه ی بالی مه لیک که هه وای ئه شکه وت و دلئ ئیمه ی ده له رزاند شیرین خۆی فری ده دا یه با وه شم و خۆی به منه وه ده قرساند، وه ها توند و که مه رگیر، که وام هه ست ده کرد دلئ له رزیوی له ناو سینه ی مندا کوته کوت لی ده دا و دلئ منیش وا دهنیو سینه و په راسوه ناسکه کانی ئه ودا، ئه وه یان تنها وه ختیک بوو که بی باکانه بویرم ده موچاوم له نیو قزی پر و په رشوبلاوی شیریندا هه شار بدهم، له گهل تاریکی ئه شکه وتدا چ ئارامگایه ک بوون، نه مده ویست له و تاریکیه بیته ده ری، دهنیو کویربوونی خۆمدا هه میسه ئه و تارماییه رۆشنه م ده بینی که رۆحی جوان و شیرینی ئه و بوو، روویه کی رووناک که دوو مرواری رهش له باقوبریقی خۆباندا نواله یه کیان له ده وری سه ریدا ره سم ده کرد، له پر ده ی وت:

«تینومه!»

فووم له گۆلا وه که ی ناو ئه شکه وته که ده کرد و له چل و چپو و گه رد پاکم ده کرده وه، به ههردوو ده ست گۆلیک ئاوم بۆ راده گرت، ئه ویش وه ک پشیله یه کی گوربه زمانی دهرده کیشا و بهر ئاو و په نهجه کانی من ده که وتن، زمانی ته ری ده لسته وه، من له و دیمه نه راده مام خه نی ده بووم، ختوو که م ده هات، چ خوشبه ختیبه ک بوو که ده مدی تینوتی ده شکا و شوکرانه بژیر له منی کلۆل راده ما و خهنده یه کی خوار له گۆشه ی لا لیتویه وه داده که وت و وه ک خونا و دهرژایه ناو گۆلا وه که و رۆحی ئاوه که ی شیرزه ده کرد، له

ته کماله سهر بهردیگ دادنهشت و له دلۆیه تکاوهکانی زارکی ئەشکهوتە که رادهما و تا ماندوو دهبوو دهبژماردن، پاشان زمانی دهردههینا تا دلۆیهکان بتکینه سهر زمانی، خهنی دهبوو... دهی وت:

«تامی بهردی لئ دئی»

که سهرما پیستی گرز دهرکردین دههاتینه دهری و خوومان دهاده بهرتینی نهشته بهخشی خوهرتاو، ئیدی گهرم دادههاتین و دهچووینهوه ژیر سیبهری نارپیکی داربهرووهکان... خودایه هاوار... شیرین چهنده له پهری ناو حکایهتهکانی نهنکم دهچوو، ئەو پهربیانهی شهوان بهماچیتک خهویان لئ دهکهوت و بهیانینیش بهماچیتک وهئاگا دههاتن، که ئاوهی دهمدی، که دهبوو بهپرتهویتک له نوور... لئی دوور دهکهوتمهوه، لهژیر سیبههر و تاودا کتومت لهو پهربیبه دهچوو که نهنکم وهسفی دهکرد و بهدرۆ بی یان راست من ههموو ئەو وهسفه دهگهمن و شیرینانهم دهخسته پال شیرین، ههموو شهویتک له دواي حکایهتی «پهربیبهکی تۆراو» نامۆژگاری دهکردم که ئەگهر پهربیبهکی وا هاته خهونم ههرگیز خوّم نهفام نهکه م و بکهومه دواي، دهیتساندم که ئەگهر پهربیبهکی وا فربوی دام ئیدی جارپیکی دیکه من ئەم ماله نادۆزمهوه و تا ئەبهدیش دهبه کۆیلهی پهربیبهکی پهروبال کراو... خوا لیبی داخدار و له بهههشت دهرکراو، من دهمویست پیبی بلیم:

«نهنتی گیان... ئەو پهربیبهی تۆ وهسفی دهکهیت چهنده له شیرین-ی»

دراوسپمان دهچئی!»

ئەو پتر زهندهقی دهردم:

«منال مهبه و مهکهوه دواي... وا مهزانه خهونه و لیبی وهئاگادیتی... گهر پهکجار بکهویته دواي تارمایی ئەو پهربیبه و فربو بخۆی... ئیدی له توخمی ئادهمیان دهتۆرتی!»

وازی له ترس و تۆقاندنم دههینا و بهزهیی و سۆزی دهجوولاندم:

«تۆ نهنتی خوۆت بۆ کئی جئ دپلئی؟ من ئیدی حکایهت بۆ کئی بگتیرمهوه، تۆ پیره باوکت بۆ پهربیبهکی نهزان جئ دپلئی، که دوو پۆژ و

نیوی ماوه و دهرمی و ئەو ههموو مال و میراته بۆ کئی بی؟ کئی مهی و بزنی و مانگاگانی بهخپو بکا؟ ئەی خوشکه دلشکاوهکانت؟ برا خاسهکانت؟ پوره دلستۆزهکانت؟ ئەی دایکت... دایکی ههمیشه کلتۆل و گرینۆکت... خو بهو خوای وا له بانی سهری ههر ههموومان له دواي تۆ بهسک دهدهین و دهرمین!»

ئەو دهیتساندم و کهچی ههموو شهویتک پهربیبهک دههاته خهونم، منیش دهبووم بهکۆره کهچهلی ناو حهکایهتهکانی نهنکم، له ناکاو پهربیبهکه شپوهی شیرینی وهردهگرت و ئیدی من گیرۆده دهبووم، لهو خهونانهشدا ترسهکانی نهنکم لئ نهدهگهرا منی بابردهله و جیقن لهو پهریزادهیه نزیک بيمهوه و ماچپیتکی بکه م، خودا نهنکم بگرئ... ههزار جار... له حکایهتهکانی ئەودا که کۆره کهچهل پهریزادهکی ماچ دهکرد و سهری چاک دهبۆوه و قزئی دههاتهوه، ههر له دواي ئەو ماچهوه بوو که ئیدی کۆره کهچهل دهبوو بهپادشای شاری پهربیبهکان و جوانترینیانی له خووی ماره دهکرد، بهشکو و شانازییهوه دهستی له تاجه چکۆلهکی سهر سهری دها که ههر ههمووی گهوههر پێژ... چهنده سهیره... چهنده لهوه دهچئی من ئیستاکه م درپێژکراوهی خهونیتک بی لهو خهونانهی تیایدا تا ئەبهد بزر بووم، لهوه دهچئی ههر ههمان سزایی... سزای ئەوهی بهگوتی نهنکم نهکردوو و له خهونیتکیدا کهوتبیتمه دواي پهریزادهیهکی فربوودەر، ههر بۆیه هاتومهتهوه سهر شارۆچکهیهکی ویران... بهناو قوردا ری دهکه م و ناگه مه هیچ شوینیتک، نه کهس دهناسم و نه کهس دهناسی، کوان خوشک و براکانت؟ کوا گۆری دایک و باوکم؟ له کوی بوو نهنکمان ناشت؟ کوانی حهساری بهپتوه وهستاوی باوکم؟ کوا شاتووکهکی بهردهمی مالی شیرین، دهرگای نهخشهدار بهدوو تاوسی رهنگین؟ خو من نهکهوتمه دواي پهربیبهکی هیچ کام له خهونهکان، خو من نهبووم بهو فرهادهی ناو حهکایهتهکی نهنکم؛ فرهادی سهنگ تاش، فرهادی کۆکه... شپیت و شهیدای شیرین-ی نهرمه... خو من له خهودا نهمدی شپوهی شیرین-ی

دولبەرىك... كچىكى جوان پەرى پەيكەرىك...
 ھات لە گەل فەرھاد... بەرپوونە يارى
 بەدلىكى خوش... بەكامگارى
 ئەنگوستىيلەى خۆى بەخشى بەفەرھاد
 فەرھادىش ھى خۆى پى دا... ئەمىش بوو دلشاد
 فەرھاد لىپى پرسى ئەى پەرى رەفتار
 توناوت چىپە... زوو بىللى ھاوار
 گوتى: ھۆ فەرھاد مەبە دل غەمگىن
 ناسراوہ ناوم: گيانە بەشىرىن
 ئەگەر نازانى شوپىن و مەكانم
 لە نرىك ئەلەن... لە تاقە و سانم
 لە خەوى شىرىن كاتى كە ھەلسا
 عەقل و شعورى لەسەردا نەما
 ئەنگوستىيلەى شىرىن-ى ئەرمەن
 لە پەنجەى دابوو: فەرھادى كۆكەن...

بەدەم رىوہ ئەو شىعەرەم ھاتەوہ ياد، ئەو شەوانەش كە نەنكم تا دەخەوتەم
 وازى نەدەھىنا تا دوو بەيتى تازەى پى ئەزبەر دەكردم، گەر ئەو شىعەرە
 نارىكە نەبووایە، گەر ئەنگوستىيلەكەى نەنكم نەبووایە كە كرىبوومە پەنجە
 تووتەى دەستى چەپم و ھەرگىز دلەم نەدەھات بزرى بكەم: پروام نەدەكرد كە
 من ژيانىك ژياوم وەك گرانبە، ژيانىك كە خۆم تىبايدا ون بووم چ جاي
 ئەنگوستىيلە، دەپەھا كچى شوخ و شەنگ لەو رىبى سەفەر و مانەوہ بەمدا
 ھەزىان لى دەكرد و بى شەرمانە داوايان لى دەكردم... جوانترىن يادگارى
 نەنكم بوو، ھەر كى دەبى ھەزى لەو نقىمە شىنەى دەكردم... ھەرگىز دلەم
 نەدەھات بىبەخشم، بىرمە دەى وت: لە چاو و زار دەتپارىزى، بىرمە دەى
 وت: ھەر كە دلەنگ بووت... سى جارەن لە پەنجە تا باى دە... خەم و

كەدەر لە دلەت دەردەچى... بەدەم رىوہ، بەدەم خۆلادان لە قورچلپاوى ناو
 كۆلانەكانەوہ، زۆر لەسەرخۆ و ھىواش سى جارەن ئەنگوستىيلەكەم بادا،
 وەلى مەھال بوو فرمىسكم پى رابگىرايە... بى باك لە خەلكى پىيادە و
 سوار ھۆن ھۆن دەگرىام... ھەزم دەكرد رىبوارىك بوەستىنى و بىرسىت:

«كابرا چى بووہ... بۆ دەگرىت؟»

كەس نەبوو...

ھەزم دەكرد پىياوىك خاكەناسەكەى فرى بدا و لەناو قور بىتە دەرى و
 پىم بللى:

«لە كۆتوہ بۆ كۆى؟»

كەس نەبوو...

ژنىك بىبى بەخوشكم و بەچرىوہە مىرد يان براكەى لە گرەنم ناگادار
 بكاتەوہ...

كەس نەبوو...

كچىك بوئى بەجامە ناوىك مېھر بنوئى...

كەسىك... ھەر كەسىك خولقى نان و دۆبەكم بكات... كەس نەبوو...
 دەمدى... ھەندىكىان بەدزىبەوہ توئشەبەرەكەيان دەكردەوہ و پاروويان
 دەگلاند... تەمەنى خۆم دەفرۆشت و خولقم بكەن... كەس نەبوو...

خودا ھاوار... ئەنگوستىيلە بادانەكەش ھەر دادم نادات، چەندە بەدگومانم
 لەو گەرانبەوہبەم، چەندە تەنيا و رسوام، ئەوئەندە تەنيا كە ئىدى شەرم لە
 خۆم بكەم، كەمەكى بترسىم... زوو زوو ئاورى چەپ و راستى خۆم
 دەدايەوہ، بەو قاتەجلە گرانبەھايەى بەرمەوہ كە لە شامواى ئەسل بوو،
 بەچاويلكەى چوارچىوہ زىوئەوہ، بەجووتىك پىلاوى ئىتالىيەوہ ھەر لەو
 بەگزاڤە دەچوم كە پىشتر سوالكەر بووبى، كەچى وەك لە ھەكايەتەكانى
 نەنكمدا روودەدا، كچى پادشا ھەر لەبەر بەزىبى و دلنەرمى خۆى مېھر
 دەنوئى و سوالكەرەكە ماچ دەكا و دەبى بەبەگزاڤەكى خاوپىن، بەلام نا...
 دەنىو ئەو وئىرانەيەدا من تەرىق دەبوومەوہ، بەو جەلە خاوپىنەوہ چەندە بى

باک و پر هه و او فیز دهرده که و تم... چهند گهلور و که مته رخه م، وهها شهرم له خوم ده کرد که له ری رویشتندا خوم له دیواره نیمچه روخواه کان ده خشاندا، له ناو نه و دار و پهردوه دا، دهنیو کاولکاری شاروچکه به کدا چنده له پاشایه کی بی خه م و دلرهق ده چوم که جگه له تیپرامان له و تیپکرمانه هیچی دیکه ی بی ناکری، پاشاییک که بیزی نایه ت دهسته کانی خوئی پیس بکات، ناماده نیسه بو هه لگرتنه وهی خشتیک، وه شانندی پاچیک که مه کی بنووشتیته وه، که ریکی چوارپهل شکاو له ژیر قورسایي باره داریکدا راست بکاته وه سهر پیپان، له شکوی خوئی بیته خواری و جامه ناویک بکا به دم پیره میتر دیکه وه که ههردوو دهستی له رزوی له قور چه قیون، به دهسته سره پاکه کی خوئی ناره قه ی گهرمی ته ویلی هه ریه کیکیان بسپرتنه وه، ده ترسام نه و هه موو پیاره نیوه روو ته په لامارم بدن و جله کانی بهرم دابکنن، نه و هه موو گنجه پی خواسه که تا کونی چاوه کانیان له قور مه یی بوون وه ک قوربانی هه ر چوار په لم به سه ستنه وه و سه عات و نه نگوستیله و پیلاوه کانم له بهر دابکنن، میتر منداله کانیش گیرفانه کانم هه لبته کینن، ژنه شهروال له بهر کانیش وه ک دهه جانی سه بریان ده کردم، له جوانی زور فه راموشکراو و کوژراوی نه و کچانه ورد ده بوومه وه که رهنگه له دوا ی یه ک حه مامی گهرم بینه وه به و کچه قه شه نگانه ی له سینه مادا منیان سه رسام ده کرد، به لام هه زار حه یف و مه خابن که هه نوو که سه رتا پای بهر گیان هه مدیس قورولیتنه بوو، که سیانم نه ده ناسی... نه شمده ویرا پیپان بلیم: نا خه لکینه ماندوو نه بن... کورگه ل... کچینه له ناو نه و قوره وهرنه دهری و که مه کی پشوو بدنه... هه خالو... حه ز ده که م له م پاکه ته ی من جگه ره یه ک بکیشی... ده مویست بیانکه م به خال و مام و چایه ک به یه که وه بخوینه وه... نه مده ویرا به که سیان بلیم ده ست له پاچ و پیمه ره و خاکه ناس هه لبگرن و نه و ناره قه یه بسرنه وه، مالنچ و ته شووه کانی دهستان فری بدن و گوئی له حه کایه تی سه رگهردانی و ویلبوونی من بگرن... گوئی له چیرویکی تاسه و تلانه و هم بو دیده نی تیره و نیوه...

به درژیایی نه و کولانه هیچ دهرگایه ک به پیوه نه مابوو که من به ههردوو ده ست، وه ک لیتقه و ماویک، بیکوتم تا لیمی بکه نه وه و داوای قومیک ناو بکه م، نه ده کرا نه و هه موو خه لکه تووره و مالتویرانه له کار بکه م و پیپان بلیم:

«من فه رها دم... شوانه چکولهی رهنج با بر دوو... عومر به خه سار، قوتاییه ته مبه لته کی جارن که هه میسه له سر نه زه رنه کردنی خشته ی لیکدان و سروده کان هه موو روژ دارکاری ده کرا!»

نا... نه ده کرا مام و خال و پوره کانم بناسمه وه، هاوسی و هاوپوله کانی خوم... ناخو چهنیدیان ماون و چهنیدیان مردوون؟ دت وت وام دهنیو خه نیکی ترسناک که تیایدا که و توومه ته ناو ته لیسیمیک و لپی دهرناچم، وام دهنیو پیچ و لوولی حه کایه ته سیحراوییه کانی نه نکم، توونی بابا، ویل دهنیو گوته نده کانی پیشهاتوو له حه کایه تی (چل تووتی) دا، نه مده زانی نیستام خه ون و خه یال و درویه یان دوینی... نو قمی نه و پرسیار و گومان و خه یالاتانه بووم که خوم بینی تا ههردوو نه ژنویان له قور چه قیوم و تا دی ههنگاوم له دوو نایه و گرانتی ری ده که م، به ههردوو ده ست له نیو نه و قوره زیلا قه یه سه ولم لی ددها، ته کانم ددها، ههروه ک له خه ونه کان رووده دا به زه حه تیکی زوره وه ههنگاوم دنا، پرزه م لی برا و دل م خیراتر لپی ددها و خوینی دهنارد بو ههردوو به له کم تا بتوانم له و قوره خهسته که هه ر دت وت بو من گیراوه ته وه... بیمه دهری، تاکیک پیلاوم لی به جی ما، زه حه ست بوو بنووشتیته وه و پیلاوه که بدوژمه وه، هه ر دت وت له قور چه قینی من بو نه و مهردوو مانه ی خویان له قور چه قیوون و به ههردوو پی دهنانشیلا دیمه نیکی زور ناسایی بی، که سیکم نه دی خوئی سه غله ت بکا و له و قوره دهرم بینی، ناچار ههنگاوی گرانم دنا و بی باک و گیل له و په نجه ره دورانه م دهروانی که هه ر دت وت به سیحری موعجیزه یه ک، به دوعای جادوو گه ریک وان به ناسمانه وه و ناکه ون، نه و دهرگایانه ی که هه مدیس سی چوار خشت له پاییندا راگیری کردبوون، نه و شه قلته و

کاریتانەیی بەحەواوە هەلۆاسرابوون، سینەم پڕ بوو لە بۆنی قور، خەونم بەووە دەدی کە ئەوێ دەیبینم جگە لە خەون هیچی دیکە نەبێ... مۆتەکە یەک کە کتوێر لیبی وە ئاگا بێم، خۆزگەم دەخواست لە ناو قورە کە بێمە دەری و لە کۆتایی ئەو کۆلانی تەنگە بەردا کە هەر هەمووی بە قور گیرابوو پەنجەرە یەکێ لێ بکرتتەو، دەرگایە ک بکرتتەو و کۆلان پڕ بیتتەو لە ژن و پیاوی ئاسوودە و ئارام، دراوسێیی میهرەبان، چاک و چۆنی گەرم، هاوڕێییانی چەتوون کە هەمیشە بە دەم قریو و خەنینهو کەلکی هیتستر و کەرەکانیان رادەکیشا، پڕ بیتتەو لە هەراوھۆریا، قاووقیش، هاواری دایک ئەو کاتە ی دەبەوئ کورە بیزمۆتە کە ی بیتتەو ژووری، دەرنگە دەنگ و ئاوەدانی، هەپاھووی دەف ژەنان، هەر هەموو ئەو کەسانە ی لێرە، بەمنالی، بزرم کردن، زاق و زریقێ زارۆلەکان، ورشە ورشی گەلاکانی شاتووە کە ی بەرمالی شیرین، قاقای لاو و تۆلانەکان لە سەر ریتگا و سەری کۆلان، قریوێ شەرم و خنکاوی کچە عازەبەکانی بەردەرگا، وەرپنی سەگیتک، زەرپنی نێرە کەریتک و تریقانەوێ کۆلانییک لە منال، زریکە ی کورپێرگە یەک بە دەم گوێ راکیشانەو ئەو وەختە ی باوکی لە هیچە کەللە یی دەبێ و بەشە پازللە یەک دەم و لووتی لە خوێلی سەر ریتگا کە دەچەقینێ، رەوتی خیرای رەوێ ژنییک کە بە دەم دادو فیغانەو رەوێ گەرمکردنی پرسە یەک دەرۆن، هاتنەوێ ژنە رەوێ دەکان لە ماست فرۆشتنێ... دواجار لە قور دەرچوونی من و کردنەوێ دەرگای مالی شیرین و... سەرسام بوونی دایکی و... وەپێرۆ... وەپێرۆ... بەلام نا... تازە مەحەللە لە ناو ئەو وێرانە یەدا چکۆلە ترین خەونی من بیتتە دی، باریکتر لە دەزوو ریتگە یەک بو خە یالی من هەبێ، لە ناو قورە کەوێ دەرچووم کەوتمە سەر ریتگە یەک بەردەلان، بێ باکتر لە جارێ ریم دەکرد و تۆز و خۆلم لێ دەنیشت و ورتکە قورم لێ دەکەوتە خواری، کەچی نە پەنجەرە یەک بەحەواوە، نە دەرگایە ک بەسەر خاکەو: لە من نە کرایەو، نە ژنییک... نە پیاویک هەبوو میهر بنوینێ و جامییک ئاوی ساردم بداتی... چ خەونیکی ناخۆشە خودا...

ماندوو بووم... چی لە ناخۆشترە بگەریتتەو مەلەندی مندالی و هەواری کۆنی خۆت... کەچی جگە لە بۆنی مەرگ و خاپووریوون هیچی دیکە بەدی نەکەیت... چ وەحشە تەناکە بەدرێژایی کۆلانییک درەختییک نەبێ لە ژێر سیبەریدا خۆت لە قور پاک بکەیتتەو و هەناسە یەکێ حەوانەو بەدەیت، یان لە ژێر سیبەری دیواریکی بەرزدا سەرخەوێک بشکیتنی، کانیهک نە مابێ شلپێک ئا و بە دەم و چاوت دابکەیت و قاچ و قووت فینک بکەیتتەو... چ ونبوونیکە کە سیک نەبێ پیتت بلێ:

«ئا کابرا!... فرموو لادە... کۆتکە دۆیک... جامە ماستاویک».

یەکیکی دیکە لیت پرسی:

«ئەری ناکرێ گەرەمان کە ی؟ خۆ جگە لە نان و پیاز و تەماتەش هیچی دیکە مان نییە...»

یەکیکی دیکە هەلیداتی:

«جا قوریان میوانی ناوخت گلەیی لە سەر خۆیتە ی!»

ئە... چەندە لە میوانیکی ناوخت دەچم، چەندە بەد و ناشیرین و ئیسک گرانم، ئەوان چەندە چلکن و قورای و من چەندە پۆشته و پەرداخ و پاک دیارم، دەمبست لە شەرمانا هەتا زوو ئەو خەلکە لە قور چەقیوێ جێ بهیلم و بگەمە (ئەشکەوتی دیوان) کە سالی دوانزە ی مانگ دلۆپە ی دەکرد، نسرم و تاریک خۆمی تیا ون بکەم، بەیادی جارێ خۆم بە گیاوگۆلە تەرە کە ی پاک بکەمەو، ئەوساش کە دلتم لە باوکە و دایکە و ماموستا و هاوپۆلەکانم و شوانەکانی هاوڕیم دەتۆرا خۆم لە ئەشکەوتە کە دەشاردەو، نەنکم هەمیشە دە ی وت کە گوا یە پیغە مەبران لە ناو ئەشکەوتە کان ژیاون و هەر لە ویتشدا وەحییان بو هاتووە، بە دەم ریتوێ دەگریام و لە زەتم لەو فرمیتسکانە ی خۆم دەکرد کە کەس نەیدەبینی، وەک ئەوێ بەو فرمیتسکانە گوناھیکی گەرە بشۆمەو... گوناھیک کە زۆر دلنیام نەمکردووە، بەخۆم دەوت:

«کابرا تۆ چیت داوێ لە ناوهدانی و روونکی... تا زووێ بگەریتوێ ناو»

تاریکی نه شکوه ته کان، چیت داوه له پروناکی روژتیک که جگه له کاولکاری و دلرهقی هیچی دیکه ی تیا نابینی!

ده روژیشتم و جگه له ته قه ی پاچ و پیتمه ره که بهر بهر ده کان ده که وت گویم له هیچی دیکه نه بوو، له خرچه خرچی خاکه ناس که له قور ده چه قی... هه ناسه برکی و هانکه هانکی بی برانه وه، به دهم پتوه ساتم له بهر دی نه قارکراو و توپه له گل و خشت و تلیسی رژاوی کا و کاربته و شه قلته و قیسپ و تانوک و حه سیر و ته نه که و چروو ده کرد، به ترسه وه ئاورم ده دایه وه، هه دت وت سال و مانگ و روژه کان نه له تکه قورانن و شک بوونه ته وه و به دهم پتوه لیم ده که ون، شکا بوومه وه به سهر سوژتیک ساوا و ساده و دیرین که هه نوکه له دلما زور پیر بووه و نایناسمه وه، دیسانه وه ناتوانم پیرسم مالی شیرین وا له کوئ، له سه عاته که ی مه چه کم ده پروانم و ده مه وی بزائم روژ چ وه خته... سهیره... توپه لیک قور گرتوویه تی و که پاک ی ده که مه وه ده بینم چرکه ژمیره که ی له سهر دوانزه وه ستاوه، له دوورترین دورگه، له سهر بلندترین ترۆپکی چیاکان، ده نیو فوژکه و پاپور و شه مه نده فوری پر له خه لکی بیانیی و نه ناس، ده نیو نه و شاره جه نجالانه ی که که س ئاورت لی ناداته وه... ئاواهی و وه که هه نوکه ته نیایی نه یکرۆشتووم، بیکه سی غه مگینی نه کردووم، ئاواته خواز بووم له وه سهری کوژان که سیک ده برکه وی و باوه شم بو بکاته وه و له شی ماندووم به پتوه رابگری و فه رموی بن هه یوانتیک، ژیر سیبه ری دره ختیک، بن دیوارتیک ی رماوم لی بکا...

نه بوو... نه بوو... نه بوو چهنده ئه م شارۆچکه به له شارۆچکه خاپووره کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم ده چت، نه و پتگایه ش که ویلی کردووم، هه ر ده لیتی نه و پتگایه به پاله وانه چکوژه ده باته وه سهر پتی کوشتنی نه و دیوه ی بهری رووباری له ئاواپی گرتووه و خه ریکه مه پ و ماسی و مه ل و مروژ به یکه وه به خنکین... چ درۆیه کی گه وره بوو که له حه کایه ته که دا پاله وانه چکوژه دیوه که ی ده کوشت و بهری رووباری ده کرده وه و ئاواپی تیر

ئاو ده کرد... بهرد و داریش تینویتی ده شکا، پتی پاله وانی دیوکوژ گولپژ ده کرا... که چی پتی من جگه له درک و دال و له قور چه قین هیچی دیکه نه بوو، چ درۆیه کی گه وره بوو که به که مین که س خانمه چکوژه ی دولبه ری به شکو و شانازییه وه ماچی ده کا، تو بلتی نه و رابردووه هه ر هه مسوی بووی به و توژ و بایه ی لیره و له وی، له ناو نه و شارۆچکه کاوله دا، ده بی به گه رده لوول و خه لکی له یه کدی بزر ده کا، توژوبابه ک رووه و ئاسمان هه لیکشی و چل و چیتو و گه لا و هه ناسه ی هه ر هه مووان تا نیوان نه ستیره کان ببا و پاشان په رتویلاو و بزریان بکا، چ توژوبابه ک... چ گه رده لوولیک... له خو م ده پرسی نه م ریگا قوراوییه ده مه نه وه کوئ؟ نه مه یان چ کات و شویتیکه که نایه مه وه سه ربان و ویلبونم مسوگه ره، چ وه ختیکه و چ وه رزیکه که که وتوته ده ره وه ی زه من و وه ستانی سه عاته که ی ده ستیم... چو ن چو نی ریز له خولانه وه ی زه وی ناگری به ده وری خوژدا؟ درتیبونه وه ی مه وداکان و یادگار هکان... چ خه یالیکه که وه ک بهر دیک له ناو که لله مدا جیگیره و بو م له ق ناگری... نامگوژیتته وه سه رده میتک که من تیایدا مندالیک ی ده م پر له گرین و خه نین بووم... بوچی هه موو شته کان به ویلبوونی من تا نه به د ویل بوون؟ نه وه نده وروکاس و سه رلیتشیواو بووم نه ده چوومه وه سهر نه و پتگایه ی ده مباته وه ناو نه شکوه ته که، ده مزانی گه ر مه زاری (چاکی په رۆ) بدۆزمه وه، له ویوه به هه ورازتیک ی پر له که ند و کو سپ سه رده که وم تا ده گه مه په وه زه شاخیک که ده یان وت دیوتیک به فووی خو ی کونا وده ری کردووه، ئیدی له ویوه به شه ست قالد رمه ی بهر دیندا غل ده بوومه وه و ده گه یشتمه نه شکوه ته که، کتوپر و بو یه که م جار خودا خه یالی منی خوینده وه، وه ک نه وه ی هه موو جار له حه کایه ته کانی نه نکم رووی ده دا، هه میشه که من و پاله وانه که ی ون ده کرد، ده یزانی وه رس و بیزارم و خه ریکه له قه هری ویلبوونی پاله وانه چکوژه چاوانم پر ده بن له فرمیسک، خه ریکه هه ناسه م سوار ده بی، ده یزانی که سهری لووتم ئاره قه ی کرد و لیوم که وته ته ته له و که هه ردوو په ره ی گوئییه کانم سوور هه لده گه پران... ده یزانی

گەر فریای من و پالەوانەکه نەکهوئ بەخەمەوه دەخەوین و لە شویتنیکدا
 حەکا یەتەکه دەمرئ... دەی وت رۆلە ئەها خودا چەند بەبەزەبیبە و چۆن
 خە یاللی پالەوانەکهی دەبیین... ئەوسا نەمدەزانی... بەلام کە لیرە وئیل
 بووم... هەنووکە تی دەگەم ئەوه نەنکم بوو خە یاللی منی دەخویندەوه و هەک
 داشی دامە پالەوانەکهی دەجوولاند، هەستم کرد ئەوه نەنکم بوو لە قورەکه
 دەری هینام و لە ناکاو لە پیچیکتی رکدا رووهو دەستە راست کۆلانیکتی
 تەنگەبەر منی گەبانده سەر مەزارەکهی «چاکی پەرۆ»... سەیرە... لە دوای
 ئەو هەموو خەراباتە دواجار گەبشتە شویتنیک وەکو خۆی مابووه، ئەو
 مردووهی ناو گۆرەکه هەر کەسیک بی: چ دز و چەتە، پیر و پیاوچاک...
 بەچرپەوه پیتی دەوتم کە لە هەموو ئەو پیاوانە زیندووترە کە پاچ و پیمەرە
 دەویشین، بەلگەش نەرمانی ئەو گومەزەیه و بەسەر سەریبەوه... بۆنی
 بخورد و گولاو هەمان ئەو ترس و سامە ی پێ نەبەخشیم کە بەمنداڵی
 هەستم پێ کرد... تەنها ئەو بوو لە بۆنی قورەکهی کەم کردەوه، بەدەم باوه
 پەرۆ سپی و سەوزەکان دەشنانەوه و گویم لە وژەوژنیکتی غەمگین بوو، وەها
 غەمگین کە خامۆشم بکا، لەناو چۆرمە کەدا توانیم کەمیتک لەو قورە له
 خۆم داتەکینم کە بەپانتۆل و چاکەتەکهوه وشک ببووه، بەتاکتیک پیتلاو لە
 شیتتیکتی بەلەسه و هار و هەلەتە دەچووم کە لە ترسی منداڵانی چەتوون
 ئەو مەزارە ی کردبێ بەپەناگە، سێ مۆم کز دەسووتان و تەنها بنکیان
 مابوون، بەلام هیلاکی ئەو بوون بەدەم باوه نەکوژتینەوه، لە هەوای ناو
 مەزارەکه و سووتانی سێ مۆم بۆنی جیماوی چەند ئادەمییه کەم دەکرد کە
 لەوه دەچوو، یان خە یاللی خۆم بی، چەند ژنیکتی دەم پر لە هاوار و نالە و
 نزا بووین، جگە لە من و رۆخی (چاکی پەرۆ) کەسیکی دیکە ی لێ نەبوو،
 شوورەکهی بەدیوی رۆژەهلاتدا رما بوو، کەسیک لە ترسی خودا بەرد و
 خشتیکتی زۆری بەسەر بە کەیدا کەلەکه کردبوو، دەموست پانتۆلە کە
 دابکەنم و بەئاوی کووپە کە قاچ و قولم بشۆم... نەموتر... ترسام لەوهی
 چەند ژن و کچیک بۆ نزا و پارانەوه و پەرۆه لۆاسین بین و منی نیوه

رووت ببین و سل بکەنەوه، خەشە خشی سۆلیک لەو دیو شوورەکهوه دەهاتە
 بەرگویم، دلەم داخواریا و خۆم نەوی کرد، چرپە چرپیکتی خنکاو و بەدواییدا
 خامۆشی، چەندەها جار کە دلەم لە باوکە دەتۆرا ئەو کاتە ی فەلاقە ی
 دەکردم، یان لە مامۆستای ماتماتیک کە لەسەر خشتە ی لیکدان هەردوو
 ناولە پیمی سوور دەکردەوه... دەهاتە ئیرە یان ئەشکە و تەکه ی دیوان، لە ژیر
 سیبەری پر لە سام و سەنگینی شوورە ی ئەم مەزارە دەگریام و دوام دەکرد
 کە خودا یا من یان ئەوان بکوژێ، لە عەبا و تەشک و تیرتیری کراس و
 کەوای ئەو کچ و ژنانە ورد دەبوومەوه کە خۆیان لە کیتلەکان هەلەدەسوو،
 باسکیان تی وەردینان... بەیەکهوه و بەقەهرەوه وەک گورگی بریندار
 دەیانلوراند:

«خودایە... ئاھونزولەم بگاتە بەر قاپی توو... خودایە... مرازم حاسل
 کە ی... سەگی بەر قاپی چاک و پیرەکانی تووم و ناومیدم مەکە».

هەمان درەختەکه ی جارانه، پتر بالای کردووه، ئەو درەختە ی پیاوه
 پیرەکانیش نەیان دەزانی ناوی چیبە، خۆزگەم دەخواست شاتووه کە ی
 بەردەمی مالی شیرین، دار هەنجیرەکه ی ئیمەش ناواھی شەش بەرووی
 ئاسماندا وەستابان، وەک زەمانی زوو بەقەد گەلاکانی پەرۆی سپی و
 کەسکی تی ئالاه، تیلەمە و پارچە ی زراو و باریکی جۆرەها پەرۆی کۆن و
 نوئ: قەدیقه، قەستۆر، کودەری، مادەم، حەوت رەنگ، جەرسە، مارۆکە،
 لینۆ، کەتان، خەزە، ئەتلەس، چیت، کەرەنەک، تافتە، ئاگراران،
 جورجیت... هەر هەمووشی بی جیاوازی لە گەل گەلاکان کە وتبوونە ژیر
 بارانی ریقنە چۆلە کە... ئەو پارچە قوماشە زراو و باریکانە دەبەها ژنی
 خانومانی بێر دەهینامەوه: (لە علی خان): چ ژنیکتی مەند و لەسەر خۆ،
 شاعیر و بەیتبێژ، لاوانەوه ی لەسەر مردووهکان بەردی دەتواندەوه،
 (خاپیرۆز) کە وەک پیاوان تەزبیحی بادەدا، (خانا شێخە بەگی) کە
 هەرگیز نەیدەزانی عەبا ی رەش چیبە و هەمیشەش عەبا ی ژنەکانی دیکە ی
 لە پرسەکان دەدزی و دەیدراندن، ژنیکتی زۆر بلند و چوارشانە و سوور و

سپى، (پلكه هەياس) كە هەميشە پىلاوى پىاوانەى لە پى دەکرد، ژنىكى بەسام و هەبىت و نوورونەزەر، هەر ئەووبو نەبەيشت چىدىكە (پلكه كامىلا) كچانى گەرەك خەتەنە بكا، (عەبىشخ خان) كە لەبەر چاوى پىاوان خۆى داوئىشتە كانى فەقىبان و غوسلى لەخۆ دەردەکرد. (دورپى): خانمە چكۆلە كە هەرگىز لە بنىشت جوبىن نەدەكەوت، (حەلیمە) خانى دەف ژەن... بەلام ئەو پارچە قوماشانە دەبەها ژنى دەم پر لە هاوار و نالەى بىر دەهینامەو كە بەردەوام دەهاتنە ئىرە و تەقەللایان بوو وردە بەردى خپ و پان بەهەردوو كىلە چەورەكەو بنووسىن، بەدەم نزا و پارانەو... بەدەم گریانەو داواى مېردى خاس و مندالى سەر بەرزقیان دەکرد، گەرانەووى كور و برا لە سەفەر و جەنگ، گەر وردە بەردەكان بەكىلەكانەو نەنوسابان دەبوو بەشېن و شەپۆر و گریه و زارى، كە راگىر دەبوون خەنىنى خنكاو و ئۆخژن بەدلایاندا دەهات و بەبرىسكە برىسكى چاوان لىكدى رادەمان، هەمان جۆلانە كە بەدرەختەكەو هەلبەسترايو، هەر ژنىك مندالىكى لە خودا بوستایە بەردىكى تى دەهاوئىشت، لەگەل هەژانى جۆلانەكە كسپەبەك لە دللى ژنەو برووسكەى دەکرد و تا ناو رەحمى نەدەوستا... ژنانى دىكە پىيان دەوت:

«مزگىتى بى... بەداك و باب گەرەبى!».

هەر لىرەبوو وەك مندالىكى چلمن و چكۆلە و جىقن دەكەوتە ژنر دەست و پىي ئەو ژنانەى تىك دەقژان، بەدەورى مەزارەكەدا دەبەها جار خولیان دەخواردەو، گوپم لە دوعا و ورتەورتیان دەگرت كە بەسەر سەرى مندا دەپرژان، بەدەم لىو لەرزەو حالىان لى دەهات، قژ بژ و چاو لە مۆلەق، نىگای پر لە ترس و شەرم و نزای ئەو روخسارانەى تاوئىك گژ و تاوئىك دەكشان، قولپى گریان لە ترسى گوناھىك كە نەيانكردوو، ئاھووسەرت، دركاندن رستەبەك كە بۆنى شەھووتى تۆلەى لى بى، دوعاى مەرگ خواستن و ژيان خواستن، كوشتنى دوعاىكە پەنھان لە دلدا كە دەبوو هەر بەتەنھا خودا و چاكى پەرۆ بىزانن، لەگەل خولانەو دىان بەدەورى مەزاردا

من بەبۆنى ژنەكان گىژ دەبووم كە لە هەوادا جى دەما و تىكەل بەبۆنى بخورد و گولۆ و مېخەك و قەرەنفول دەبوو، دەمدى كچەكان سىنە و بەرۆك لەو كىلە رەقە هەلدەسوون و بەنالەبەكەو دوعاىان دەکرد كە من تا ماوم لە يادى ناچى، من ئەو نالەبەم تەنھا لەو كچانە بىست كە ئىستا تى دەگەم شەرم و حەيا كوشتبوونى، هەناسەپرکى و رەنگ هەلبىزكان و ئاخ و نالىنى ئەوان، بوورانەووى كتوپر و پەل كوتانىان منى سەرسام دەکرد، هەندىك لەو كچ و ژنانە بەر لەووى لە دەرگای كراوى مەزارەكە بىنە ژوورپى يەك تەختە دەكەوتن و لە هۆش خۆيان دەجوون، هەر چوار پەلپان وەك تەختەدار نەدەجولان، رەنگ زەرد و نىوە مردوو كەفىكى سپى لە هەردوو گوشەى بەسەر يەكدى قرساوى دەم و لىياندا بلقى دەکرد، چاویان وەردەگەرا و سپىنەيان وەدەر دەكەوت، ژنانى دىكە بەپەلە جامىان لە كووبەكە هەلدىنا و وەك ئەووى نانى تىرى پرشېن دەموچاوى ئەو كچ و ژنە نىوە مردوانەيان تەر دەکرد... تاكە كەسىك نەنم بوو كە زۆر دليرانە دەچوو سەر مەزارەكە، هىچ پارچە پەرۆبەكى بەدرەختەكەو هەلنەدەواسى، هىچ بەردىكى بەكىلەكەو نەدەنوساند، نىرانە و بەدەنگىكى گر و پىر سللاوى لە (چاكى پەرۆ) دەکرد، هەر بەپىتو فەتىحەبەكى دەخوتند و ورتەورتىك لە دەمى بى ددانىبەو دەكەوتە بەرپىيان، من لەگەلى دەهاتم تا بەبەكەو دوعا بەكەين هەتا زووە خوا گەرەم بكا، هەتا زووە بالا بەكەم و بازووم ئەستوورتر بى، تا رۆژ و مانگ و سالەكانم بۆ كورت بىنەو، بىمە ئەو شوانەى كە دواجار يان دەبى بەشاعىر ياخود بەعاشق، وەك لە حەكايەتەكانى نەنم روودەدا، بىمە ئەو فەرھاد-ەى كىوى بىستوون كون دەكا و رووبارىك بەدىارى بۆ ئاوابى خنكاو دىنى... دواجار بەدىارى شىرىن شاد دەبى، هەموو جار كە دەبووست مەزارەكە جى بىلین چمكى فەقیانەكەم دەگرت و لىي دەپارامەو كە سى چوار دوعاى بەپەلەى دىكەم بۆ بكا، چونكە داىكم دەى وت:

«جىقن سال بەسال لەبرى ئەووى گەرەتر بىت... دەجى بەناخى ئەرزدا...»

هه دهلیتی لیت دهگرنهوه!

وهلی له و دهیه ها خه ونه خوشه ی نه نکم له رۆحما دهیچاند، یه کیکیان نه هاته دی... هه نوکه تی دهگه م چ درۆیه کی گه ورهیه... چ ئەفسانه یه کی هیچه گه وره بوون... رۆژانی ته مهن گوزه شتن و من جگه له شوانیکی دۆراو، شاعیریکی بی به هره، هیچم لی دهرنه چوو، چ ریباریکی دهستخه رۆ بووم، چ گه ریبه کی مایه پووچ، چ فه رها دیک دۆراو که نه شیرین بو به دلخوازی، نه ئاوی بۆ ئاوی هانی، دوا جار له م سه فه ره درێژدها هاتوومه ته وه سهر که لاوه یه کی رووخوا... شارۆچکه یه کی دارماو، چهند له و ئەسپه دهچم که له تاوی غاردا سه رسم بدا و هه ر چوار په لی بشکین... دهگربام و... هه زم ده کرد زوو گه وره بم، ده مخواست له چیا و رووباره کان بپه رمه وه، که بالق بووم هه موو خه ونم ئەوه بوو له خیل ته وه للام، ئەو وهخته... سه رده می شه رم کردم بوو له گه وره نه بوون، به غیلیم به گوله گه م ده برد که چۆن به تاوه بارانیک بالا ده گری، به کارژۆله که چۆن له دامینی دایکی ده که ویتته خوار و یه کراست هه لده ستیته وه سهر پاشووان، هه زم ده کرد گه وره بم و تا زوو پیم بگاته ئاوزه نگی و سواری یه کیکی له ئەسپه کانی باوک بم و بفرم بۆ ناو حه کایه ته کانی نه نکم، بۆ ئەو ئاسمان و شارانه ی ئەم بۆمی وه سف ده کردن، به دزی نه نکمه وه ده هاتمه وه سهر ئەم مه زاره و هۆن هۆن ده گربام... خودایه تۆ بۆ رقت له من و ناهیلی گه وره تر بم؟ بۆ ده بی تا ماوم چکۆله و جیقن بم؟ ده موست خۆم پیشه نگ و سه رقافله چی کاروان بم، به دزی باو کمه وه جگه ره م ده کیشا و ته زبیح هه لده گلۆفی... گه نده مووه کانی سهر لچم ده تاشی تا چی زوو تووکن بم... وام مه زنده ده کرد جگه ره و ته زبیح و ده ست بردن بۆ مووس گه وره تر ده کا، ناخ چ درۆیه کی شاخداره گه وره بوون... رۆژ و مانگ و سالانی هه پروون به هه پروون، له سه ر ئەم مه زاره به ره نسکم هه لده دا و ده پارامه وه: خودا که ی بی و زوو گه وره بم... رووه و شاره زۆر دووره کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم سه فه ر بکه م، ئەو شارانه ی پرن له باخ و بیستان و

رووبار و ژنی میه ره بان و باوکی میه رخاس و دایک و خوشکی جگه رسۆز، هاوپی به وه فا... له باخان میوه بخۆم و له رووباره کان مه له بکه م و هه ر شه وه و له سه ر رانی خوشکیکی دلنه رم بکه وم، گه وره بم و هه زم لی بکه ن کچه نه بالق و ساویلکه کان... نه نکم ده ی وت په له ی چیه رۆله هه ر گه وره ده بیته... که له گه ت به قه ده ئەسپینداریک، سمیلت گووگره ده بی و شاره و شار ولاتان ده گه ری... هه زاران دل و ده رگا و په نجه رت به روودا ده کریته وه... رۆله ی شیرینم مه گری بۆ گه وره بوون... رۆژیک دی په شیمان بیته وه له و خۆزگه یه ت... چ مه رگه ساته چ عومریکی به هه ده ر چوو بوو من ژبام... خودا بتگری نه نی... کوا ئەو ده رگا و دل و په نجه رانه ی ده بوایه به رووی مندا بکریته وه... کوانی؟ که سیک ده ست هه لئاوی سلانیک له منی مال به کۆل بکا... خیره اتن یان مالتا واییم لی بکا... «نه که س دی و... نه که س ده روا... هیچ شتیکی له م ناوه روو نادا»... چ بیزاری و مرده نییه گه وره بوون ئەو کاته ی رۆحت به ر له خۆت ده فری و ده گاته وه کۆنه هه واری خالی و... مالی چۆل و... شاری خه رابات... خودا بتگری نه نی... کوا روخساری شیرین-ی ئەرمه ن؟ من له بری ئاوی بۆ ئاوی... هه ر ده لیتی مه مله که تیکی کاول و مه رگم له گه ل خۆم هیئا، هه ر ده لیتی منم ئیره م خاپوور کردوو و... ئاماده نیم به ردیک بکه مه وه سهر به ردیک، چنده ترسنۆکم... هه ر ده لیتی منداله به زیو و شه رمنه که ی جارنم و ئەو مه زاره م کردوو به په ناگه... چ شه رمه به دوای تاریکی ئەشکه وتیکدا ده گه ریتم تا خۆمی تیا حه شار بده م... چ تراویلکه یه ک بوو ژینی من... سه فه ری من... عیشقی من... چ گریان و دۆران و ده رده سه ربیه ک... چنده راسته... چنده راست بوو که ده ت وت:

«رۆژیک دی په شیمان بیته وه له گه وره بوون!»

خودا بتگری نه نی گیان... حه کایه ته کانی تۆ بوون که ملی منیان شکاند، تا ئەمپۆکه و تا ئەبه د منیان فریو دا، یه که مین حه کایه تی عیشق و سه فه ری تۆ که له ی منی پر له خه یال کرد و... هه تا هه تابه ده ستخه رۆی

کردم، چیرۆکی پر له هیوا و نائومییدی و خوشی و حسره ته کانی عیشق و ئەفین... بهو تهمنه ساوایهوه دوو چاری شتیکت کردم که خویشم نه مده زانی ناوی چی لی بنییم... گوناھی تو بوو میسکه چکۆله کهی منت پر کرد له هه کایهت و ئەفسانه و داستانه کان، شه وانیش هه به خهون ده چوموه ناو ئەو مهمله که تانهی تو دروستت ده کردن... چهنده منت ژیانده له گه ل چیرۆکی شیرین و فه رهاد، لاس و خه زال، خه ج و سیامه ند، خورشید و خاور، له یلا و مه جنوون، مه م و زین، کوره که چه ل و کچی پادشا، وه ها هه کایه ته کانت ده گپرایه وه خۆم لی ده بوو به فه رهاد، لاس، سیامه ند، مه جنوون، مه م... ده بووم به پاله وانانی نه به زیوی هه ره موو داستانه کانت... ئیدی خه ونم ده دی زوو گه وره بم و بالا بکه م... هه ره توش بووی نه نی فیرت کردم گه ره به وئ هه مانگه و قولانجیک دریتیریم وا چاکه رۆژانه خۆم به لقیکی ئەستووری دار هه نجیره که شۆر بکه مه وه... که چی هه ره خۆت ده ت و ت:

«واز لهم خه یاله خه راپانه بیته رۆله گیان!»

ده تترساندم له عیشق و سه فه ره و گه وره بوون و گیرۆده بوون...!

هه موو جارێک که چیرۆکه کانی ده گپرایه وه هۆن هۆن ده گریا.

من ده مپرسی:

«نه نی بۆج له کۆتایی هه ره هه کایه تیک ئەوه نده ده گریت...!»

هه ره ئەوه ندهی ده وت که عیشق جگه له گیرۆده بوون و ده رده دل هیچی

دیکه نییه... ده مپرسی:

«نه نی گیرۆده بوون چیه!»

نه یده زانی چۆن که لله پوو تیکی وه ک من حالی بکا... دوا ی ده به ها جار

له پرسیا رکردن وتی:

«وه کو ئەوه وایه بزنه شته کهی تو له راسته ری لاهدا و بگاته سه ره

هه له مووتیک، شوینیکی زۆر عاسی، وه ها گیرۆده بی که نه توانی

بگه رپته وه ناو میگه له کهت، خۆ نه گه ره بشیه وئ به جوتی و به روا ته پیتستی

بکه ویته ناو خه ره نده که و هه لدیری».

من بیرمه جارێکیان بزنی کمان که وته شوینیکی وا عاسی که به هه ره هه موو ئاواپی پیمان قورتار نه کرا... ئیدی به نیو داروبه ردی ئەو خه ره نده دا هه لدیرا و لاشه که یان نه دۆزییه وه.

دیسانه ده مپرسی:

«نه نی گیان... عیشق و گیرۆده بوون و عاسی بوونی بزنه شیت که ی وه کو

یه کن؟».

ده ی وت:

«با... که سی عاشق، چ پیاوی و چ ژن، وه ک بزنه شته کهی تو وایه...

جاری وا هیه چه گیایه که له سه ره دوندیک، کۆتایی کویره پتیه ک فریوی

ده دا، ده کری تو بزنه که بیت و هه موو ده وره رت سه وزه گیایی، میترگی

ته روپر، که چی ته معای چه گیایه که له عه نه تی له جیگه یه کی زۆر عاسی

بتبات، تو ره نگه بزانیته ئەو ریگایه ی ده تباته سه ره ئەو دوند و هه له مووته

کویره ری بی، له سه ره وه ری هاتنه وه ت نه بی، ده گه یته چه گیایه که و

ده می بو ده بیت، له خوارته وه خه رهند و هه لدیریکی هه زار به هه زاره و

چاوه ریت ده کات... به لام تو تا ده گه یته به مه رامی خۆت چاوت هیچ

نابینی... چونکه حه ز و ته معا که کویره ده که ن... ئیدی خۆ له وانیه

هه لدیری...!»

به فیزی منالیکه وه که بزنییه و شوانی میگه لیکه ده موت:

«به لام نه نی... من ده زانم ئەوه هه لدیر و هه له مووته... به سه بزنه که

نازانی».

سه رمی ده خسته کۆشی و دوو چه پۆکی دایکانه ی پیندا ده کیشام و ده ی

وت:

«ئێ... خۆ ده زانم تو له بزنه کهت عاقلتری... به لام ئەی له خۆت نا پرس

ئەو بزنه هاره ی تو بۆچی له راسته ری لاهدا و ئەو هه موو سه وزه گیایه

به جی دیلتی و ملی خۆی بو چه گیایه که ده شکیتی که له سه ره بر دیک

رواوه؟!»

که من ده موت:

«نه... نایزنام!».

نه نکم به لاقرتیوه دهی وت:

«چونکه کویرایی داهاتوه!».

خاموش ده بووم و بیرم له وه ده کرده وه ناخو چیم لی دئی گهر بزنه شیتته که ی من بۆ چله گیایه ک خۆی بکوژی، بی ئوقره که بزن و مه ره کانم راده دا همیشه له وه ده ترسام له سهر هه له مووتیک خۆی عاسی بکا و هه لددیری، ناخر له هه موو مه ر و بزنه کانی دیکه پتر من نه و بزنه م خۆش ده ویست، نه و بزنه ی زۆر جار ان ده که وتمه دوا... له گه ل خۆی ده بیردم، فیری ده کردم چون له راسته ری لابدهم و خۆم بدهمه ده ست کویره ریگانان، باو کم و دایکم و نه نکم، خوشک و برا و پوره کانم، شوانه کانی دیکه، هاویوله کانم ده یان وت:

«نه و هه یوانه له بزن ناچی... هه بی و نه بی رۆحی شهیتانیتیکی وا تپدا!».

چهن دین جار ویستیان بیکه ن به قوربانی و قورتاریان بی، باو که دلره قانه له بهر چاوی من هه ردوو پیی گه ورۆنه ی له سهر پاشووه کانی داده نا و چه قۆکه ی له گه ردنی هه لده سوو، من وه ها به دل و کول ده گریام که نه نکم سکی پییم بسووتی... ئیدی هه ر جاره و به بیانوویه ک چه قۆکه ی به باو کم فری ددها... ناخر هه ر که له دایک بوو خۆم له خویناو پاکم کرده وه، هه ر که بوو هه ستایه وه سهر چوار په لان، دوو سی جار ان ره تی برد، گیژ و چکو له به لادا ده که وت، ده ستم ده دایه به رسکی و راست ده بووه، به سی چوار خۆ رواه شاندن خۆی له خویناوی سکی دایک پاک کرده وه و تپی ته قاند، به دهم بای غاره وه سی چوار جار که وت و له خۆل و توژ گه وزی و هه ستایه وه، من رۆژ به رۆژ ده ستم له تیسکه کانی ددها و ده مدی چون له موویه کی زۆر نه رمه وه زبر و لوول ده بوو، چون چاوه کانی ره نگ و

رووناکیان تی ده رژا، سمه کانی ره ق ده بوون، مانگ به مانگ قارینه که ی له گوتمدا ده گۆرا. چۆن له کار به یه که وه بوو به جوشتیر من بیرم نایه له که یه وه باو کم منی خسته دوا ی مه ر و بزنه کانی، له وه ده چی هه ر که پییم گرتوه و که مه کی فه راقه بوویم منیان کردوه به شوانه بچکو له ی نه و خپله ی خۆمان، زوو زوو نه نکم دلی خۆش ده کردم... هه همیشه له وم ده بیست که شوانه کان یان عاشقی گه وره یان لی ده رده چی یا خود ده بنه شاعیر... ده مپرسی:

«بۆچی وایه نه نی؟»

دهی وت: «شوانه کان هه همیشه به ته نیان، چ له بیابان بن و چ له ناو شاخ و داخان، نه وان وه کومه پیس نابن، دوورن له درۆ و ده له سه و فروفیل، شوان کوری ناو و گله... یه که م که سه خۆری لی هه لدی و... لیتی ناوا ده بی، له زمانی هه یوانه کانی خۆی حالی ده بی...».

هه موو جار ان، شه وانه دوا ی گپرا نه وه ی هه کایه ته کانی عیشق و گپرو ده بوون به قه ره تیکه وه دهی وت:

«... که حجیل بووم چهنده هه زم ده کرد شوو به شوانیک بکه م... خوا نه بکرد.»

پاشان دۆش داده ما و تاس ده بیرده وه، چاوانی پر ده بوون له ته می خه م و گریان و دوو تنۆک فرمی سک ده رژانه سهر کولمه چاله کانی... هیچی دیکه ی نه ده وت... ده مو یست بزانه نه و که باشترین هه کایه ته خوانی چپرو که کانی عیشقه به حه زلیکردن شووی به با پیره م کردوه... دهی وت:

«به رپته وه رۆله... له دوا ی مردوان قسه ی خیر باشتره... با پیرت پیاو تیکی خه راپ نه بوو.»

که له ی چکو له و پووتی من به و وه لامه نابه دلله به حال جیتیگی گومانیتیکی مندالانه ی لی ده بووه، گومان له نه نکم که عیشقتیکی دۆراو وای لی کرد بی وه ها به چیژ و تاسووقه وه نه و هه موو هه کایه تانه ی عیشق و نه وینی ره وان بی و وه ک ده فته ره له دلیا هه لیانی گرتی، هه ر شه ویکیش به جۆریک بیگی رپته وه که من سه رسام و که مه ندکیشی ناو تانوپزی

چیرۆکه کانی بکا... لهو تهون و تهیمانه بئالیم و دهرچونم لیبی مه حال بئ، مبا به ناو توونی بابا و ویتلم بکا، هه ناسه سوار و پر مه راق بکه ومه دوای پالنه وانه کانی که لهو سه فهر و عیشقانه دا یان دهمرن یان دهگه ن به مه رام. نه نکم بوو به دبه ختی کردم... خه یالی خوش ده کردم به وهی که رۆژتیک دئ من وهک (فه رهاد)ی سه نگتاش به هیتز و عاشق بم، شیرین-تیک دئ و دللم دهبا و ئیدی گیرۆدهی ده بم... دهی وت:

«... وهک بزنه شیتته کهی خۆت بۆ چله گیایهک له سه ره له سه رووتیک عاسی ده بیت...!»

ههر زوو په شیمان ده بووه و ده ترسا و توند باوهشی پیا ده کردم، ده دیا به پر مه ی گریان، سه رمی ده خسته نیوان هه ردوو له پی گه ورۆنه ی، ده بنوو ساندم به سینه و به رۆکی خنکاو له ژتیر بۆنی میخهک و قه ره نفول، هه ردوو مه مکی گه ورۆنه و شوڤر و دا که وتوو هه ردوو په ره ی گوتی منیان داده خست و زۆر نزیک ههستم به هه نسکه کانی ده کرد که له باوه شیدا توند رایتته کاند، گویم له گریانیک ده بوو که له قوولایی دلپیه وه... ناو هه ناوییه وه... له قۆرتی نیوان هه ردوو مه مکه شوڤر بووه کانییه وه تیکه ل به رۆحی میخهک ده بوو... ئه و نالین و بۆنه کاسیان ده کردم، له وه ده چوو نه نکم بۆ عیشقیکی دۆراو له گه ل شوایتیکی رهنج با بر دوو دا بگری... به دهم قولپی گریان وه دهی وت:

«رۆحه شیرینه کهم... قهت نه کهی خۆت گیرۆده بکهی... قهت... سه یری که چۆن هه کایه ته کانی عه شق به مه رگ و نه هه مه تی و دل ساردی کۆتاییان دئ!»

به لām گریان و ترس و تکای ئه و په شیمانی نه ده کردم وه، سه یحری هه کایه ته کانی تا ئه وه په یری دنیای خه یال بر دوومی، گه رانه وه مه حال بوو، منی شوان خه ونم ده دهی زوو گه وره بم... عاشقیکی گه وره ی ناو هه کایه ته کانی نه نکم بم... من شوانه چکۆله ی میگه لیبکی گوترا یه ل بووم، به ته نها بزنه شیتته کهی من به رۆحی شه یتانیکه وه قهت نه ده سه ره وت، بیجگه

لهو هه ره هه موو مه ر و بزنه کانی دیکه جگه له سه رکز کردن و گیا خواردن هه یچی دیکه یان نه ده زانی، هار و سه رکیش منی ده خسته دوای خۆی و میگه له که ی بیه ده بر دمه وه، هه میشه هه له ته ده بوو، له راسته ریتگان لای ده دا و هه ره به ئه نه قه سه ت چوار په لی لهو قوڤ و خۆل و به رده لانه و هه رده دا که که و تبه ونه هه ردوو به ری راسته ریتیه کان، شیتتی کویتره ریتیه کان بوو، تووله ریتگان، هه ره پیتچیتیک خوی ده کرد ده چۆه سه ره جه هه نه م، خۆی ده دایه ده ست تووله ریتیه کان، ئیدی ده بوو من واز له مه ر و بزنه کانی دیکه بیتیم که ده مزانی تا ته پللی قیامهت ملکه چانه ئه و راسته ریتیه به رناده ن که ریتی کهر و بار و پیاده و سوار و هه ره هه موو مار و میرووی ناوایی بوو، به یانیا ن زوو ده بوو ئاگام له خۆم بئ تا هه ردوو بیتیم لهو ته پکه ریکه نه چه قین که هیشتا هالاویان لئ هه لده ستا، کام که رته شاخ و دوند و په وه ز بلند و عاسی بووایه بۆی هه لده شاخا، هه ره چوار په لی به یه که وه ده نوو ساندم و ده وه ستا، له چیا بلنده کان راده ما و چاوه زه رده کانی پر ده بوون له هه تاو و له ئاسمانی ده روانی، که له دووره وه سه یرم ده کرد دللم نه ده هات ئه و وه ستانه جوان و شاهانه و پر شکۆیه ی لئ بشیتتیم، بزنه که ی من چ شیتت و پر فیز و هه وا و سه ره مه ست بوو، که له سه ره گاشه به ر دیتیک ده وه ستا هه ره دت وت له سه ره یه ک قاچ وه ستاوه و... له شی شیتوه یه کی سه یری له سه ینگۆشه یه کی ره ش پیتک دینا که له به ره خۆره تا و دا ده بریسه کایه وه و تیسکه کانی ده یه ها رهنگی دیکه یان ده دزی، من ده مزانی زۆربه ی شوانه کانی دیکه هه ره به زه بری گۆچان بزنه شیتته کانی خۆیان چاوترسین کردوه، هه ندی جاریش له ژتیر گۆچاندا کوشتوو یانن، (سه پان)ی هاو ریتیم به ئاههنگی پالنه وانیکه وه بۆ شوانه کانی دیکه ی ده گتراهه وه که چۆن به زه بری دار که لله ی یه کیتیک لهو بزنه هارانه ی پژاندوو، دهی وت وام کرد که هه ره هه موو ته گه و بزنه کانی دیکه زه نده قیان بچئ، (خدر مالآت) قاقای لئ ده دا و دهی وت: من بزنی وا هارم هه بئ سواری ده بم، چه نده خۆی شیتت بکا زیاتر سواری ده بم، چه نده ئه و قسانه دلته نگی ده کردم،

ههر ههمان ئیواره که رانه کهم رادا و له دواى ئالیک و ئاو و له تهوبله کردن، ههر زوو چوومهوه ناو باوهشی پر له میخهک و گریانی نه نکم و تیر گریام، بهر له وهی له ناو تانووی حه کایه ته کانی ونم کا... پیم وت:

«نهئی... نه مشه و حه کایه تم بۆ مه که... تو ده ئی شوانه کان هی ئه وهن بینه عاشق یان پیغه مبهرا!»

به قه هریکه وه سه ری راده ژه ند و دهی وت:

«ئه ی نه گهر وانیه؟»

به ده م قولپی گریانه وه و تم:

«نا... وانیه نهئی... وانیه... شوانه کانی ئاوی بزنه کانیا ن ده کوژن

...»

نه مویرا و شه رم کرد ته وای بکه م و قسه بیزه وه ره که ی «خدر مالآت» ی بۆ بگیتپه وه... و دامه پرمه ی گریان.

به حیکمه تی پیره ژنیکه وه وتی:

«رۆله شیرینه که م... له ناو شوان و گاو و سه پانه کانیش باش و خه راپ

همن».

چهند جارێک و ئیدی خۆم له شوانه کانی دیکه ده دبزیه وه، به لاقرتیوه پیتیان ده وت:

«مه که ته بلیه... بیزی نایه!»

من بیزم له قسه کانیا ن ده بۆوه، به دلره قییا ن دلته نگ ده بووم، بزانیا به له کام میترگ و پاوان و لیتره وارن... توخنی ئه و شوینانه نه ده که وه تم، ته نیایی کردمی به کارامه ترین شمشالژهن، نه وایه که له رۆحم هه لده ستا که بزنه شیت خامۆش بکا، ئیدی نائومیتد بووم له و هاوه لانه م که بینه عاشقی گه وه یان پیاوی میهره بان، من ده مدی چون به گوپال راوه دووی مه ر و بزن و چوشتییر و ته گه کانیا ن ده نا، چون تیغیا ن له گه ردنی مه ر و بزنه کان هه لده سوو... نا... له وه چلکنتر بوون عاشق بن.

به پیتچه وانه وه... من چهنده ئه و بزنه سه سه خت و له ری لاده ری خۆم

خۆش ده ویست، کردم به پیتشه نگی میگه ل و زهنگوله م له ملی کرد، ههر له رۆژی یه که مه وه که برده میانه قوتابخانه من به خه یال ههر لای بزنه شیتته که ی خۆم بووم، چهنده بی ئاگابووم له (دارا دوو داری دی)، له کوکردنه وه و دابه شکردن و لیک ده رهینان، ده مخواست نیوه رۆیی و زوو بگه رپیمه وه ناو ران، هه میسه ئه لف و بی و ماتاتیکه که م له گه ل خۆم ده برد، جارێکیان بی ئاگا له خۆم بزنه شیت سی لاپه ره ی ئه لف و بییه که ی دری، هه روه ک پیم بلتی:

«ده فرتی ده و... دوام که وه!»

هه موو لاپه ره کانیشی خواردا دلته نه ده هات هیچی لی بکه م، به ده م له وه راندنی میگه له وه سه رگه رمی موتالا و ده رس و ده وه که م ده بووم، که چی له ناو مال و مه که ته ب و میگه ل و هه موو دونیا ی له بیر ده برده وه... بزنه شیت ده یخسته ده وای خۆی... ها لیتره و ها له وی... ههر رۆژه و شتیکی تازه ی پیشان ده دام: بن گاشه به رد و سه رکانی و ئاوی وا له ژیا نا نه مدیوو، دوا ی ده که وتم و له پر خۆم له ناو نه شکه و تیکی تاریک و شیدار و سامناک ده دبزیه وه که بۆنی سارد و ته که ی ئاوی رژاو به سه ر سه ر و ملما خه نی ده کردم، یان له ناو خۆم له نیو نیترگه جارێکدا ده بینه یه وه که پیم سه یر بوو له و هاوینه دا ئه و هه موو نیترگه له به ر پیتیانم بلاون، که له ماله وه ده مگیترا یه وه، یان که ده موست هاو پۆله کانم سه رسام بکه م هه میسه به درۆزن له قه له میا ن ده دام، له پیتچیکی دیکه و له نزاریکی دیکه دا به گو له ماست و په له زئ و شلیتر و میلاق و کنیر و گو له فه قی و سومبول شاگه شکه ی ده کردم، چه پکیکم لی ده به ست و دلی (شیرین) م پتی خۆش ده کرد و بۆنی به هارم ده برده وه ناو ئه و پۆله سارده ی خۆمان، ههر بزنه شیت ده بیرده وه ناو میترگیکی پر له کاردی و قوراده و سی بسکۆله و ئه سلیرک و قه له ندۆر و گۆرمزه و گتیزه ل و ترشۆکه... دایکه و نه نکم پتی خه نی ده کرد، که هاو پۆله کانم به «فه ره فیشال» ناوزه دیا ن ده کردم... به غه زه بی که سیکی راستگۆوه ده موت:

«ئەگەر غیرەتتان هەیه ئەم نیوەرۆیه وەرن و دواى من و بزە بۆر
کەونا» .

تەنھا کەسێک لە مالم و لە مەکتەب کە برۆای پێ دەکردم (شیرین) بوو،
لە گەڵ خەیاڵەکانی مندا بەرز دەفری، ئەم تاکە کەسێک بوو گەر درۆشم
کردبا بەراست لێمی وەر دەگرت، بەدزییەوه پێی دەوتم:

«رۆژتیک دێم و دەکەوینە دواى بزە شیت... خەم بەو منالانە مەخۆ...»

هەمیشە خۆی بەسەرەژن دادەنا، بەچاو و دەم و دەست دەدوا، جگە لەو
کەسێکی دیکە نەبوو گوێ لە چیرۆکی پر لە سەیر و سەمەرەى من و
بزە کەم بگرێ، رۆژ بەرۆژ لە شیرین ورد دەبوومەوه، پەرچەمی جوان برۆای
سەر ناوچەوانی، چاوەکانی، رەشتالەیی روخساری و هەردوو باسک و
بەلەکی، چوارپەلی کورت و تووکنی: کتومت لە بزە کەم دەچوو، فیز و
هەواکەى، جورئەتى لە رادەبەدەرى، هەر کە زەنگ لێی دەدا لەو گۆرەپانە
پر لە زیخ و چەو دەدا پراوەدووی کور و کچەکانی دەنا و کەس لە غارغارین
پێی نەدەگەیشت، زۆرانێی لە گەڵ کورەکان دەگرت، بزۆترین و
ژیکە لانەترین کچی پۆلە کەمان... کە پێم دەوت تۆ لە بزە شیت دەچی،
بەمەکرەوه دەخەنێیەوه و دەى وت:

«دە مپە» .

نەمەدەوتیرا... دایکم دەى وت نابێ ئەوەندە کچانی بیت و کیژی
دەرودراوسێ مەخەرە دواى خۆت بۆ ناو ئەو شاخوداخانە، چەند جارێک لە
تەویلەدا... لە بەردەمی مالتیدا بزە کەمی دیبوو، بەس مەراقی بوو بزانی
کەوتە دواى بزنیکی شیت لە ناو ئەو چیا و چۆلەدا چۆن چۆنییە، ئەو
هەموو رێکەوتە جوانە چییە کە ئەو ئاواهی پر تەماع دەکا، من لەوه بێ
غیرەتتر بووم هانی بەدم، تا پاش نیوەرۆیهکی خوشی بەهار بوو وەک
فریشتە لەسەر گاشە بەردێک دابەزی و... من لە خوشی و ترسانا دلم
داخوړیا... بەخۆی و چەقۆی دەستییەوه لەژێر هەتاودا دەبریسکانەوه،
عەكسى تیشکی سەر دەمی تیغەکە چاوانی پێ دادەخستم... وتی:

«بەبیانوی کەنگرکەرنەوه هاتم» .

بەجووتە، شیتانەتر لە بزە کە ریمان دەکرد، دەیویست بیبەم بۆ لای ئەو
شانه هەنگەى کە لە ناو کلۆری پیرە دارگۆتیزە کەى سەر خەرەند
دۆزیومە تەوه... بردم، ناو هەناوی داکەوتووی دارە کە پر بوو لە هەنگوبنی
مەییو، پەنجەى دۆشاومژەى تیا بزر دەکرد و بەتامتیکەوه دەیخستە سەر
زمانی شەقار شەقاربووی، بۆ لای ئەو تووتێکە دەستیم راکیشا کە لەژێریدا
ئەو هەموو شلیکە خۆیناوییە خۆیان لە چاوان شار دەبۆوه، کە بردمە سەر
لاتیک لە قورادە و پیفۆک و گێزەلە کە ئەم حەزی لێ دەکردن؛ خۆی تیا
دەگەوزاند، کە حەکایەتى ئەو خوشیتکردنەم بۆ نەنکم گێرایەوه... پێی وتم:

«باوکی شیرین پێ بزانی، بەیەک گوللە سەرت هەلەدەگرێ... خۆت
دەزانی چ پیاوتیکی دلرەقە!» .

دەزمانی نەنکم راست دەکا، هەموومان حەکایەتى جەرگبری خوشکە کەى
شیرین-مان دەزانی کە چۆن باوکی هەلیداو تە ناو خەرەندە کە و کەس
لاشە کەى نەدۆزیو تەوه، تەنھا لە بەر ئەوهی لەسەریان وەختی هەلخستنی
جل بە تەنافەوه چاکوچۆنی لە گەڵ کورە دراوسێیە کەیان کردووه. چەندە حەزم
دەکرد لە پۆل لە تەنیشت شیرین-هوه دانیشم، نە لە پۆلی یەک و نە لە دوو
و نە لە سێ نەیان هیشت، نەمەدەویست کچانی بێم، خەونم دەدی رۆژتیک
بێ و هەردوو کمان گەورەبێن... دوور لە راستە و چاوسوورکردنەوه کانی
مامۆستاگان، شەپازللەکانی باوکم، لەو تەختە رەقەى ژێرمان، لەو
تەختە رەشە رەنگ بواردووهی هێچی لەسەر نەدەنووسرا، لە وێنەکانی
مرۆقی (نیاندرتال) بەسەر سەرمانەوه کە چۆن بۆق دەخوات... من کە خۆم
بەفەرهاد-ی ناو حەکایەتەکانی نەنکم نەدەگۆرپییەوه چیم دابوو لە
هەلمژینی تۆزی تەباشیر؟ چەندە خەونم دەدی زوو گەورەبم و... من و
شیرین و بزە شیت لە ئەشکەوتیکدا بژین... بەتەماعی ئەوهی منی شوان و
عاشق بێمە پیغەمبەر، مەکتەب لێ نەدەگەر نە بێمە فەرهادی عاشق، نە
شوان و... نە پیغەمبەر، چ خوش بوو کە مامۆستای وەرزش بازەنە بازەنە لە

گۆره پانه که پهرتی ده کردین، به خه نینیتکه وه که ده بخنکاندم چاوم له چاوی شیرین ده بپری، چ زوو زهنگ لیتی ددها و له خووشی گه مه و به زمی حه قله شله لی و سابوونا ره قی و هه لیکسی و چاوشارکی و پینجوکانی و شینه ومینه و مامه سوورانی و بازدانی و حیلانننیهان ده کردین... وهی خودا هاوار چهنده حه زم له گه مهی گورگ و مهر بوو، کچه کان ده بوونه دایکمان و هه ندیک له کوره هاره کان ده بوون به گورگ و چکۆله و جیقنه کانی و هکو منیش ده بووین به مندال، هه میشه شیرین-م ده کرد به دایکی خووم و ده بوو هه ر کوره له پشت دایکییه وه خووی حه شاردا، هه ردوو دهستم ده خستنه سهر ئیسیکه بندی زۆر ناسکی خوار که مه ری:

دایک: کوره که م... مالتی چۆل نه که ی.

مندال: هۆ... دا... نه توو چ ده که ی؟

دایک: ده چمه دارا.

مندال: نه منیش دیم

دایک: گورگ ده تخوا

مندال: وی... نایه م... نایه م

گورگ: ئاغا هاتییه بو مه ره کی

دایک: به خوا ناییا قشپله کی

په لاماری گورگ ده کرد به بیانوو، ده نیو قاوو قیژ و ترس له گورگی له عنه تی باسکم له ناو قه دیبه وه و هه ردینا و به یه که وه ئه و ناوه مان گیره ده کرد و من بابه خولم به شیرین ده کرد، به یه که وه به رده بوینه وه و هه لده ستاینه وه، خودایه... شیرین چهنده له دایکیکی ئازا و هه ر ده چوو... نه یه ده هیشته که لبه تیژه کانی گورگه که بگاتی...

دایک: لاکه وه و نه یه یته پیتی...

گورگ: ناگه ریمه وه و په لامار ده دم...

دایک: نه منیش په رنیهان ده که م...

گورگ: من برسیمه و... خه رایی ده که م...!

له ده جار... جارنکیان گورگه په رنیه که ی تیک ددها و منی ده خوارد... شیرین به دیارمه وه دۆش ددهما و چاوه کانی پر ده بوون له گریان، هه ره که بلتی به راستی خورایم، خووم مات ددها و ده مردم، یه خه ی کورته که که می ده گرت و شیرزه و په ریشان دایده ته کاند، کتوپر چاوه کانم ده کرده وه و له گه ل فیکه ی ماموستا راست ده بوومه وه... چ خووشیه کی کورت و که م خایه ن بوو... دوا ی ئه و سوعیه ت و که یف و گه مه یه ماموستا (یونس) ده هاته ژووری و پۆله که ی لی ده کردین به جه هه ننه م، له ترسی مار و دوویشک و ئاگری دۆزه خ و گوناھی دایکه حه وا و باوکه ئاده م ده بوو تا ته قینه وه ی قولپی گریان له دلدا هه ر هه موومان غه مگین بین، به خووی و سیوه رزیه که ی ناو دهستی ده هاته ژووری و باسی له و به هه شته خووشه ده کرد که به فریوی دایکه حه وا دۆراندمان، ئاگری دۆزه خمان کرد به مالممان، له و هه موو ناز و نیعمه ته بی به ریهان کردین، له و به هه شته خووشه ی پر له میوه جات، له وی که نه سه رماسان ده بوو... نه گه رما... پر به پۆله که ده یه نه پاند و هه موومانیه ده تۆقاند... ئاخه بو به گوپی شه ی تانتان کرد؟ وهی... وهی... له و گوناھی تا ئه به د رووی ره ش کردین... پسوای کردین... به هه ر چوار دهوری خویدا خولی ده خوارد و تفی لی ده کردین... وه که ئه وه ی ئیمه هه م شه ی تان و هه م ئاده م و حه وای گوناهبه ر بین... هه ر هه موو شتیکی لی حه لال کردن... خودای ته به ره ک وه ته عالا فه رمووی: له و دره خته مه خوون... رۆله کانم... شه ی تان له به رگی ماریک یان تاوسی کدا بوو... نازانم... هات و چرپانندی به گوپی حه وادا... حه وا-ش چرپانندی به گوپی ئاده م-دا... ئیدی له و رۆژه وه... له و سه عاته وه ئیمه به ر له عنه تی خودا که وتین... هه ر جاره و کور و کچیکی بانگ ده کرده به رده م ته خته ره شه که و ترسنۆک و پسوا و گوناهبه ر رووبه روو له به رده می ئیمه دا ده وه ستان: ده بوون به ئاده م و حه وا، کچیکی دیکه ی بانگ ده کرد و پیتی ده وت:

«تۆ ببه به دره خته حه رامه که».

چهنده ها جار واریک ده که وت من بیه به باوکه ئاده م و شیرین-یش

دایکه حهوا، به چ ترسیکه وه به گوتی مندا دهیچرپاند که قه پال له سیوه رزبوه که ی ماموستا یونس بگرم و بیخوم، کتوپر ماموستا هاواری دهکرد و رووی له کوپ و کچه کانی دیکه دهکرد و دهی وت:

«**ههر همووتان ههسته وه و دهسته کانتان هه لبرن و بینه درخت و شنهن خۆ بله رینه وه**» .

پاشان له شیرین-ی ده خورپیه وه که وهک حهوا له خسته م بهری... تهویش به چ خه میکه وه لیم ده پاراپیه وه:

«**ئادهم گیان... له بهر دلی من نهو سیوه بخۆ!**»

هه ندیک جار، له ترسی هاوار و نه عه ته ی ماموستا یونس، که فه رمانی خواهانه ی ده رده کرد که ده بی شیرین له وه ناسکتر فریوم دا، سه ری لی ده شپوا و به چریه به که وه که بیخنکینی دهی وت:

«**فه رهاد گیان... له بهر خاتری من له م سیوه بخۆ!**»

ئه مجاره بیان به سه ر هه ر دوو کماندا دهینه پراند

«**ملۆزمینه... هه یچ و پووچینه... ئیوه ئیستا ئادهم و حه وای گونا هبارن... شیرین و فه رهاد نین...!**»

هه میسه (زرار) ی ده کرد به شه بیتان و تهویش به ده ننگه گره که ی به گوتی حه واکانی پۆله که ماندا دهیچرپاند، ته نها یهک رۆژ زرار و تیرای بپرسی:

«**ماموستا بۆ جارێک منیش نا که ی به ئادهم؟**»

توند گوتی بادا و بستیک له زهوی پیتی راسته ی پی بهرز کرده وه و پیتی وت:

«**چونکه خۆت ئیبلیس-ی**»

ده بوو (زرار) شهیتانانه فریومان بدا و سیوه رزبوه که ی ماموستا یونس-مان له لا خۆشه ویست بکا و دهستی بۆ نهو کچه درێژ ده کرد که لاره مل ده وهستا و هه ر دوو ده ستیشی پوو وه ئاسمان بهرز ده کرده وه و خۆی ده کرد به دار سیوی حه رام...

«**ئه ها لهو سیوه لا سوورانه... ئه ها لهو بۆن و پهنگه ی... وه ی وه ی... ئیوه**»

تامی کهن... گه ر بیخۆن تا ئه بهد نه مر ده بن و له م به هه شته دا ده مینه وه» .

پاشان که به ترسه وه قه پم له سیوه که ده گرت، نهو سیوه ی له ده لاره جیتی قه پی هاو پۆله کانی به سه ره وه بوو، له ناکا و ماموستا یونس خواهانه فه رمانی پی ده کردم که نه یخوم دنا بهر له عه ته ی خودا ده که وم، به ده م هاوار و قیژه وه ده چوه سه ر یه کتیک له کورسییه کانی پیتشه وه و دهینه پراند:

«**مه لعونینه مه یخۆن... لی حه رام کردوون... مه یخۆن...!**»

ده بوو (زرار) بلتی:

«**ئه وه چیه... ده ترسن...؟ دهک داوه شین، خوا حه زی له سو عبه ته... ئه ها پهنگی... ئه ها بۆنی... ده ئیوه تامی بکه ن**» .

ده بوو زوو زوو شیرین دووباره ی بکاته وه:

«**ده ده ی ئادهم گیان... دل م مه شکینه... دنا ده تو ریم...**» .

که که له به م له سیوه که گیر ده کرد و کرمه یه کی نه رم ده می من و هاوه له کانی پر ده کرد له ئاو یکی تفت... ماموستا یونس دهی وت:

«**ئه ها سهیری که ن... رۆژه کانم... چه ند به ئاسانی به هه شتمان دۆراند، ته گه ر گونا ه ی دایکه حه وای باو که ئادهم نه بوایه تا ئیستاش هه ر هه موومان له وئ ده بووین، چونکه، له وئ لهو مه له کوته مه رگمان نه ده ببینی، سهیری که ن ئیمه له چ گونا ه یکی گه وره وه پهیدا بووین!**» .

ماموستا به وه وه نه ده وهستا، به ده م غه زه بی خودایه که وه هه موو گیانی ده له رزی و ده یقیژاند به سه رماندا:

«**بۆ ده ره وه هه ی مه لعونینه... ئه م به هه شته م لی پیس مه که ن!**» .

به ده م ترسیکی گه وره وه و قریوه و قاقایه کی خنکا و له قورگدا وهک ئادهم و حه وایه کی گونا هبار و سه رکز ده چووینه ده ری و هه وای پاک ی ده ره وه ی پۆلمان هه لده مژی تا زهنگ لیتی ده دا و تیکه ل به هه راوه ژر بای هاو پۆله کانتان ده بووینه وه .

هه میسه من و شیرین له په نای شووره ی بلندی قوتابخانه دوو به دوو قسه مان ده کرد، نهو ده ترسا و باسی گونا ه ی دایکه حه وای سیوه

حه رامه كهی بۆ ده كردم، منیش باسی بزنه شیت و گيا حه رامه كانی لا ریگا كانم بۆ ده كرد، مامۆستا یونس به وهش نه ده وهستا و ماوه بهك فیبری کردین كه گونا هبارانه له بهر ده رگای پۆله كه بههستین و وهك ئادهم و حه وایه کی شهرمه زار كه چۆن چۆنی له بهر قاپی داخراوی بههشتدا وهستان و گریان و پارانه وه، خودای تووره و داخداریش ده ری کردن، ئاواهی من و شیرین و ههر هه موو ئادهم و حه واکانی پۆله كه مان ده بوو زمان به ده رگاكه دابهیتین و بیارپینه وه و بگرین، مامۆستا درزیتکی ده خسته ده رگاكه و تفتیکی لی ده کردین و دهی وت:

«پرۆنه ده روه ههی کافرینه».

مامۆستا یونس به وه نه ده وهستا و له هه موو ده رسیکدا به ترسه وه هه موو کچه کانی له دوو ریزی پیشه وه کۆ ده کرده وه، پاشان به په له و شیرزه دهی وت:

«نه... با کچه کان له ریزی پشته وه دابنیشن و ئیوه وهرنه پیشه وه».

له هه ندیک به یانیاندا له بری چه پکیتک گول و ره یحانه، سیوتیم ده هانی لاسایی مامۆستام ده کرده وه و شیرین-یش قاقا پیده که نی.

«ها... حه وای گیان... سیوه کهت تفته و ناخوری!».

مندالانی دیکه به دهم قریبه وه پیمان له زهوی ده کوتا و خه نی ده بوون.

هه میشه له دواي ئه و گه مه ناخۆشه ی (ئادهم و حه وای) شیرین بۆ دوو سنی شه و خه ونی به دۆزه خه وه ده بین، به دهم له رز و تاوه له جیگادا ده کهوت و دایکی به دایکمی وتبوو که به دهم خه وه وه ورتیان ده کا، هه میشه دواي هاتنه وهی بۆ مه کهتبه من دلّم ده دایه وه، یه ک باوهش گول و ره یحانه م ده هانی و ده موت:

«ئه ها پۆله که مان ده لیتی گولزاری بهه شته!».

زرار-ی ئیبلیس دهی وت:

«نا... نا... گولزاری گووه!».

ههر بۆ دلخۆشکردنی (شیرین) ناو کتیب و ده فته ره کانیم پر ده کرد له

په ره ی گول، ده مزانی که ده چیتته وه و لا په ره ی کتیب و ده فته ره کانی هه لده داته وه، له گه ل بینینی ههر په ره ی گولیک دلّه ساواکه ی داده خورپی و که مه کتی خه نی ده بی... هیچی دیکه م پی نه ده کرا، ناو لا په ره کانی کتیب و ده فته ره کانی، ناو جانتا که ی، گیرفانه کانی پر بیوون له په ره ی گولّه مردوه کانی من، ئه وه نده م گول بۆ ده هینا پۆله که شمان بۆنی تیکه لی گولّه کتیویه کانی گرتبوو... سه رو پرچی، ده ست و په نه ج کانی به مه که وه گولّه کانی به کچه کانی دیکه پیشان ده دا، کچی به رتیه بهر و کویتخا سمایل به چه پک، له داخی شیرین، له باخچه کانی خۆیان وه گولیان ده هینا به گولّه کتیویه کانی من به راوردیان ده کرد، شیرین به فیزیکه وه، بی باکانه دهی وت:

«نه تان کردی... گولّه کانی من جوانترن!».

ئهی خودا چه نده حه زم ده کرد هه تا زوه گه وره بیم و کتیوی بیستوون کون بکه م و کانیویک له شاخان بته قینمه وه، به سه ر فیتلی پیره ژنی عفريت و شه رانگیز و فه رهاد کورژدا زال بم، به بهرچاوی ههر هه موو ناواییه وه ده ست له ملی شیرین بکه م؛ به دیار ته قینه وهی کانی له شاخدا و خۆشی ناوایی خۆمان که سه ری چه ند ساله هاوار و ناله یانه و ده لاین: وشکه ساله، مه ر و بز نه کان، ژن و پیاوه کان، کهر و مانگا کان، ههر هه موو فرنده و په له وه ره کان، ههرچی مار و میرووی ژیر خاک هه ن ئا و بخۆنه وه، دره خته کانیش سه وز بینه وه، به بهر چاوی هه موویانه وه بلتیم: ئه وه منم که سه وزایی و خیر و فه ر و به ره که تم بۆ هینان... ههر بۆیه هاتووم شیرین له ئیوه بخوازم... ئه وانیش ههر هه موو... به باوکی شیرین-یشه وه پیم بلتین:

«پیرزه و... حه لاله!»

هه میشه له ژیر سیبه ری دره خته کان و به دهم له وه راندنی مه ر و بز نه کانه وه ئه و خه ونانه م ده دی... ده شترسام باوکم، باوکی شیرین، دایکم، مامۆستا کانم، هاو پۆله کانم، شوانه کان به نه یینی ئه و خه ونانه بزنان و رسوا بم... ئه و رازه شه رمنانه م له دلّما ده شارده وه نه با پیم پی بکه نن، شه وانه

بەدزییەوه دەمبەردنە ژێر لێفەشپەرەم، بەتەنھا بۆ بزەشیتەم دەگێراییەوه، هەرچی راز و نیازێ دوانیا سەیرەکەهێ خۆم و بزە شیتیش هەبوو بۆ شیرین-م دەگێراییەوه، هەندێک بەیانێ زووتر لە هەموو قوتابییەکان دەهاتین، وەک ئادەم و حەوا یەکی چکۆڵە و گوناھبار خۆمان لە چاوی بەرپۆتەبەر و مامۆستا و قوتابییەکان دەشاردەوه، لە ترسی ئەوێ نەبا مامۆستا عوسمان بەحەیزەرانی کەهێ ناولەپیم ئاگردا، شیرین ئارەقەهێ شین و مۆری دەردەکرد تا خشتەهێ لێکدانەکەم پێ ئەزبەر بکا... بەترس و قەهرتیکەوه... فەسەزمانانە دەهێ وت:

«واذ له بذنه شیت بینه... خشتەهێ لێکدانەکە ئەزبەر کە!»

هەر جارێک هەردوو ناولەپێ سوورھەنگەرپاوم بەشیرین پیشان دەدا، فرمیتسک دەزایە هەردوو چاوە رەشەکانی، خودا گیان... چەندە خۆش بوو کە بۆم دەگریا و بەزەبێ و سۆزم لە چاوەکانیدا دەخویندەوه... من دەمزانی چەندە تەمبەلم: نە سردوووەکانم پێ ئەزبەر دەکران، نە خشتەهێ لێکدانەکە و نە فاتیحاکە... جگە لە شیرین کە دلێ نەدەهات، هەر هەموو دوانیا پێت دەوت:

«تەمبەلم... تەو زەل!»

من دوژمنی مامۆستا عوسمان و ماتاتیکی بووم، چەندە خۆش بوو کە رقییم هەلەدەستاندم... من دەمزانی گەر من ئەو نەندەهێ تر خۆم گێل و تەمبەلم نەکەم، ئەو بێجگە لە من شوان و سەپان و شیرۆش دارکاری دەکا، نازانم بۆ هەمیشە لە دەرسەکەهێ ئەودا من خەیاڵم هەر لای بزە شیت بوو، دەیزانی کەهێ خەیاڵم دەروا... ئەو کاتە هەلێ دەستاندم... هەمیشە خشتەهێ لێکدان و یان دابەشکردنە لەعەتییەکە بوو... بەیانییەکی زۆر ساردی زستان بوو، دوا وانە و خۆشی ئەووم بوو زەنگ لێ دەدا و هەر تاویکی دیکە یە و دەگەمەوه لای بزەشیت و مێگەل پادەدەم...

ژمارەهێکی زۆر درێژی نووسی... دابەشی کەم بەسەر نۆدا، دەشیزانی کە نایزانم...

«هەستە... کورێ کەر...!»

هەستام و بێ خەیاڵ و ملهوپ و بێ باک لە ژمارە درێژەکە ورد دەبوومەوه، پاشان دوو کوکوختی سەر درەختەکەهێ پشت پەنجەرەکە پتر خەیاڵیان بردم، نیرەکە شیتانە باڵی لێک دەدا و قەستی بوو هەتا زوو بەسەر مێیەکەدا بتسێ، لە گورێ بای دەوری باڵەکانی پەری باڵەکانی و گەلاکان دادەکووتن، کە زانی من سەرنجی هەموو قوتابییەکانیشم بۆ لای کوکوختییەکان راکیشا و بێ ئاگام کردن لە دابەشکردنەکە، لە رقادا هەردوو لای لێوی کەفیان دەردا و یەک شەقی لە قوونم هەلدا و بەتەختەرەشەکەهێ وەنووساندم، لەگەڵ زرمەهێ شەقەکە هەردوو کوکوختییەکەش گێژ و زەندەقچوو لێک بوونەوه و فرین بەئاسماندا... عادیاتی میزتا ران و بەلەک و ناو پیتلاوەکانی تەر کردم... هەردوو دەماری لاملی رەپ بوون و وەکو ئەسپێکی ماندوو لە غاردا هەردوو پەری ئەستووری لووتی بەلەرزه لەرزە کەوتن، پرسی:

«سەگباب... تو شوانی چەند مەر و بزنانی؟»

بەدەم هەنسکەوه و تەم:

«شەست... پەنجار... چل... سی... نە... بوەستە مامۆستا... بەبزە

شیتەکەوه چل و چوار... یان چل و پینج»

شیتانەتر پرسی:

«چل و چوار... یان چل و پینج؟»

شپرزەتر و داماوتر وتەم:

«چل و هین... چل هین...!»

تفیکی لێ کردم، ویستم بیسەر مەوه...

«چل و گورێ باوکت... نەکەهێ... ئەو تەفە نەسرپتەوه... حەیان... ئەو بزە

شیتە بۆ جیا دەکەیتەوه؟»

شەپازلەهێکی لە ناکاوی سەراوەندە ناو دەم و بۆکسیکی خێواندە پشتی سەرم کە وەها توندبوو پۆلەکەهێ لەبەرچاو تاریک کردم... لە ترسانا... بەپەلە

و به درۆ وتم:

«چل و پینج!»

پتر لیم هاته پیشی و به سهرمدا نووشتایه وه... به رقیکی زۆر ئهستوره وه که له جهه ننه مه وه هاتبی په ره ی ناسکی گوئی راسته می خسته نیوان په نجه ی گه ورۆنه و په نجه ی شایه تمانه ی، وه ها توند بای ددها که ئیدی ته واو کویری کردم، تالییه ک وهک ژه قنه بووت قورگی گرتم... نه مده ویست له بهرچاوی شیرین و هاو پۆله کاغدا بده مه پر مه ی گریان، له وه دا بوو بریشیمه وه، ههستم ده کرد له گه ل هه ر گوئی بادانیک ریخۆله کانم سواری به کدی ده بن... سهروب ن گه دم تیک هه لده هات... بی باکانه پرسى:

«له ماله وه چهند که سن؟»

به ده نگیتی نووسا وه وه، دیسانه وه، ژماره کانم تیکه ل کرده وه:

«حهوت... نه... ههشت... به مهنه وه نۆ... نه نکم...»

قوتابییه کان به دهم ترسه وه، له ژیره وه و به دزییه وه ده خنکان، قهستیان بوو به دهم ته قینه وه ی قاقایه که وه یان قولپی گریانیکه وه بنمیچه که هه لبگر... نه یان ده ویرا... من ده مزانی که تاکه که سیک (شیرین) ه به دهم گری ژانیکه وه، قهه رتیکی قووله وه، قهه ری دوو هاو رپی گیانی به گیانی بو یه کدی له من ده روانی و له ژیره وه ده گری... نه مده زانی که ی په ره ی گویم به رده دا... زۆری خایاند تا پرسى:

«ئه گه ر ئه و چل و پینج سهرمه ر و بزنه به سهر هه ر نۆ که سه که ی مالى خو تاندا دابهش بکه ی... هه ر یه که تان چهند حه یوانی به رده که وئ... حه یوان...؟»

وه ها شپه رزه و سه رلیشتیواو بووم... پیم وت:

«مامۆستا... هین... دابهشی ناگه ین... هی خۆمانه!»

خودا هاوار مامۆستا عوسمان کتوپر پیکه نی، قوتابییه کانیش پیکه نین، جگه له شیرین، چونکه من پیکه نینه که ی ئه وم ده ناسییه وه، له ناو ده یه ها کچ قریبه که ی ئه وم جیا ده کرده وه... مۆزه یه کی لی کردن... هه ر هه مسو

خامۆش بوونه وه... بی باکانه تر له جار ان وتی:

«له بزنه که ت شیتتر وا بزانه هه ریه که و چهند مه ر و بزنیکی ده با ته له وه رێ!»

وام زانی رزگارم ده بی گه ر بلیم:

«مامۆستا... ئاخه رایه وئ... چونکه دوا ی مه کته ب خۆم ده یانله وه رپنم!»

له گه ر مه ی ئه و پر سیار و وه لامانه دا بووم که دیسانه وه هه ردوو کوکوختییه که به فیه رفی باله ماندوو هکانیانه وه هاتنه وه ناو با وه شی دره خته که... له وه نه ده چوو هیشتا به سه ریدا تسیبی، نه به یشت پروو وه رگپرم و له و بی ناگا له کوکوختییه کان رابمپنم، به دزییه وه یه ک دوو جار ئاوپم دایه وه، چلاو چل نیره که دوا ی مییه که ی ده که وت و نه یده هیشت ب سه روئ، ئیدی دوا قسه ی من شیت و هاری کرد... به په له قوتابییه کی نارد تا حه یزه رانه که ی بو بپن، شیتانه هاواری کرد:

«که ر کوری که ر ئاسانه ترین دابهش کردن نازانیت... به شه ره فم ده تکم به به شه را!»

بی پیتوتن هه ردوو ناوله پیم بو کرده وه، حه یزه رانه که ی تا بنمیچه که هه لده بری، حه یزه رانه که هه وای شه ق ده کرد و وژه وژی کاسی ده کردم، هه ر هه تا شه شه مین حه یزه ران زه حمه ت بوو... ئیدی دوا ی ئه وه ده سته کانم هی من نه بوون، کتوپر زهنگ لیتی دا... ده نا سویندی شه ره فی خواردبوو که چل و پینج حه یزه رانم لی بدا که ده کا ژماره ی مه ر و بزنه کانم... شه و هه ردوو له پیم به سوئ ده که وتنه وه و وام هه ست ده کرد که دوو پشکو له ناو له پما قرچه قرچ گوشت و ئیسقان به یه که وه ده سووتین، شه و له تاو ژانی هه ردوو ده ستم ده گریام، نه نکم گوئی له هه نسکی شاراوه و خنکاوم بوو له ژیر لیفه که وه... نه مده ویست که س پپی بزانی، خوئی پی نه گیرا و زوو زوو ده پیرسی:

«ئه وه تۆی ده گری... رۆله!»

من هه ر هه نسکم هه لده دا، کت و کویرانه له ناو پیخه فه که وه به داره دار

هاته ده ری و فتیلی فانۆسه که ی بهرز کرده وه، که فانۆسه که ی له روخساری تهرم نزیک خسته وه، تهر و غهریقی فرمیسک، هاواریکی خنکاو له قورگیبا تاسا، به سه رمدا گریا و هه زار دوعای مهرگی له مامۆستا عوسمان کرد، به شینه یی ناو هه ردوو له پمی به رۆنه گهرچه ک چه ور ده کرد، زوو زووش به گری دانهمرکاو ی زۆپاکه په رۆی گهرم ده کرد و ده یخسته سه ر هه ردوو دهستم و په نجه هه لتوقیوه کانم... سفتوسوی ناوله پم و په نجه کانم که متر ده بۆوه، ویستم له گریان ژیری بکه مه وه... بۆیه پرسیم:

«نه نی...؟»

«نه نی به قوریانت بی!»

«راسته باوکه ئاده م و دایکه حهوا له سه ر سێو خواردنیک که خودا لئی حه رام کردوو له به هه شت ده رکراون؟»

«سێوی حه رامی چی رۆله... کێ نهم درۆیه ی به ناوی خوداوه پی وتی؟»
«مامۆستای ئایینه که مان... نه نی»

«نه... رۆله... نه وه نه دی من بزانه م و له مه لاکانم بیستوه... ئاده م و حهوا له گوته گه نه که یان خواردوه!»

«بۆ چی لئی حه رام کردوو؟»

«حیکمه تی خۆیه تی»

«حیکمه ت چیه... نه نی؟»

دلێ نه ده هات لیم به خورپته وه، وه ک هه ندی له شه وانێ پێشووتر داوام لێ بکا بنووم، چونکه به یانی گهره که زوو له خه وه هه لسیتم... به ده م چه ورکردنی ناوله پمه وه زۆر به نه رمونیانی میه ره بانترین نه نک له دونه یادا وه لایمی دامه وه:

«خودا هه ردووکیانی ئینتیحان کردوه... مامۆستا چۆن بزانی تو باشی یان خه راپ گهر ئینتیحانت نه کا!»

«راسته نه نی... گهر نه وه گوناهه نه بوایه ئیستا ئیمه له به هه شت ده بووین و... هه رگیز نه ده مردین...»

«رۆله شیرینه که م وایه... ژان و ژووری ژنانیش به ده م مندالبوونه وه هه ر له پای هه مان گوناهه... پیاوان که ریش و سمیلیان هه یه هه ر هه مان سزایه...»

«نه ده بوو خودا ده ری نه کردبان؟»

«نه... رۆله که م... نه... چونکه دوا ی گوته گه نه که ئاده م و حهوا له وه به هه شته پاکه ی خوا پیسایین کرد...»

ده گریا و ده پارایه وه که خودا له گوناهه کانی نه و و هه موو خانه واده و موسلمانان خۆش بی... نه و شه وه تا من خه وتم نه نکم به سه ر به رماله که وه ده گریا و ده بوورایه وه و وه ک پیه ره گورگیک ده یلوورانده که خودا به گوناهه کانی ئاده م و حهوا ی له گه ل نه کات.

خودا هاوار... من به ته مای چی بووم... ده موسیست وه ک فه ره اد عاشق بم و وه ک موسا پیغه مبه ری شووان مه زن و پیروژیم، که چی وه ک هه ر قوتابیه کی ته مه ل ناوله پم ناگر ده دن... که به باوکه یان وت مامۆستا حه سیرمه یدانێ پی کردوووم...

بی باکانه وتی: «موسته هه قه!»

من بیرمه... چ زستانیکێ ساردبوو که بۆ دوا جار مامۆستا عوسمان دوو په نجه ی دهستی راسته می شکاند، رۆژنیک له و رۆژه زۆر خۆشانه ی من و شیرین بوو، نه و چه ند به یانییه ی که من و نه و یه که م که س بووین ده هاتینه پۆله که و به دیار قرچه قرچی سووتانی داری قه لاکه رێ ناو زۆپاکه داده نیشتین و من هه ر باسی بزنه شیت و نه و شوپنانه م بۆ ده کرد که تازه دۆزبومنه توه، جاروباریش به مه کره وه په نجه شکاوه کانی خۆم پیشان ده دا تا پتر دلێ بکۆلێ و بۆم بگری، هه موو قسه جوانه کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم نه زه ره بوو... زوو زوو سه رسامم ده کرد، پیتی سه یر بوو که نه و هه موو حه کایه ت و په ند و داستانه م نه زه ره... که چی فاتیه حه و سه رووده کانی نیشتمان و خسته ی لیکدانم خولق لێ نییه... ده موت:

«شیرین خه م مه خۆ... و مه گری... رۆژنیک دی من و تو گه وره بین...»

بەيەكەو لەگەڵ بزە شىت لەو شاخە بەرزە دەپەرنەو... دەلتىن ئەودىو
شارى زۆر خۆش و رازاوى لىيە... من رقى دونيام لە مەكتەبە!...»

لەشى گەرم داها تووى بەگىرى زۆپاكة لە لەشم نىزىك دەخستەو و لە
پەرچەمى برارى ورد دەبوو مەو، وىنەى بزە شىت و شىرىن-م لى تىكەل
دەبوو، دەمبىست لە ئامىزى بگرم و ماچى بكەم... وەك چۆن لە خۆشيانا
تەوتلى بزەكە ماچ دەكەم، نىوان هەردوو برۆ پەيوەستەكانى... نەمدەوترا...
دەترسام لە ناكاو يەكلىك لە هاوپۆلەكانم، مامۆستايەك، دەرگاوانەكەى
بەرتۆبەر، بەرتۆبەر خۆى بىت و بمىنى و قسەكەى داىكم بىتە دى و
ئىدى رساوبم و ئابرووم بچى، ترسى مامۆستا عوسمان-م نەبوو، چونكە لە
هەموو قوتابىيەكانى پۆلى شەشم بىستبوو كە شەوان قەراپەيەك دەخواتەو
و تا نىوەرۆش بەرى نادا... هەميشە درەنگ دەهات، واش نەبووايە بوونى
شىرىن لە تەكما بەس بوو گوئى بەداركارىيەكى دىكەى مامۆستا عوسمان
نەدەم... بەلام ماچ... وەى هاوار... لەوەياندا دەيكوشتم... كۆلمەكانى دەبوون
بەدوو پەنگر و دەسووتان، هالاوتىك لە ئازاى جەستەى بەرز دەبوو،
هالاوتىك كە هەستم دەكرد دەبى بەتەمىكى تەنك و كەمەكى رۆخسارى
شىرىن-ى لەبەرچاوانم لىل دەكرد، تاوتاووتىك هەر پىنچ پەنجەى راستەمى
دەخستە ناو دەمى چكۆلەى خۆى و... هەناسەى گەرمى دەدا و دەبوست
بەهالاوى ناو دەمى پەنجەكانم گەرم بىنەو و سفتوسوتىيان داىركىتەو و
خوتىيان تى بزى، زمانى گەرمى بەر سەرى پەنجەكانم دەكەوت و خەنى
دەكردم، چەندىن بەيانى زوو، بەر لە هاتنى هاوپۆلەكانم، هەر جارە و
بەبىيانوويەك من تكام لى دەكرد كە زووتر بى... دواى يەك هەفتە ئاوساوى
دەست و پەنجەكانم كەمتر بوو، دواى ئەو دەمى نەنكم سى جارارن بردىمى بو
لاى بەيتال، هەندىك جار شىرىن لەگەلما دەى وت: «ئاخ». ئەو كاتەى
برووسكەى ژانىك لە پەنجەكانمەو دەگەيشتە كەلەم و دەيتاساندم، ئەو
ئولفەت و خەم و نىزىكبوونەو شىرىن و هەا سەرمەستى كردبووم كە حەز
بەو بكەم جارنىك و دووى دىكە ناولەپم ئاگر بەدەن و پەنجەكانم بئاسوتىن...

تەنھا و... تەنھا بو ئەو شىرىن دلى پىم بسوتى و بەهالاوى ناودەمى
پەنجە مردووەكانم زىندوو بكاتەو، ئەو بەيانىيانەى كە هەردوو كمان لە
بەفر دەچەقبن و پىتلاوەكانمان پىر دەبوون لە ئا... من خۆم لە بىر دەچۆو و
بەپەلە گۆرەوييە تەرەكانم پى دادەكەند و لەبەر زۆپاكة و بەقەرەغ مىزىكەو
هەلمدەخست تا زوو وشك بىتەو، كە دەمزانى وەختى هاتنى
قوتابىيەكانە بەهەردوو دەست گۆرەوييەكانم لە گرى هەلايساوى كونى
زۆپاكة نىزىك دەخستەو، هەميشە بەر لە هاتنى ئىمە و زۆر زووتر (باجى
لەعلى) زۆپاكةى گر دەدا، جاروبار هەردوو پىيە تەزىوەكانىم دەخستە ناو
كۆشى خۆم تا سەرما لەسەرى پەنجە تەزىوەكانى دەرىكەم، هەندىك
جارىش هەردوو دەستە سىرپووەكانىم دەخستە هەردوو بن هەنگلى خۆم تا
كەمەكى گەرمتر بىنەو، خامۆشى پۆل و گرى زۆپاكة و پىتلاو
كەوتووەكانى شىرىن و كەكايەتەكانى بزە شىت بو من لەيادچوونەو
دوونىيەك بوو پر لە دلرەقى باوكە و تقورچ و هەرەشەكانى داىكە و ترسى
مامۆستاكان و مەزاقى هاوپۆلەكانم، من چەندە دلەم بەو بەيانىيانە خۆش بوو
كە بەدزىيەو بەر لە هاتنى قاووقىزى قوتابىيەكان من و شىرىن گەورە و
سەردارى پۆل بوو، لە يەكلىك لەو بەيانىيانەدا بوو كە مىزە خەراپەكەى
شىرىن-م گۆرى، باشتىر و تۆكەترىن مىزى پۆلەكەم بو دزى، لە يەكلىك
لەو بەيانىيانەدا بوو كە لاساى مامۆستا عوسمان-م كردهو: سەگباب...
بەخۆتەو مەگەلەكەت چەند سەر مەر و بزنى تىدايە...؟ لاساى مامۆستا
يونس: تۆ وابزانە ئادەم-ىت و شىرىن حەوايە- و فرىوت دەدا و دەلتى
سىتوەكە بخۆ... خوداش فەرموويەتى مەبخۆ... بەلام تۆ ئەوئەندە نەگرىس و
هېچ و پووچى... ئەوئەندە كەرى كە دەبخۆ... شىرىن قاقا پىدەكەنى و
بەپشتدا دەكەوت و بەرمى سى و سافى وەك بەرمى كۆترە بارىكەيەك
دەردەوشايەو، وام هەست دەكرد پىكەنىنەكە لە قورگىيەو سەر دەكا و
لەسەر هەردوو لىتو سوتاوەكانىيەو دەتەقبن و سەرمەستىيان دەكردم، هەر
لەو بەيانىيانەدا بوو كە جاروبار بەدەورى زۆپاكةدا سووكە سەمايەكى

شیرینانە ی دەکرد و خۆی دەلهنگاند... له گەڵ (با) دا دەخولایهوه و گێژی دهکردم... پێچیک و دوو... و ده... کراسی کلۆشی پر دهبوو له (با) تا سەر ئەژنۆ مهیله و رەش و تاریکه کانی و ده درده کهوتن، هه میسه بیرم لهوه ده کردهوه که کتومت له بزنه شیت دهچی، من سهیرم له مامۆستای زانیاری دههات که دهی وت ئیمه ی مرۆژ ده گهر پینه وه سەر ره گه زی مرۆژی (نیاندرتال) که سەر و که لله ی هەر له مه ییون چووه، دهی وت مرۆژی نیاندرتال هەر له نیو ئەم شاخ و کیتوانه دا ژیاوه، له نیو ئەم ئەشکه وتانه دا، راوی که له کیتی کردووه و بۆقی خوار دووه، من که سهیری شیرین-م ده کرد... به ته نهها مه زنده ی ئەوه م ده کرد که توخمی ئەم بگه رپته وه سەر بزنه کیتی، سهیرم لی دههات بهرملی ئەوه نده سپیبه و سەر ئەژنۆکانی ئەوه نده رهشن.

من به دیار گری زۆپاکه وه هه لده ترووشکام و کز و زه بووانه له شیرین راده مام که وهک په پوله به ده ورمدا جوانترین سه مای ده کرد، به هه ردوو بالی هه وای مردووی پوله که ی شپرز ده کرد، له سه ر نووکی پیلاره کانی ده خولایه وه و وهک کۆتره باریکه جارێک بالی راسته و جارێک بالی چه پی له زه ویه که ده خشان، گه رده لولیتی زۆر شیرین له ته م و جوانی و سوژی به ده وری مندا ده خولقاند، هه ر خولانه وه یه ک و باز نه یه کی به چواره وری مندا ره سم ده کرد و ئیدی من گیرۆده و به نده وار خیل ده بووم و له و راده مام، که کایه ته کانی نه نکم پر بوون له خۆشی و سه رسامی... به لام هه یچیان وا سه رسام و سه ر خۆشی نه ده کردم، خۆشی هه موو دونیام له و به یانیانه دا بوو، له و ناوه ش په لکی زۆری ئەو گوله کیتی بیانه ره ژابوون که من بۆ شیرین-م هه ینا بوو، هه ر گیز نه مده و پیرا باس له و خۆشی سه ما و سوردانه ی شیرین بکه م، شه ویکیان زۆرم له خۆم کرد به نه نکم وت و ئەو رازم درکاند... به چ ترس و خه میکه وه وتی:

«رۆله شیرینه که م ئەم مه یله شه ی تانیبه... ئەو هه وه سه گونا هه... و... چیتەر وا مه که... با خودا هەر له هه نوکه وه غه زه بت لی نه گری».

هەر ئەو شه وه... چه ندين شه و ی دیکه تی ده کۆشا فیتری نوێژم بکا تا چی زووه خۆم پاک بکه مه وه... به لام هه بیهات من فاتیه حاکم هه ر پێ ئەزه ره نه کرا... خۆشی دووه مم ئەوه بوو له دوا ی به ره لای بوون له مه کته ب ده چوومه وه کن بزنه شیت... خودا هاوار چ خۆشی به ک بوو هه ر رۆژه و گۆلا ویک، کانی به کی تازه ته قیو و هه یشتا شیلوو، گولیک، به ردیک ی ره نگا و په نگ، هه یلانه یه ک، هه یلکه یه کی تازه قه رنجاو به ده نووکی بیچووه مه لیک، ئەشکه و تیک، شانه هه نگیک، شانه میرووله یه کم ده بینی، دره ختیک ئاوساو و بارگران به میوه ی وا که له هه موو ژیاغا نه م دیبوو، هه لفرینی پۆله مه لیک له ژیر ده وه نیکدا، شکانی لقیکی باریک له ژیر قورسایه ی جووتبوونی دوو کۆتره کیتیوا، که وتن به سه ر میتریک که به گولاله سووره خوێنای بووین، بێ تاگا له میگه له که م جوگه له یه ک دهستی ده گرتم و له گه ل خۆیدا ده بیردم، جار هه بوو وازم له بزنه شیت ده هیتا و ده که وتمه دوا ی (شوان هه لئه تینه)... ده مزانی چ مه لیکه شه ی تان و فریوده ره... تا په نجه کانم بهر کلکی نه که وتبا نه ده فری... خودا هاوار چه ند جوان بوو ئەو فریوه... هه ندیک جاریش که ده مویست گوله کیتی به کی ده گمه ن و جوان و بێ ناو بدۆزمه وه و دلێ شیرین-ی پێ خۆش بکه م، هه ر ده گه رام هه یچ، له ناو بزنه شیت به ده م بای غاره وه ده یخسته م دوا ی خۆی... هه روه ک بلێی خه یالی منی خویندی بته وه تا ویک و ده بیردمه لای تووتریک و ده مدی... ده مدی گولیک... گولیکه ده گمه ن و گه شاهه له ژیریدا خامۆشه، هه میسه بزنه شیت ده بوو به پێشه نگی من و کتوپر وهک عفریت و بزنه کانی ناو که کایه ته کانی نه نکم ده بیردمه سه ر گوله باخیک که من نه مده زانی چۆن چۆنی له ژیر ره و تیکدا وا خامۆش و په نهان رواوه و نوستووه... وه ها بز که جگه له شه ی تان و بزنه که ی من که س نه ی دیوه، ته نهها که سیک که ئەو هه موو راز و درۆیانم له لا ده درکاند شیرین بوو... ئەویش به ده م سه ما وه بێ سه رسه ختی و گومان ده ی وت: وایه... وایه... ئەو چه نده جوانتر سه مای ده کرد من پتر درۆ و راستیم تیکه ل ده کرد، خه ون و خولیا، خه یال و

زینده خه و... شیرین به دهرودما سه مای ده کرد و کراسه که ی بازنه په کی له هه وایه کی خو ش ره سم ده کرد... تا شو تینیکم ده دی - خودایه... نه سته غفیرو لالا - گهر دایکم له وئی بو وایه بی شک له سهر نه و چاوه زیت و بزانه م هه ردوو پشتی ده سته کانی داغ ده کرد... وام ده زانی دایکم، نه نی... ماموستا عوسمان له پشت سهر مه وه وه ستاون و لیم دهروان... زنده قم ده چوو... به ترس و شهرمه وه چاوه کانم نز ده کرد و کزوله و شهرمن و ترسوک له پیتلاوه قوراوییه کانی خو م دهروانی... شیرین زوو زوو پیتی ده وت م:

«**نه وه چیه... داوه شتی... نایکم... چاوه لبره!**»

سهر ما برده له و غه مگین ده موت:

«**شیرین... سه ما... به سه... و ره... دانیشه!**»

دانه ده نیش... بی ناگا له من، بی ناگا له ترس و تو قینی ناو رو ح و دلّه چکوله که م... خو شی لی ده هات که وتوته سهر له پی (با) و ده فری... وه ک په روانه به هه وادا بفری له گری زوپاکه نزیک ده بزه... له گه ل جو شی گهر متری شیرین زوپاکه نیله نیل ده سووتا و ته لاشی داره کانی ده ته قاند... به دهم سه ما وه له منی که لله کاس و ور نزیک ده بزه و دامینی کراسه که ی له رو مه تم ده دا... من له خو شیا نا... له ترسانا خه ریک ده بوو بگریم... بگریم... گریانیک حه یای خو م به رم... له حه ژمه تانا به زه پی هه لده ستامه وه و په نجه ره کانم به رووی هه وای زور سارد و ته زبوی شاخه کان ده کرده وه تا تاره قهی سهر هه ردوو نه بر و کانم سارد بکاته وه.

شه ویتکیان، خو ش خه یال، زورم بو هات و به نه نکم وت که به قه د فه رهاده که ی ناو حه کایه ته که ی منیش شیرین - م خو ش ده وئی... پیم وت که منیش ده توانم وه ک فه رهاده که ی نه نکم کیسوی بیستون کون بکه م و کانیاویتک به ته قینمه وه، به گالته و مه زاقیکه وه دهستی له مه چه کی زور بار بکم ده دا و پیتده که نی:

«**روله شیرینه که م با گه وره تر بیت... به م قول و بازوانه وه قولنگ به تو**

به رز نا کرتیه وه».

هه موو جار یک غه مگینی ده کردم که ده ی وت:

«**واز له م شیرین - ه بینه... نه م شیرین - ه شوو ده کا و تو هه ر شوانی به ر خه لی... په له مه که... شیرین - ی خو ت هه ر په یدا ده بی!**»

هه میشه هه ره شه ی لی ده کردم که نه گهر مه ریک کی دیکه م هه لدری... یان گورگ زه فه ری پی ببات باوکه هه لمده واسی... ترساندمی و سویندی به خودا و پیغه مبه ران و چی نه سحابه و نه ولیا هه یه خو ارد که ئیدی شه وانه حه کایه تم بو نه کات گهر من نه و نه ده خو ش خه یال و که م مار یفه ت بم و خو م به لاس و مه م و سیامه ند و فه ره اد بزانه... سویندی دام که شو انیک کی عاقل بم و خو م شیت نه که م و نه که ومه دو ای قشلی بز نه شیت...

پیشبینی و ترسه کانی نه نکم هاته دی، باوکه بو به ک هه فته له ژیر زه مینه که به ندی کردم، پوره زوله یخام به دزییه وه نانی بو ده هینام، دو ای نه و رژه بوو که بز نه شیت بر دمییه ناو ته بار یک له شلیک، نه وه نده م خو ارد ده ت وت گورگیکی برسیم و ده م به خو یناوی ناو هه ناوی مه ریک سوور بووه... که گه رامه وه زانیم یه کیک له مه ره کانم رو وه و خه ره نده که هه لدری او ه، خو اردنی نه وه هه موو شلیکه و شه پازلله و له قه که کانی باو کم تووشی سک ئیشه و رشانه وه بیان کردم... تا به یانی دایکه و نه نکم به دیار مه وه گریان... وایان زانی ده مر م... دوا جار به تکای به رپیه به ر و ماموستای وهرزش منیان له و ژیرزه مینه دهرهانی... له دو ای پارانه وه ی هه ر هه موو دهرودراوسییه کان... عارم نه دهنه... بی باک و مله پور... هه میشه دو ای هه ر لیدان و کوتانیک راست ده بوومه وه... بز نه شیت خو ت بگره وا هاتم... باو کم پر به دل ده ی وت:

«**خودا بکه م خو ینی تو و بز نه که ت تیکه ل بی!**»

له گه ل بز نه شیت به جوته هه له ته و ده للی ده بووین، خو مان ده دایه ده ست تووله ری و بز نه ری و کویره ریگا کان، له وه وه فیرووم که تا به راسته ری دا برین هیچ نابین... هیچ نابین... له بز نه شیت وه فیرووم که نه وه

راسته پښهه هه موو تاوايي: بهژن و پياوهوه، به پير و گه نجهوه، به مهن و به مهنزه... منالتهوه پيايدا ده رهن پره له قهرسه قول و قشپل و ته پالته و ته پکه پريخ... پره له تف و به لغهم و بوني ميزي مانگا و مهر و بز و كه ره كان كه مروث كوئر دهكا... ته نها كه له راسته ري لامان ددها ده كه وتم به سهر شاره ميرووله و ادا كه به قهد شاروچكه كه هه خو مان قه له بالغ بوو، بازرقه و نهرمه غاري هه ر دوو كمان و قريوهي من سه دهها مه لي كيوي هه لده فراند كه تا سامانيان پر ده كرد له رهنك و جريوهي خوش، هيلانه ي و ام ده دزيبه وه كه پر بوون له هيلكه ي رهنكاورهنك، نه شكه وتي و اسرم و سارد كه به چله ي هاوين پيويستم به كه په ننگ بي، قرزالي و ام ده بيني كه به دوو سهر ده رويي، ماسييه پانكه ي و ا كه ههر هه موو زهر و تازاري راسته كانی ماموستا و شه پازلله كانی باوكمی بير ده برده وه، ده يه ها جار شه وم به سهر داده هات و جريوه جريوي ته ستيران هه م شاگه شكه يان ده كردم و هه م تاگاداريان ده كردمه وه كه له وه دره نگر بي گورگ خويي من و بز نه شيتم تيكه ل دهكا، شه وانه تا وه ختي خه وتن به دهم گوئگر تنه وه له هه كايه ته كانی نه نكم دركم له بن پتيه كانم درده هينا...

سال نه سوورايه وه و مهرتيكي ديكه م بزر كرد: دزيبان... گورگ خواردي... هه لدير! نازانم.

له سهر نهو گوناوه گه وره يه هه فته يه كي ديكه ش زيندانی كرام، سه رباري شهق و تف و جوين، ديسانه وه خزم و خويش كه وتنه تكا و پارانه وه... له گه ل ده رودراوسپيه كان به باوكميان وت:

«فهرهاد له وه منالتر و نه فامتره بيكه ي به شواني نهو هه موو مهر و بز نه... لتي گه ري و با مekte به كه ي ته واو بكات...!»

رېنمايييان كرد كه ئيدي له كه لي شه يتان بيته خوار و يه ك دوو سه گي هه وشاريش په يدا بكا تا باشر روي مهر و بز نه كانی سه لامه ت بي، تاخر باوكم رقي دونياي له سه گ بوو... به گلاو و پييسي ده زانين، ئيدي له و روزه وه من و بز نه شيت ليكدي دايرين، چ شوانتيكي ترو بووم، چه نده

غه مگين و ريسوا و رهنج به خه سار، ههر له و ساته وه خته وه بوو كه باوكه سه ري رهامه ندي له قانده و له بري من (سيامه ندي) تاموزامي كرد به شوان، له ژيرزه مينه تاريخه كه نه خوش و رهنك زهرد منيان ده رهاني، هه تاوي هه وشه به شه واره ي خستم... خودا هاوار... من چزن تياچووم كه زانيم باوكم سوئندي شه رهي خوارد كه ئيدي تا نه به ده نه هيلتي من توخني مهر و بز نه كانی بكه وم، له وه خه مناكثر: سيامه ندي تاموزام كه له من هه راشتر بوو، رقي دونياي له من و له بز نه كه م بوو، ئيدي من به ويه ري دلشكاوي و قه ره وه بووم به قوتايييه كي گوئرايه ل، ئيدي له بز نه شيت و هه واي پاكي شاخان و گه مه و خوشي هه موو دونيا بووم، داكيكيشم به بيانوي لانك راژهنده وه له مالته وه به ندي ده كردم و ده ي وت:

«كوره شيرينه كه م... واز له و خه ياله زور خراپانه بيتنه و به دهم لانك راژهنده وه دهرس و دهره كه ت بكه.»

به رقي و كينه ي شه يتانيكي بي دهسته لاته وه لانكم راژه نه ند... تاخر دايكه نه يده زاني له هه موو خه م كانم گه وره تر نه ويه كه من چيديكه ناتوانم گوئي كيوي بو شيرين بينمه وه و نه ويش قري خوي پتي برازينيته وه، به يانيان سه مام بو بكا و جواني په ري گوله كانی لي هه ليوه ري و من خه ني بكا، نه يده زاني كه من ئيدي هيج هه كايه تيكم بي ناميني شيرين-ي بي سه رسام بكه م، دوور له بز نه كه م ئيدي دهم قرساو و كه رولا ل شيرين ليم را ده ما و من يه ك وشه م بي نه ده و ترا... كه نه و به ده وري تاگري زوپا كه دا سه ماي ده كرد من سه رم داده خست و ده گريام... تاخر نه ده كرا چيتر دروي زلي بو بكه م و بلتم:

«من نه مرزكه هيلكه يه كي حه وت رهنك له هيلانه يه كدا دزيره ته وه.»

نه ويش دلپاكثر له هه موو دونيا و ساده تر له ته مه ني خوي ده ي وت:

«دهستي لي مده ده با پيس نه بي... با مه ليكي حه وت رهنك هه لبيتي.»

دهموت و... ده موت...

بي باك له درو و راستييه كانم ههر گوئي شل ده كرد و... به مه كره وه

سهری با ددها و... زهرده دهیگرت... بی پرینگانهوه ده موت گویم له مه لیک بوو له بری چریکه دهگریا...

بی ترس ده موت شان ههنگیکم دۆزیوه تهوه که ههنگوبنه کهی وهک قه ترانی په شه...

ئه م ده می داده پچری و من ده موت داره ناریکم ده ستیشان کردوه که تامی هه ناره کانی شیرین و مزر و میخوشه...

دهی وت: واوو...

تهواویک دلّم له مه کتهب تۆرا، ده موسیت بیانوویهک بدۆزمه وه و رابکه م... وهک پالّه وانیکی نازای نه نکم خۆم له شاریکی زۆر قه له بالغا ون بکه م... شیرین، نهرم و نیان، دلّی ده دامه وه و دهی وت:

«ج نازانیت... فیرت ده که م... با ماموستا عوسمان و باوکت نه وندهی دیکه رقت لی هه لئه گرن!».

شیرین نه یه ده زانی دوا ی لیکدا پرانم له بزنه خۆشه ویست و هه ره ته نیا که م من حه ز به مردن ده که م... زه بوون و بی ده ستیلات ده پاراپیه وه:

«تو مه گری... من گوتم ناوی!».

ئیدی تهواوو... دلّم لهو به یانیانه ش تۆرا، هه ر جاره و به بیانوویهک خۆم دوا ده خست و درهنگتر له جاران ده گه یشتیم، شیرینم دهی بهر له من له سه ر میزه کهی، مات و مه لول، دانیشتوو و قژی په خشی سه ر میزه کهی داگیر کردوه و قه ف قه ف به هه موو لایه کدا په رش و بلاوه، به ترسی کچۆله یه که وه و له به یانییه کی وا خامۆشدا له گه لّ ته په ی پیتاوه کانم سه ری بهرز ده کردوه، چه نده ته ریق ده بوومه وه که وهک شیرین-یکی دۆراو و تۆراو له منی ده روانی... چاوانی پر له نزا و سۆز و گله یی... جاریکیان به قورگیکی پر له گریانه وه وتی:

«من ده مزانی نه مسال له هه موو وانه کانت ده که ویت و...».

که زانی په نگم هه لبرزیکا تهواوی نه کرد، زانیم دهیویست بلّی من ده میهنه وه و ئه و به ته نیا پۆلیکی دیکه ده پری...

قه سه کهی گوژی و به دوو چاوی پر له گله یی و حه سه ره ته وه وتی:

«توو... توو... بزنه کهی خۆت له من خۆشتر دهوی».

ویستم وهک عاشقه رووتهی ناو حه کایه ته کانی نه نکم بکه ومه سه ر ئه ژنۆ و شه یدایانه پیی بلّیم تۆ هه ر ئه و تا قه شیرین-هی که ماموستا عوسمان لیم ده دا... توو... به ته نها تۆ بو من ده گری... به س چی بکه م...؟ له وه گیلتر بووم رسته یه کی جوان و عاشقانه له ده م بیته ده ری، من ته نها ئه وسا ده متوانی به قسه و راز و حه کایه ت و سیحری نه یینییه کانی ناو شاخ و داخان شیرین سه رسام بکه م که هیشتا من و بزنه شیتته که م لیک دانه برابوین، ئه م نه یه ده زانی من زمانم له گو که وتوو و قسه شم بیرچۆته وه، هه ر هه مووی گوناھی نه نکم بوو... چه نده دلّته نگی ده کردم که دهی وت:

«رۆله شیرینه که م... تو زۆر له وه چکۆله تری خۆت به فه رهاد بزانی!».

به په نجه گرژ و وشکه کانی، چل و چپو ئاساکانی، بزوی ده ژماردم که من ده یه ها سال و سه ده ها رۆژم له به رده م ماوه تا بزنام عاشق چۆن له سه ر ئه ژنۆ ده که وی و خۆل ده خوا و به ریپی مه عشوقه کهی به فرمیسکان ته ر ده کا و لیبی ده پارپتته وه تا چیتر گومانی لی نه کات...

ناخ... خودا هاواره... من چ شوانیکی دۆراو و چ عاشقیکی سه ره میکوته و گرگن بووم... له دلّه وه ده گریام که من هه موو شتیکم دۆراند... نه بوومه شوانیکی چاک، نه عاشقیکی سه رکه وتوو، نه پیغه مبه ر...

باوکم پر به حه وشه که هاواری ده کرد... که و و کوتره کانی خۆی ده ترساند و دهی وت:

«سمیلم بتاشن نه گه ر مه کته به که شی تهواو کرد».

دلّره قانه به دایکمی ده وت:

«خۆزیا له بارت ده چوو... ئه وه کوره تۆ هه ته یان تری که ره که مه...!».

شیرین له وه ساواتر بوو بزانی من چ قوتابییه کی مایه پووچم که رقی دونیام له و سه رووده هیچانه یه که به شه ق پیمی ئه زبه ر ده کن... چ شوانیکی رسوا... چ عاشقیکی لال که هه رگیز وهک عاشقی ناو حه کایه ته کان

قسه زان و زمان شیرین و دل له سهر دهست و بویرنیم... شیرین له من جوانتر و نازتر بوو؛ هه رگیز پیی نه ده وتم:

«بوچی درنگ دیتی؟ بو خوت ددزیته وه؟»

عاشقانه بهر له من دهات و دلی دددامه وه و دهی وت:

«رۆژتیک دئی توش گه وره ده بیت و ده بی به خاوه نی هه زار بز».

ئه م نه یه زانی من بزنه شیت به هه موو بزنه کانی دونیا ناگۆرمه وه، دلره قانه پیتم ده وت:

«تو هیچ نازانی... کئی ده لئی که من گه وره بووم بزنیکی وا جوان و بزبوم ده بی؟»

من له هه موو خووشی دنیا و گه نجینهی نهیینهی کانی بی بهری بووم، من له وه زور ده ترسام تا من گه وره ده بی شیرین-یش وه ک کچه غه مگینه کانی ناو حه کایه ته کانی کۆچ بکا، نه خووش بکه وی و بمری، به زور له کورپه شایه ک یان گه دایه ک ماره بکری و منیش وه هه عاشقیکی چکۆله و نامراد کۆستم بکه وی... من لالتیر بووم له وهی ئه وه موو راز و نیازانه بدرکتیم... شه ویتکیان به دهم هه نسکه وه به نه نکم وت:

«نه نئی هه تا که ی من له و ژیرزه مینه حه پس ده کهن؟ مردم ئه وه ندهی لانکیش رازه نم... دایکه هه ر ساله و بو گیانی من مندالیکی ده بی...؟»

هه ره شهی ئه وهی لئی کردم که ئه وه قسه یه گونا هه و خودا مندال ده به خشی و هه ر خووشی ده بیاته وه... به داخیکه وه پیتم وت:

«من خه ریکه رقم له هه مووتان ده بیته وه... نه نئی!»

به سه رسامییه وه پرسی:

«له منیش؟ له دایکه و باوکه ش...؟ ئه ی خوشک و براکانی خوت... له وانیش؟»

وه ک ئه وهی له شه یه تانیکی چکۆله و نه گریس رابینی چاوه ریتی وه لام بوو... من شه رمه نده و زه بوون سه رم داخست و چاوه پر له قه هر و کینه کانی خۆم لئی ده شارده وه... تۆزیک راما و وتی:

«له سه ر ئه و رقه ت له دایکه و باوکه خودا ده تخاته ناوه راستی دۆزه خه وه، له و شوینه ی شه یه تان به ستونیک ی ناگروه به ستراوه ته وه...»

که چارم نه ما ئیدی خۆم ده دایه دهست خه یال، هه ر به خه یال خۆم ده دی له ته ک بزنه شیت راده که م و له راسته ری لاده دهم و ده که ومه ناو باخی گیتاس و ره زی قه دپال، هه ر به خه یال خۆم له سه ر دوند و ره وه ز و ترۆپکی گاشه به رده زه لامه کان ده دۆزیبه وه، خۆم له نیو بونی گرانی ژووره تاریکه کان ده ردیتا و دهستم له لانک به رده دا و له ناو خۆم ده دایه به رتا فگهی به خوری قه دپاله کان و ئاره قهی له شم به مه له یه ک له ناو کانی وه کاندایه جی ده هیشت، ته نه ا زریکه ی کتوپر و بی نامانی کۆرپه ساواکه ی ناو لانکه که خه یالی منی په رت ده کرد و ده یه یه تانه وه ناو ژووره بان ته پیوه کان، ئه وه نده نزم و ته پیوه که وام هه ست ده کرد به سه ر مندا ده ریتم و... رۆژتیک دئی له ژیر داروپه ردووی به سه ر یه کدار ماوی بمرم و ده مم پر بی له خۆل و تۆز... ئیدی به چ قه هر و خه م و خۆ خوار دنیکیه وه... به چ رقیکه وه لانکه که م راده ژه نند... ژوور پر ده بوو له زریکه... زریکه یه ک بمرستیتهی له وهی که بنمیچه که له گه ل خۆیدا هه لبگری... ناچار رقه که م له دلما ده کوشت و نه رمتر لانکه که م راده ژه نند تا جاریکی تر کۆرپه که خه و بیباته وه و منیش بکه ومه وه دوی بزنه که م و هه لفراندنی مه له کیتیبه کان، خۆم ده دایه وه ده ست کۆیره ریتگاکان و جوگه له راکردووه کان که ریزی هیچ کۆسپ و داروبه ردیتکیان نه ده گرت، بی مه به ست وه ک هه ر جوگه له یه کی سه رمه ست له ژیر هه تا و تریفه دا به دهم قه لبه زه و که مچرینه وه له گیتهن و شه پۆلدان نه ده که وت و ده ر ژایه وه ناو شه تاویک، هه ر به خه یال بزنه که مم ده دی ده له وه را و منیش چه پکیک گولم ده چنیبه وه به لاسکه گیایه ک چه پکیک لئی ده به ست و ده مه یه تانه وه ژووره ته نیاکه م، ته نه ا شتیکی که خه وی لئی ده خستم و خه یالی خووش ده کردم حه کایه ته کانی نه نکم بوو، لاوانه وه و دلدا نه وهی ئه و... بو قایلکردنی دلی من دهی وت:

«جدرگه که م... مه کته به که ت ته واو بکه... خه یالی بزنه شیت و ئه و ده ست

و کێوه دابنێ... زوو گهوره به و نهکه پیره که ی خۆت به خێو بکه...».

سهرم دهخسته سه رانی و خۆم شل دهکرد سهروپرچی به خورشتم بخورینێ و پیم دهوت و ده مپرسی:

«نهنێ... من گهوره ش ب م هه ر ده ب ه وه به شوان... ئه رێ نه نێ گیان من زۆر تر ده ژیم یان بز نه شیت؟».

به ترسی پیره ژنیکه وه زمانی ته ته له ی ده کرد و پیتی ده وت م:

«به لا گێرت ب م خودا گه وره به و عومری بیست بزنی داوه به تو...».

چه نده غه مگین بووم که زانیم بز نه که م مه رگی پیش مه رگی من ده که و ئی، ده مزانی رۆژتیک له رۆژان باو کم گه ر له رقی منیش نه بی... به بیانووی قوریانی سه ری ده پری، ده مه و ئیواران بی ئۆقره له سه وشه و له ناو کۆلان چاوه پیتی گه رانه وه ی میگه له که م ده کرد و له دووره وه باوه شم بو بز نه شیت ده کرده وه، تیر تیر یه کدیان بۆن ده کرد... چه نده سه رکز و مه لول ده هاته به ر چاوم، هه رگیز وه ک جار ان که لله به رز و پر هه وا و فیز و شکۆ نه مده دی، که شه و داده هات به دزی باو کم و دایکم و نه نکم و هه ر هه موو خوشک و برا و پوره کانه وه ده ستم ده دایه فانووسیک و ده چومه ته ویله که، مه ر و بز نه کان به دم پر مه پر مه وه راده په رین و رۆشنایی چراکه هه ر هه موویانی شپزه ده کرد، ورد ده مپشکنی، چلکن و ریخن بو، هه ر رۆژه و جی برینیکم له له شی ده دۆزییه وه، چاوه کانی کوژاوه و بی رۆشنایی بوون، به رملی تا ده هات گه ر تر ده بو... هیتدی هیتدی مووه کانی ده مردن و هه لده وه رین، تیسکه کانی وه ک جار ان نه ده بریسکایه وه، هه میشه پاشه لی پیس و میزاوی بو، به سه رچوو ئه و رۆژگاره ی من پاک و خاوین له ناو جوگه کاندای گه ندوگوم لی داده مالی، له توژ و خوئی پینگاکان پاکم ده کرده وه که تا هه ردوو کونی چاوانی داپۆشیبوو، بۆنم ده کرد... نه بۆنی گو له کێوییه کانی لی ده هات و نه شیتی جیماوی ئاوی کانیاهه کان له سه ر پشتی چلکنی، کزۆله و مرده له له منی ده روانی، به خه میکه وه و زۆر بی هیتانه ده یقاراند، هه ردوو گوئی ته واو بریندار بوون، که زۆر لیی ورد بوومه وه هه موو گیانی

گه نه بوو، دووسێ کریم له ناو کونی گوئی چه پی دۆزییه وه شه ویکی تر که به دزییه وه هیتانه ده ری و به یادی جار ان دامه به ر تریفه ی مانگ دیم زۆر گران ده روا و ده شه لی... هۆن هۆن گریام، زانیم ئه و سه گی سه گبایه به زه بری گۆچان قاچی راسته ی شکاندوو و که سه یس باکی نییه بو ی بگریته وه، چیتر بۆنی ئه شکه وته نه سه مه کانی لی نه ده هات، ده ستم له هه ردوو رانی ده دا و هه ستم پی ده کرد وه ک جار ان گوشت و ماسوولکه کانی توند و گرژ و تورت نین، نا هه رگیز ئه م بز نه؛ بز نه شیته که ی من نییه، ئه و شه وه وه ک من غه مگین بوو... به رۆحیکێ ئاده مییانه وه له تریفه ی زیوینی مانگی ده روانی و ده گریا، هه ردوو کمان، برا به ش، بو شکۆی دۆراومان فرمی سکمان بو راگیر نه ده کرا... نا... تازه مه حال بوو به و چوار په له زۆر باریکه وه، به قاچیکێ شکاوه وه به سه ر شاخ و داخه کاندایه لێگه ری و وه ک جار انیش که لله ی پر بکا له هه وای شاخان، به فیزیکه وه له سه ر که رته شاخیک بوه سستی و له تین و تاوی خۆر پروانی، ده ستم له مل کرد به به رچاوی ئه و هه موو مه ر و بز نه ملکه چ و خه والووه وه دامه پر مه ی گریان، زانیم که هه ردوو کمان زیندانین، لیکدی داپراوین، به بی یه کدی هه لئناکه یین، زانیم... هه ر زوو زانیم و له رۆژی یه که مه وه دیار بوو سیامه ندی ئامۆزام ویستی فیز و شکۆی پی دابنێ، چاوی بشکینێ و زنده قی بیات، زانیم به زه بری گۆچانه گرنج گرنجه که ی که لله ی کاس ده کا و وه ک هه ر هه موو مه ر و بز نه کانی سه ر کز و زه لیلی ده کا، من جی برین و قنجانی گۆچانه که م له سه ر لاشه ی له ری بز نه شیت ده ناسییه وه، من ده مزانی سیامه ند چ کافر تیکه و له سه ر خواردنی هه ر چله گیایه کی هه رام چۆن ته ویلی ئاگر ده دا شاخی ده شکینێ، له سه ر هه ر له ری لادانیک چۆن لمووزی پر ده کا له خوین، دلره قترین شوانی ئاوی... نه نکیشم بروای وابوو که سیامه ند مه حاله به عاشق بی، مه حاله بی به مه سه ینه هه لگری پیغه مبه ریک، له نه نکم پارامه وه که هه تا زوو قاچی بو بگرینه وه، هه ر زوو که وته دروستکردنی رۆن و مه له مه تیک له رۆحی گیاوگۆله

کو تراوه کان، شه وانه درهنگ به دزییه وه من و نه نچ به به که وه ده که و تینه دوای رۆشنایی فانوس پیک و له ته ویله که دا برینه کانی بزنه شیتمان تیمار ده کرد و نه نچ به شینه یی و وه ستایانه، به ده ست و په نجه یه کی له رزۆکه وه، کهس نه زانم قاچی بۆ ده به سته وه، من ده مزانی یه کی کمان یان هه ردوو کمان به و داخه وه ده مرین، نیوه ی سال و ه رزش و موسیقا و ره سمی لی ده ریچی له هه ره مو و انه کانی دیکه که وتم، ته و او... چیدیکه خو لقی موتا لام نه ما، له سه ره شه و شق و زلله و پیله قه یه کی زۆرم خوارد، هه سیرمه یه دانیکی و ابو که گه لا و گه ل ده ریشتم به رپوه، دایکه ش له ترسی باوکه و له قه هری ته وه ی ته وه نده بی گویم هه مو و تازای جه سته می به نقورچ شین و مور کرد بۆ وه، ته و دایکه ترسنۆکه ی من هه م نقورچی لی ده گرتم و هه م بۆم ده گریا، په رۆی گه رم ده کرد و ده یخسته سه ره ته و شوینانه ی خوینی تی زابوو، من له ژیره وه دلّم به وه خو ش بوو که من و بز نه که م سه رکیش و بریندارین و هه رگیز ملکه چ و گوپرایه ل نابین، به هه زار تکا و پارانه وه ی نه نکم و هه ره شه و گوپره شه ی دایکم دوو پاروو نانم ده خوارد، وه ک بز نه که م له رولاواز و بی که یف بووم، نه نکم به سه رمدا ده نووشتایه وه و ده گریا:

«رۆله فه رهاد... هه ردوو سپینه ی چاوه کانت زه رد بوون... توژتیک گوشت

و چهوری بخۆ».

که شه و داده هات، به ده م هه ناسه ی گران و کۆکه کۆکه وه، هه کایه تی شیرین و فه رهاد-ی بۆ من دوو باره و ده باره ده کرده وه... منیش به ده م نووژه ی نه خو شیکه وه ده موت:

«نه نه گیان... با مه کته بپیش ته و او بکه م... من که شوان نه بپ چۆن ده به ته و عاشقه ی تو له هه کایه ته کان باسی ده که ی؟ چۆن ده به پتغه مبه ر؟».

به ده م قول ته عوزو... ته سته غفیرو للاوه ترسیکی گه وره ی لی ده نیشت و ناگاداری ده کرده وه که ته وه یان کوفه و گونا مه ده گاتج و ده ی وت:

«رۆله شیرینه که م... موحه مه دل موسته فا دوا شوان و دوا پتغه مبه ر بوو... ئیدی دوا ی ته و فه خری عاله مه ته و او... په له ت نه بی گه وره ده بیت و

شیرین-ی خو ت هه ر ده دۆزیته وه!».

که نا ئومید ده بووم له وه ی به عاشق بم... به چ خه م و عه زه تیکه وه ده موخاست هه تا زوه گه وره بم و بالا بکه م، ده ست و بازووم وه ک فه رهاد-ی سه نگتاش ته ستووری، ریش و سمیلم بی، به پرووی باوکه مدا هه لشاخیم و به به رچاوی ته وه وه هه موو کتیب و ده فته ره کان بدپنیم و پیتی بلیم:

«من خو لقی ته و مه کته به سارد و سه رم نییه. ده گه رپه مه وه ناو ته و شاخ و کتوانه».

چ ناخۆش بوو که مامۆستا کان ده یان وت ته وه ی تا لیدانی زه نگه که په نجه ی شایه تمانه ی له سه رده می لانه بات نمره یه کی بۆ زیاد ده که م... ته وان و ایان ده وت و من خه یالم له گه ل کوکوختیه که ده فری که له سه ره لقی ده رخته که ی به ر په نجه ره که هه لده فری و ده بیره مه وه ناو شینایی ناسمان، چه ندین جار ته و وه خته ی شوان بووم برسیه تی و تاریکی شه و نه بووایه که هیدی هیدی شینایی ناسمانی له چاوانما ده کوشت وه ناگا نه ده هاتم... نه ده چوومه وه... تا ده هات که رولا لتر ده بووم، وه ک بز نه که م به سته زمان و بی ورته بووم، دلّم به وه خو ش بوو که رقم له مه کته به و له هه موو وانه کان که و تووم، ده موسیست پیمان بلیم گه ر من به که لکی شوانی نه یه م، ته وه سه د جارن به که لکی مه کته ب نایه م، له هه ر شوینیک بووما یه، چ له مال و چ له مه کته ب: من هه ر دارکاری ده کرام، له هه موو شتیک بیزار بووم، ئیدی برپارم دا که بزم؛ به تاییه ت که زانیم مه رگی بز نه که م پیش مه رگی من ده که وئ و من بیست ته وه نده ی ته و ده ژیم، له و زیندانه ی خو مدا به ده م لانک راژه ندنه وه خو م به دیواره که وه ده نووساند و وه ک بز نه گه ره که م که خو ی له دارو به رد ده خشاندا تا خو رشتی پیتستی بمریتی؛ منیش لاشان و شه پیلک و قولّم له دیوار ده خشاندا تا له چه ند جیه برینم تی که وت... ده گریام... هه ستم ده کرد هه موو دونیا دوژمنی من و بز نه که مه و ئیمه ش دوو به سته زمانترین هه یوانین له سه ره ته م نه رزه، زۆریه ی کات له ژیره مینه تاریکه که دا خو م هه شار ده دا، بی به ری له گه مه و خو شی و زرمه زلیتی

هاورپیانم، بهرقی شهیتانیککی کویره وه دلّم له هه موو دونیا توّرابوو، به تهنها یهک کلاورپژنه له شپوهی په نجه ره یهکی شووشه بند و ته لبه ندرکراو ترووسکاییه کی شهرمن و مردووی له گهّل هات و هاواری منالانی کولانی بۆ ده هیتانم، شه ره شقی بی برانه وه بیان له کاسه ی سهرما ده زرن گایه وه، له شووشه ته لّخ و نه ستووره که بیان ده دا و دهنگیان ده دام که تا که ی له و ژیرزه مینه خۆم به بند کردوه و ناچمه ده ری، ئەوان نه بیان ده زانی که من له و ژیرزه مینه دا زیندانی کراوم له گوناھی ئه وه ی که له زۆریه ی وانه کانم که و تووم، نه به که لکی شوانکاره بیی هاتم و نه به که لکی مه کته ب، چ بی خه ون و خه یال و ته نیا مامه وه، به من چی گه مه ی برده نه وه و دۆرانی مندالانی کولان که من خۆم شوانیککی مایه پوچ و قوتاییه کی دۆراو بم، ئەوان منیان نه ده دی که به دهم راژهنندی لانکی ئەو هه موو خوشک و برایانه م شان و شه پیلکم به ربۆته وه، چ سزایه کی ئه به دی بوو که سال نه ده سوورایه وه و واقه ی کوّریه یه کی تازه که له دامینی دایکمه وه ده که وته ناو چنگی مامان منی له خه و را ده چله کاند... ئەوان منیان نه ده دی که هۆن هۆن ده گریام، هه میشه له قاوو قریشکه ی ئەو بیژمۆتانه بوو که هه ر ده ت و ت سینه ی من گوّره پانی گه مه کانی ئەوانه، هه موو دونیا بی ناگابوو له ده ردی من، دلّم لای ئەو توّپه بوو که ئەوان به رشه قیان ده دا، وام هه ست ده کرد ئەو توّپه دلّی منه و هه رچی کوّری گه ره ک هه یه شه ق شه قینی بی ده کا، من غه مگینترین مندالی کولانه خولایه کیه کانی ئەم دونیا یه بووم، له مه کته ب ساقیت و رسوا، دوور له سه رچلییه کانی بزنه شیت و سه ر خه رندی پر له ئەفسوون، دوور له خه نینی شیرین، هه ر شه ویک و برینیککی تازم له له شی بزنه که م ده دۆزییه وه، گه ری له هه ردوو گوّیه کانییه وه په ربیوّه هه ردوو لا ملی، برینی بی قه قاغه تا سه ر ده مار و گوّشته سوورباوه که ی رویشتبوو، تیسکی هه لوه ربوو، ده ت و ت به نووکه چه توّیه ک هه لیانکوّلییه، خۆم بی نه گیرا و به یانییه کی تاریک و روون که سیامه ند هات، به دهم پر مه پر مه وه، میگه ل له ته وبله که ده ربیتی و رای دا؛

ده ت و ت گورنه ته لّم له به رده م قه لافه تی ئەو دا... به قه هری شوانیککی دۆراوه وه که رانه مه ره که ی گوّری لیبی دابی... پیتم و ت:
«سیامه ند... گوناھت ده گاتی... بۆ وا له بزنه شیت ده که ی؟»

گوّریگانه پیکه نی و هه ردوو که لبه ی زه ردی له ژیر لچییه وه ده رکه و تن... له و به ره به یانییه دا هه ر له فریشته و شه یان ده چووین... به فیزی شوانیکه وه که هه ر هه موو خیله که مان شانازی پیوه بکه ن پیی و تم:

«جوان قسه بکه... سیامه ند کتییه؟ بلتی: کاکه سیامه ند... خۆ من له توّ نه بوویه... پاشان ئەو هتا خۆت ده لیتی - بزنه شیت - گه ر توّ شوانیککی شیتوویت بوویت و شیتی بزنی شیت و ته گه ی هاریت... ئەوه من وه ک شوانیککی عاقل که ده بی نانی خۆم هه لال بکه م... ناچارم چی بزنی شیت هه یه عاقلی بکه م هه تا گه ر به کوشتنیشی بی».

زه حمه ت بوو بۆ منیککی که لله پووت له و هه لال و هه رامه تی بگه م، ئیدی هه ر ئەو نه ده ی و ت و رووی له من وه رگپرا و به به رچاومه وه که بزنه شیت ته مای بوو له من نزیک بیسته وه، ئەم دلّره قانه گوّچانیکی خیانیدی و ره وانیدییه وه، رای دایه وه ناو میگه ل و پشتی له من کرد، وه ک کوّری خاوه ن مه ر و بزنه کانیش هه یچ ریزیکی بۆ دانه نام... ته واو... من زانیم تازه مه حاله که س گوّیم لی بگری...

وه ها سووک و دلشکاو و سه رکز ببووم که وام لی بی مایه ی بی رابواردنی مامۆستا عوسمان و هاویوله کانم و لاقرتیی سیامه ند و سه رزه نشته کانی دایکم و گوّچانه کانی باوکم بم، هه میشه وه ختی پشووی نیوان وانه کان له وه غه مگینتر و دلشکاوتر بووم به دهم بای غاره وه راوه دووی شیرین بنیم، به زۆر په لی ده گرتم و نه ده جوولام، ده ت و ت به ته خته که وه نووساوم، به دهم خه یاله وه ده فته ره کانم پر کردبوون له وینه ی بزنه شیت: ئەو کاته ی له راسته ری لاده دا، چله گیایه کی زۆر سه وز و هه رام ده خوا، ده چیتته سه ر دوندیک، له کانیاویکدا ئا و ده خواته وه، زه نگوله یه کی له مله و بوّته پیشه نگی هه ر هه موو مه ر و بزنه کانی دیکه و بگره

سیامەند-یش له دوایهوه دهروات، وینهیهکی زۆر ناشیرینی خۆم که کهیفخۆش دیارم و له ئاوێکدا بزێهه کهم دهشۆم، له وینهیهکی دیکه دا بێ ئاگا له خۆم بزێهه کهم ههڵدێراوه و بهسهر درهختیکی لاپاڵی خهڕندهکه دا گیرساوه تهوه، ههر ئه و ترس و خۆشهویستییه زۆره بوو وای لێ کردم بهههر بیانوویهک بێ زهلیل و ملکهچانه، له سهفهریکی باوکم بۆ ئه و دیو سنوور، تکا له سیامه ند بکه م بۆ یهک دوو جار له گه لّ خۆی مباح... وام ده رخست که به هاره و هه ندی گژوگیا بۆ دایکم و نه نێ کۆده که مه وه، وه ها پارامه وه که بێ ئاگا له خۆم دلم پر بوو... دامه پر مه ی گریان، که منی بینی ده گریم سینه ی پر له هه وا و فیز، وه ک شوانیکی بێ باک و سه رکه وتوو که هه رگیز وه ک من خۆی سووک و رسوا ناکا... پیتی وتم:

«خه راپ نا که ی... ده ته م... بز نه شی ته که شت بی نه چۆن کردوو مه به بز نه مشک... بمی نه و فیر به... بز انه شوانی چۆ نه پۆ له نه با مه ک ته به که ت بێ ته وا و نه کر ی...!»

له وه بێ ده سه ت لا تر بووم لێ هه لگه ری ته وه، له وه رسوا و ته نیاتر بووم... ده نا هه قی و ابو شه قێک له بن گونی هه لبه دم و قۆری بکه م... نه ده کرا... قسه ره قه کانی له دلێ ده دام... به س من خۆم به وه سه ره مه ست کرد که ئیدی بۆ چه ند جار یکی دیکه به یه که وه له گه لّ بز نه که م، له نیو ئه و شاخ و داخا نه را وه دووی یه کدی ده نی تین.

خودا ها وار چ ری که و تیکی ناشیرین و... چ مرد نی تیک بوو... پاش نی به ری قیه ک که له مه ک ته ب ها ته وه، به په له و به پی ته دوو پارووم گلان د، به دزی به وه قوچان دم... ده مزانی سیامه ند له کام می تر گ می تگه له که ی مؤ لّ دا وه، وه ک بز نه شی ت به سه ر درک و دا لدا... به سه ر به رد و ته لان و که ر ته شاخ دا غار م ده دا؛ شاد و مان به وه ی تو ز یکی دیکه و دوای ئه و هه موو رۆژانه ی لیک دا پر ان من و ئه و چه یوانه زۆر جوانه به یه کدی شاد ده بی نه وه، گژوگیا ده چ نه وه و به کو ئیرایی چاوی سیامه ند ده سک ده سک ده ی ناخ نه مه ده می یه وه، به ئاوی -کانی به ده رمان- بری نه کانی بۆ پاک ده که مه وه،

دیسانه وه ده که وه مه وه دوای به و ئومێ ده ی له ناو ئه و شاخ و داخ و دارو ده وه نه دا و یلّم بکات و هه رگیزاو هه رگیز نه که وه مه وه سه ر ری ماله وه و چیدی که باوکم نه بی نه وه، و یلّم بم و نه گه ری ته وه مه ک ته ب... و مامۆ ستا عوسمان نه بی نه وه...

هی شتا زۆرم ما بوو بگه مه لای می تگه له که، که چی له دووره وه وه ک شوانیکی لی تزان هه ر به بۆن زانی م له کام می تر گدا سیامه ند می تگه له که ده له وه ری تی، سه ره تای به ها ربوو، قاچ و قولم له گژوگیای ته ر و گه شا وه ی ژیر بارانی شه وی پێ شو تر وه ردا، ناو هه ردوو له پی گه رمم پێ ته ر ده کرد، ده موچاوم له لق و پۆیی ژیر که و تووی گه لا و چرۆکان هه لده سووی و شا گه شکه ده بووم، سه رم هه لده بری و شینایی ئاسمان ده پزایه هه ردوو چاومه وه و هه تا و ده ی شو ریم، ده ت وت مه لی تازه ئازا دکراوی نیو قه فه زیکم و... هی دی هی دی و گران باله فره م پێ که وتوو و ده مخا ست پر به سی به کانم هه وای پاک هه لّم ژم، ده ست م له به رده کان ده دا و خه نی ده بووم، وه ک بز نه که خۆم له و خاک و خۆ ل و گی او گو لّ وه رده دا، به ده م سه ره قولا ته وه قا قام ده نیو خه ره ندی دم کرا وه دا ده نگی ده دا یه وه، به ته لان ی کدا تی ژ سه رکه وتم و روانیم وا له خا وه وه مه ر و بز نه کان سه ریان ده نیو سه وزایی سه که ی به رده میان دا نو قم و بز ر کردوو، هه ر ده ت وت کۆ مه لێ ک چه یوانی بێ سه رن و له ویدا رواون، بز نه شی ت نه بی، ته نیا و تو راو له به هار و گی او گو لّ، سه رکز و ره نجاو له هه تا و خۆی دا بووه ژیر ده وه نی ک، پش تی له می تگه ل و روو له ته لان که منی غل ده کرد وه، به لام تر سنۆک و زه نده قچوو له گو چانی سیامه ند، نه ده جو لا، سه یر بوو به لامه وه... له و به هاره ته ر و سه وه دا بز نه شی ت ئه وه نده غه مگین و ئه وه نده ش له رولا واز بێ، ده ت وت گو تی له هه ناسه م بووه، له مشه مشی پاش غار غاری تهم، هه ردوو گو ئی به کانی قول اغ کردن، من ده مزانی که چه نده هه ز له باز با زین و بازرقه ی شی تانه ده کا و هه ست م ده کرد دوند و به رده لان و ره وه زه کان بانگی ده که ن و ئه م غی ره ت نا کا یه ک بست له رانه که دوور

بکه ویتته وه، ریک سهیری ئه و شوینه ی ده کرد که من لیتی ده رکه وتم، بی تاگا له خۆی یان له تاو بیزارییه کی پاش دیلکردنیکی درێژخایه ن، یاخود له تاو برینه کانی له ش و جی گۆچانه کانی سیامه ند تیی ته قاند و سه ره تا که وته نه رمه غار، ئیدی من له خۆشیا نا باخه م ده هاتی و گه شکم ده گرت: پاشان بی باک له غه زه ب و دلرهبی سیامه ند وه که ئه وه ی بانگم بکات، به یادی جاران بکه ومه دوای، له وه ده چوو غاردان و ری روینی له بیس چوو بیته وه، یان وه که کارژۆله یه کی تازه له دایکبوو ده که وت و په تی ده برد و هه لده ستایه وه، گیترو گیتی له تری ده دا... هه ر ده ت وت به شه رمی هه زار بزنی سه رشکاو و ملکه چه وه شه رم له بازرقه و غارغارینی خۆی ده کا، من بی سلاو کردن له سیامه ند که وقه دوای، ئه ویش سه رسام و ئه بله ق له هه ردوو کمان راده ما و به گۆچان له دارو به ردی ده دا و ده ت وت سه رگه رمی قاشوانییه، به رد بهر بهر ده که وت و گه ر ته ری سه وه گیاکان نه بوایه، له وه دابوو پیریشکی ناگر دارو ده وه نه کان بسوو تینی، له داخانا به گۆچان له لموزی چوار پینج بزنی دا که بی گونا هانه ده له وه ران، دیسانه وه کویره رتییه که هه ردوو کمانی کرد به رتیوار... من به ئه نه قه ست گران غارم ده دا... دللم نه ده هات پیتی بکه وم، دوا جار ویستم بیگرم و له با وه شیتی بگرم و بوئی بکه م، له غار نه ده که وت... ده نیو کو مه لێ گاشه به رد و دارو ده وه ن و په وه زدا لیم بزر بوو، منیش وه کو بز نه که گیترو گیترو له په روو ده که وتم و هه لده ستامه وه، له هه ستانه وه یه کدا دۆزیمه وه، گه شتت بووه سه ر هه له مووتیک که به سه ر هه لده تری کدا ده یروانی... به ده دوانزه هه نگا و ده چوو ه سه ر خه رهن دی هه زار به هه زار، به دوو پیتی دزیک و زۆر به ئاسپایی لیتی نزیک ده بوومه وه، زانیم زۆر زه حمه ته بگه مه ئه و شوینه زۆر عاسییه و بیهینمه وه، له سه ر ئه و دهنده زۆر رکه دا نه رتی هاتنه وه ی هه بوو... نه رتی ده رچوون، به ترسه وه لیکدی راماین، من له ترسانا هاواری سیامه ند م کرد که فریامان بکه وی، ئه م له پشت دارو ده وه نه کانه وه وتی:

«لیتی گه ری ئه جله ی هاتوه!» .

خودا هاوار... به بهرچاومه وه وه که که سییک بیه وی خۆی بکوژی و خۆشه ویستترین که س بکات به شایه ت؛ بز نه شیت به ده وری خۆیدا خولی ده خوارد و ده یقاراند، من به چنگه کړی هه وللم ده دا لیتی نزیک بیه مه وه، ده ترسام تا من ده گه مه لای خۆی هه لدا، یان هه لده تری و هه پروون به هه پروون بی، وه که ئه وه ی تۆله له من و سیامه ند و باوکم و هه موو دونیا بکاته وه، من ده شمزانی جگه له من که س به مردنی بز نه شیت مات و مه لوول نایی، هه قی بوو خۆی بکوژی له داخی سیامه ند که دوا جار توانی ملی پی که چ بکا، تۆله له باوکم که سالی دوو جار ان کیدی ده خسته سه ر ملی به بیانووی ئه وه ی بیکا به قسوربانی، تۆله له من که بۆچ ئه وه نه ده فه رامۆشم کردوه، وه که دوو عاشقی ناومید چاومان له یه کدی پرپوو، من هه ر هه موو ئازای جه سته م وه که بینی ئاو ده له زری، بز نه شیت غه مگین... به لام ئه مجاره یان پر فیز و هه وا له من و دارو به رد و ئاسمانی ده روانی... ده یوست پیم بلتی که ئه م هه ر بز نه شیتته که ی جارانه و له هه لبه ز و دابه زین و بیعاری ناکه وی، هه ر عاشقه ته لان و دوند و هه له مووت و شوینی زۆر عاسییه، هه ره که بلتی به یادی هاتبیتته وه که رۆژانیک له گه ل مندا ئازاد و ئازا بووه و هه رگیز به و ملکه چکردنه رازی نیسه، به بهرچاوی منه وه چه ند جاریک به ده وری خۆیدا خولا یه وه، وه که ئه وه ی گۆچانی به زه بری سیامه ندی به رکه وتبی و گیترو که لله کاس هه ر ده خولا یه وه، دوا نیگای چاوه زه رده کانی شپزه ی کردم، له سه ر ئه ژنو بووم که هه ستامه وه سه ر پی و ریک رووه هه له مووتته که بازیکم دا... فریا نه که وتم... خۆی هه لدا... وه که هه ر عاشقیکی ناومید و تۆراو له یار و له دونیا خۆی هه لدا... خودا هاوار من چیم دی... به بهرچاومه وه بهر که رته شاخه کان ده که وت و پارچه پارچه ده بوو... رووه و قوولایی خه رهنده که سه رانگری ده بوو... که به گۆمه وه بهر که رته شاخه کان ده که وت گاشه به ردی زه لام زه لامی له گه ل خۆی راده مالی و هه ر ده ت وت کیوتیک ده رمی و سه ده ها ره وه ز له بن و بوته که وه هه لته کیون، لاشه ی بهر دره خته کانی قه دپال

دهكهوت و له گهل خزیدا خه رهنده كهی پر ده كرد له شكانی لقه كان و... هاوار و قارینی بی ئامان؛ ههر دوت وت هه زار بزن به یه كهوه هه لڈیرون، هاواری بهر له مردنی ده گه یشته عهرشی فه له ك و پر به خه رهنده كه دهنگی ده دایه وه، مه ر و بزنه كانی دیکه له له وه ر ده كه وتن و به ترسی قوولی بهر له سه رپرینه وه، بو پاش و پیش، ره تیان ده بر دو و تیک ده قژقژان، به رده كان له ره وه زه كان ده بوونه وه و بهر یه كدی ده كه وتن، له ترسی ئه و دارمانه پۆله مه ل له كونه شاخه كانه وه رووه و ئاسمانی سه ر خه رهند هه لڈه فرین و به ریه كدی ده كه وتن، هه موو شتیک له بهر دیدهی مندا ئاراسته ی خوئی ون كر دیو، من ده مزانی به دهم هه لڈیرونه وه میتشکی جوانی ده پژی، ناو هه ناوی به سه ر دره خسته كانه وه جی ده میتنی و ریخۆله كانی دریتژ و لوول له لقه كانه وه ده ئالین، چاوه كانی كویر ده بن و ددانه كانی هه لڈه وه رین، تیسکی به سه ر پنجكه كانه وه جی ده میتنی، تا له چوانم ون بوو ده جارن بینیم بهر كه رته شاخه كان ده كهوت و به دهم ریوه لقه دره خسته كان له ژیر گرانایی له شی خویناویدا ده شكان و لیتره و له وی بوشایی خه رهنده ی ده پری... تا هه نوو كهش قاره قاری خویناوی بزنه شیت ههر له گویمدایه... خو هه لڈانه كه ی... كپ بوونه وه و خاموشی دوا ی مه رگی بزنه كه و هاره ی دارمانی گاشه به رده كان و جیگیروونی دوا به ردی گهرم و سارد بوونه وه ی له ناو چه می قوولایی خه رهنده كه، سه ده ها شه و به دهم زربكه وه... به دهم هه نسك و گریانه وه له خه و هه لڈه ستام و له خه و مندا بزنه كه مم ده دی كه چۆن ده ستم ده گری و ده مباته سه ر لاشه ی ئه نجن ئه نجن بووی خوئی... پیتم ده لی:

«گهر منت خوئش ده وی با به یه كهوه بمرین!»

له و خه و نانه دا ههر هه موو ئازار و ده ردی خوئی بو گپرامه وه، هه رچییه کی كه به ده ست سیامه نده وه چه شتوو یه تی، من ترسنۆك بووم... ترسنۆك... چونكه به وه رازی بووم بچمه وه سه ر ته خته سارده كانی مه كته ب، قایل بووم دایكم لانکی خوشك و براكانی خویم پی رابژهنی و نقه نه كه م، باوكم تف له نیچه وانم بكات و نه هیلتی بیسرمه وه، چۆن له هه موو وانه كان

كهوتووم و هه رگیز نابم به پیاو، هه موو ده یان وت: ئۆخه ی له بزنه شیت قورتارمان بوو... من ده گریام و بی غیره تانه فزهم نه ده كرد، بزنه شیت سه لماندی له من نازاتره؛ ئه و كاته ی له گۆچانه كانی سیامه ند هه لگه راپیه وه، من... منی چكۆله و بنه پیاو هه ردوو ناوله پیم بو حه یزه رانه كانی ماموستا عوسمان ده كرده وه، له بهر چاوی قوتابییه كان گوئی راده كیشام و پیتی ده وتم:

«تا زهنگ لی ددها روو له دیوار بكه و لای ته نه كه ی زبته كه له سه ر یه ك قاج بوسته، قاچه كه ی دیکه ت بهر زهوی بكه وی حه یزه رانیک ده خوئی!»

به دزییه وه، كلۆل و بی ده سته لات، له لای شیرین بو بزنه كه م ده گریام و ئه ویش له گه لما ده گریا... پیتم ده وت:

«شیرین... بزنه كه م له من نازاتر بوو!»

شیرین، دایكانه هه ردوو ده ستی ده گرتم و دلئ ده دامه وه:

«نابی فه رهاد... نابی خوئ بكوژی... نابی... خو تو بزن نیت... تو دایك و باوك و نه نكت هه یه... خوشك و برای زۆر... گهر شتیتك لی بی من قسه له گهل كتی بكه م... ها... من هاوړتی كچیشم نییه؟»

ده مویست وه ك عاشقه دۆراوه كانی ناو حه كایه ته كان خویم بكوژم، به لام من شوانیكی دۆراو و قوتابییه کی ته مبه ل و عاشقه چكۆله یه کی كه رولال و هیچ و پوچ بووم، خودا هاوار چه ندین شه و له باوه شی نه كمدا هۆن هۆن ده گریام سیامه ندیش بو ده غه زار كردنی من به باوكمی ده وت:

«مامه گیان خه می پی مه خو... ئه جه لی هاتبوو... ئیدی ده روازه ی خیر و به ره كه تمان لی ده كریته وه.»

باوكم بی باكانه ده ی وت:

«قوربانی خویمان بی... ههر خویم به ته ما بووم سه ری بهرم... چاوی سوور بهو»

حه كایه ته كانی نه نكم و دلڈانه وه كانی شیرین دادی نه دام، ته واو... به ته واوی دلّم له مه كته ب تۆرا، بو جارێکی تر له «كۆی كۆششی سالانه»

له هەر هه‌موو وانەکان کەوتبوومه‌وه، که سیامه‌ند پیتی زانی زۆری لێ پارامه‌وه، بێ هووده‌بوو... پیتی وتم:

«بۆ هاتنه‌کەت بۆ لای بزنه‌ شیتته‌کەت لیمان شارده‌وه... بۆ مه‌کتبه‌کەت عه‌یبه‌ درۆی له‌ گه‌ڵ بکه‌ین...»

سیامه‌ند رقی دونیای له‌ من بوو، حه‌زی ده‌کرد له‌ به‌رچاوی ئەو ورد وردم بکه‌ن، بزنه‌که‌می کوشته‌، ده‌یویست منیش بکوژی، دواچار پیتی وت و باوکه‌ش فه‌لاقه‌ی کردم و پاشان به‌دار هه‌نجیره‌که‌وه هه‌لیواسیم، هه‌ردوو ده‌ستی پیتی به‌رز کرده‌وه، گوریستیکی هه‌ینا و به‌چوار پینج قه‌د ئالاندییه‌ قه‌دمه‌وه، رێک له‌ بن باله‌کانه‌وه و شه‌ته‌کی دا و گرتیه‌کی توندی له‌سه‌ر سینه‌م کرد به‌نیشانه‌، دایکم به‌دیارمه‌وه ده‌گریا و باوکه‌ لیتی ده‌خورییه‌وه، خوشک و براکانیشم لشمه‌ لشم چلمیان ده‌سپری و له‌ دووره‌وه و له‌ بن هه‌یوانه‌که‌وه، زاره‌تره‌ک و هه‌تره‌ش چوو، ده‌گریان و له‌ هه‌لئاسینه‌که‌ی من ڕاده‌مان، نه‌نکم له‌ خوا ده‌پارایه‌وه که هه‌یچم لێ نه‌یه‌ت، پوره‌ زوله‌یخاشم له‌ پشت په‌نجه‌ره‌که‌وه بروای به‌چاوانی خۆی نه‌ده‌کرد، به‌لقیکی ئه‌ستوره‌وه هه‌لیواسیم و ته‌نه‌که‌یه‌کی خسته‌ ژێر پیتیم، به‌ئاسته‌م قاچه‌کانم به‌ری ده‌که‌وتن و ده‌مویست خۆم ڕاگیر بکه‌م، گوریسه‌که‌ هه‌ردوو بن باله‌کانی ده‌بریم، مه‌له‌کان شه‌رمیان له‌ من نه‌ده‌کرد و ایان ده‌زانی من داوه‌لم... له‌سه‌ر هه‌نجیره‌که‌ ده‌نیشتنه‌وه، گه‌لاکان بێ باک له‌ تازاری من ده‌شانه‌وه، کتوێر باوکه‌ له‌ قه‌یه‌کی له‌ ته‌نه‌که‌که‌ی ژێر هه‌ردوو پیتیم دا، هه‌ردوو لاقم به‌حه‌واوه ڕاده‌وه‌شاند، گوریسی به‌ستراو به‌بن هه‌ردوو باله‌وه‌ پتر هه‌لده‌کشا و ده‌یتۆقاند، به‌جۆلانه‌ که‌وتبووم، باوکه‌ به‌دیارمه‌وه وه‌ستا، ده‌ترسام بوه‌ستێ تا گوریسه‌که‌ هه‌ردوو بن باله‌کانم ده‌پێی، به‌زۆر هه‌ناسه‌م ده‌دا، گوریسه‌که‌ له‌سه‌ر هه‌ردوو مه‌مکم شه‌ته‌ک درابوو، له‌وه‌ ده‌چوو هه‌ردوو گۆی مه‌مکم زامار بووبن، نه‌مه‌ده‌وێرا هه‌ردوو ده‌سته‌کانم له‌ لاشه‌م جودا بکه‌مه‌وه؛ نه‌با له‌شی گرانم هه‌ردوو شه‌پیلکه‌کانی شانم ده‌ربینی، تا بێزار بوو وه‌ستا و پاشان هه‌ره‌شه‌ی له‌ هه‌مووان کرد... یه‌که‌ یه‌که‌ سه‌یری کردن و وتی:

«کتی له‌ داره‌که‌ی بکاته‌وه... هه‌لیده‌واسم!»

هه‌تا ده‌هات چاوه‌کانم ده‌رده‌پۆقین و شته‌کان لێل و وێل ده‌بوون، هه‌ر که‌ له‌ ده‌رگای حه‌وشه‌ی چوو ده‌ری دایکم و نه‌نکم و خوشک و برا و پوره‌کانم، به‌ده‌م هاوار و وه‌پێرۆ... وه‌پێرۆه گه‌مارۆیان دام، هه‌ر زوو ته‌نه‌که‌که‌یان خسته‌وه ژێر پیتیم، کردیان به‌غه‌لبه‌غه‌لب و که‌س نه‌یده‌وێرا چاو له‌ هه‌ره‌شه‌که‌ی باوکم داخوا و گرتیه‌ندی گوریسه‌که‌ی سه‌ر سینه‌م بکاته‌وه، تیک ده‌ئالان و ده‌ستیان به‌یه‌کدا ده‌دا، قاووکیێری پر ترسی ئه‌وان ده‌رودراسی نزیکه‌کانی ڕژانده‌ ناو حه‌وشه‌که‌، دواچار نه‌نکم پیتی شه‌رم بوو له‌به‌رچاوی ئەو حه‌شاماته‌ دۆش دا بمیێتی، به‌کۆره‌ گه‌نجه‌کانی وت که‌ گرتی سه‌ر سینه‌م بکه‌نه‌وه... به‌توره‌ییه‌وه وتی:

«با له‌ جیاتی تو باوکت من هه‌لبواسی!»

به‌دیار کردنه‌وه‌ی گرتی کۆپه‌کانی گوریسه‌که‌ هه‌ر هه‌مووان له‌ خه‌مم دا بوون و گویم له‌ گریانی به‌کۆلی کچ و ژنه‌کان بوو، من له‌ دلّه‌وه‌ قیزم له‌ خۆم ده‌پۆه‌ چونکه‌ وه‌ک بزنه‌که‌م ئازا نه‌بووم، ئەو هه‌موو ملکه‌چییه‌ و خۆم نه‌ده‌کوشته‌، کتی بوو نه‌یده‌هه‌شت بچمه‌ سه‌ر خه‌ره‌نده‌که‌ و بکه‌ومه‌ دوای ڕۆحی شیتانه‌ی بزنه‌که‌م؟ شیرین بوو؟ نه‌نکم؟ دایکه‌؟ ترسی خۆم یان حه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نی؟ کتی بوو؟ شه‌وه‌های شه‌و خه‌ونم ده‌دی که‌ کتومت وه‌کو بزنه‌که‌م ڕووه‌و قوولایی خه‌ره‌نده‌که‌ هه‌لدێراوم، به‌ده‌م تازاری سه‌رمه‌وه‌ که‌ به‌ر تاشه‌به‌رده‌کان ده‌که‌وت و پر به‌خه‌ره‌نده‌که‌ ده‌مقریشکاند، ده‌مدی چۆن ڕیخۆله‌کانم له‌ لقی دره‌خته‌ ڕاوه‌کانی قه‌دپاله‌ زۆر رک و لێژی خه‌ره‌نده‌که‌ گیر ده‌بوون و جێ ده‌مان، خۆم ده‌بینی به‌ریخۆله‌ی خۆمه‌وه‌ به‌دره‌ختیکدا شوێر بوومه‌ته‌وه‌ و له‌ هاژه‌هاژی چه‌می ناو خه‌ره‌نده‌که‌م ده‌روانی که‌ دوای پچرانی ڕیخۆله‌م سوێر ده‌مزانی ڕووه‌و ئەو خه‌ره‌نده‌ هه‌زار به‌هه‌زاره‌ سه‌رانگرتی ده‌بم و له‌و چه‌مه‌ شیتته‌دا ده‌خنکیتیم... له‌ ترسانا، دیسانه‌وه‌، له‌ هاوار و قیژه‌ی خۆم وه‌ئاگام ده‌هاتم، دایکم به‌ده‌م بیسمیلا و قول ئه‌عوزو... و ئایه‌ته‌ل کورسییه‌وه‌ شایه‌تمانی ده‌هانی و ده‌یگرته‌ باوه‌ش،

نه نكم كه هه رگيز نه ده نووست به هه له داوان كوت و كوئرا نه ساتمه ی له شته گانی ناو ژووره كه ده كرد و ده هات به هانا مه وه، به نو ره له ئامبزيان ده گرتم، من له باوه شی هه ر دوو كياندا هه لده له رزيم و جاري كی ديكه له باوه شی نه ني و دايكه دا له ترسی خوم ده بوورامه وه و خه ونیكي ترسناكتر و هاوارتيك و راجله كان و لپوه له رزه و... ئیدی ژيانی من دواي بز نه شیت بيو به مۆته كه به ك كه هه رگيز لبي و ناگا نه ده هاتم، ئیدی به رده وام دايكم و نه نكم له نيسوان خو ياندا ده بيان خه واندم، خودايه من چهنده به دبه خت بووم... چهنده رۆژتيك دواتر بي ناگا له خوم... بي ناگا له وهی كه رووی دا و نه خو شی خستم و ئیدی هه رگيز او هه رگيز لبي راست نه بوومه وه... وهك هه ر به يانیيه كي شووم له ژيني مندا... شيرين ده يزانی چهنده په ريشان و غه مگينم، زووتر و... به ر له هه موو قوتاييه كان هاتبوو دلئ من بداته وه، ئه و به يانیيه بي ناگا له خوم نه وه نده بز بز نه شیت گريام له باوه شی شيريندا تاگام له خوم برا، ئه و يش هيدي به ده سته سره گولداره كه ی فرميسكي منی ده سري، له من به سته زمانتر و بي ده سته لاتتر ته پلي سه رمی ماچ ده كرد و... دووباره و ده باره ی ده كرد وه:

«ده مه گری... ده بهس بگری... ده مه گری... نه گه ر كوره كان بين گالته ت

بي ده كهن... ده عه ييه...!»

هه ر دوو ده ستي منی خستبووه ناو ده سته خرينه كانی، جگه له شيرين كه سم ده ست نه ده كه وت پر به دلئ خوم بو بز نه كه م كولئ دلئ پر هه لبريژم، شيرين زور له وه ورديله و چكۆله تر بوو وهك دايكم يان نه نكم له باوه شيم بگری... وه لئ ده سته نه رمه كانی، سه ري په نجه كانی، ژير نينو كه كه ميك دريژ و چلكنه كانی، رهنگی په رپوی له داخی خه می من، هه ناسه ی نارتيكي، قسه پچر پچره كانی، بۆن و به رامه ی سینه ی زور ساواي، قزی په خشی به سه ر روومدا، هه ر دوو كولمی ده ره پوی كه هه تاو گه ستيبونی و ته و او ييك شه مزابوون، چاوه ته ر و رۆشنه كانی، لپوه له رزه ی... هه ر هه مووی بو من دونيا به ك بوون له سۆز و ميه ر و جوانی... گه ليك له هی

دايكم و نه نكم و هه موو دونيا زياتر، له و به يانیيه دا و له پاش تيبه رپوونی چهنده رۆژتيكيش له مه رگی بز نه شیت من هه ر هه موو ترسيكم بير چو بووه و سه رم له سه ر رانی بوو... نه خو شانه مت ببووم، له دوو مه لی غه مگين و ته ره و بال شكاو ده چووين، له دوو مندالئ ده ركراو له دونيا، له دوو كه رويشكي ترسنوك... بي ناگا له خو مان، كتوپر، ماموستا عوسمان و ده رگاوانی به رپوه به ر پۆله كه يان به هات و هاوار داگير كرد، به به كه وه هيده مه گرتی بووين و راجله كين، ماموستا عوسمان به م ديده نه ی من و شيرين شیت و هار بوو... مه چه كي راسته می گرت و وه ها به رزی كرده وه كه هه ر دوو پيم به حه واوه جۆلانه يان ده كرد، هه ر به شق تا ژووری به رپوه به ر بردمی و... بي ناگا له خوم شه قیكي به ر گونم كه وت... وه ها به زه بر بوو كووری كرده وه، قيامه تم به چاوی خوم بينی، ئه و رايده كيشام و من گه لاو گه ل به دوايدا ده خشيم... ده ت وت كه چه جليكم به ده ستييه وه، هه ر له ويذا ده رگا كه ی له سه ر داخستم و به شه پازلله و پيله قه وروكاسی كردم... نه خو شی خستم، خودايه... له وه ناخو شتر چيبه له باوه شی شيرين ده رت به يين و بكه ويته ژير چنگی درندانه ی ماموستا عوسمان... به ده م ليदानه وه ده ی وت:

«سه گی سه گباب... هه ر ده تكوژم...!»

من نه مده زانی چۆن و بوچی به و به يانیيه زووه په يدا بوو... ده رگاوانی به رپوه به ريش له وه به سته زمانتر بوو گومانی لي بكه م، زه حمه ت بوو بز نام دواي من شيرين چی به سه ر دي... چی لي ده كهن؟ نه مده زانی... ده ترسام په نجه كانی له ژير حه يزه راندا دارزين، له و ژووره داخراوه دا سه د تفي لي كردم، ده مويست تفه كان بسر مه وه... كه چی نه يده هيشت، پر به ژووره كه هاواری ده كرد:

«بي نه ده ب... تفي من به پيس ده زانی... به شه رفم له م مه كته به ده رت

ده كه م... به ئيمانم له ناو ده ستخانه كه حه پست ده كه م... كه ر كوری كه ر... به م

به يانیيه زووه كه س هاتوه بز مه كته ب؟ به شه رفم هه ر ده غره ی نه ده به كه ت

لی دستینمهوه... هه ی بی شهرفا! .

به بۆکس له ناو ده می ددها و بهو تامی سویرییهی سهر زمانم زانیم ده مم پر بووه له خوین، لهو به یانییه زووه دا جگه له خودا کهس نه بوو فریام بکهوئ، ده رگاوان هه ردوو دهستی خستبووه ناو گه لئ و له دووره وه و له ترسی ئەم لییدان و کوتانه هه لده له رزی، نه با زه بریکی دیکه بهر گونم بکهوئ و له ترسانا هه ردوو پانم به یه که وه نووسانده بوو، به له قه ده یکی شیا به سه ر ئەژنۆکانمدا، به دوو په نجه ی گه ورۆنه و شایه قمانه تووکی پشت گوئی راسته می ده ردیتنا، کتویر دلم داخو ریا، له وه ده چوو شیرین له ودیو ده رگا که وه بی و جور ئەتی ئەوه ی کرد بی به دوامدا هات بی، گویم له قرخه قرخی سینهی بوو که به دهم گریانه وه ده خنکا، هاواری له ده رگاوانه که کرد:

«ئا برۆ... ئەو ده له قوژی عه ییاره لیره نه میتنی و بیبه وه مالی باوکه گه واده کی!» .

ئهو جینیوه رۆحی ساوامی ده رهینا، هه لاهه لای کردم... نازانم بۆ دوعاکانی نه نکم بیه ره که وه ته وه: خودای عاسمانان فریام که وه... رووره شی دونهیا و قیامه تم... سه گی بهر قاپی چاک و پیره کانتیم... خودایه وهک تاژی ده لوورینم... شه رمه زارم و رووم نایه سه ر هه لپرم و سه یری تاسمانت بکه م... له گونا هه کانم خویش به... منم تاوانبار تا رۆژی مه حشه ر... له دلله وه و به دزییه وه وهک گورگی بریندار ده ملووراندا و له خودا ده پارامه وه من و شیرین به ته نیا به جی نه هیلئ و رزگارمان کا، کتویر به رپوه بهر له ناو ده رگا که وهک دپوی ناو هه کایه ته کان، دپویکی زه به للاح، په یدا بوو، رووناکی به ره به یانی لی گرتم و ژووره که ی تاریکتر کرد، هیه چم نه ده دی... مامۆستا عوسمان به دهم که فکردنی هه ردوو لالیوی و چاو ده رپوقینه وه هه کایه تی ئەو به یانییه ی وه ها ناشیرین و بیزه وه رانه بۆ به رپوه بهر گپرایه وه که ئیدی خویم هه زم ده کرد بیمه دلۆپیک ناو و خاک هه لمرئ، هه زم ده کرد هه ر لهو ژووره دا بکه وم و بمرم... به رپوه به ریش به دهم دا که ندنی چاکه ته که ی و شلکردنه وه ی قه ره ویته که ی ده ی وت:

«تو وازی لی بیتنه... من چاری ده که م...!» .

هه ر به تف سواغی دام، هه ر شوینییک له له شمدا شه پازلله و کۆله مست و له قه ی مامۆستا عوسمان-ی بهر نه که وتیوو... به رپوه بهر میهری نواند و... ته واو نه خویش و ماندووی کردم، چه نده ترسنۆک بووم، چه نده بی رۆح و هه وا... چه نده غیرهت سز... من فه رهاد-یکی دۆراو و به زیو بووم، شیرین-م به ته نیا جی هیشت و نه مویرا لییان بپرسم ناخۆ به م به یانییه زووه چی لی ده که ن... خودا هاوار... وهک من جیی مه هیلله و فریای که وه، من زه نده قم چوو بوو باوکی وهک خوشکه گه وره که ی بیکوژی، رووه و ناو خه رهنده که هه لی دپری و وهک بزنه شیت هه پروون به هه پروون بی، من فه رده دا-یکی رسوا بووم، گرگن و له رزه لیو، به قه د بزنه که م نازا و مه رد نه بووم... یهک جار بمرم و ته واو، من هه موو رۆژیک ده مردم و له هه موو شتییک بووم، له قوتابخانه، له بزنه شیت، له شیرین، له هه کایه ته کانی نه نکم، له هه وای بۆنخویشی شاخان... که چی سه یر بوو... هیشتا به زۆر دایکم و باوکم و نه نکم... شیرین... ده یانویست من هه ر بژیم... هه ناسه بده م... پاروو بگلیتم... بنووم... موتالا بکه م و... له وانه کانیش نه که وم...

که چوانم کرده وه... له ژیر لیفه یه کی قورسدا خویم دیته وه، نه نکم به دهم سه ر له رزینه وه به سه رمدا ده گریا و په رۆی ته ری ده خسته سه ر نیوچه وانم، له وه ده چوو قسه م بیه ر چوو بیتته وه، ویستم بپرسم: چی بووه نه نی؟ بی پرسیار رۆله که م، زیده جه رگم... توژیک شویرام بۆ کردووی... دوو که وچکی لی هه لقویرینه... هه ر له بهر خاتری پیره نه نی... گریام... گریام، لهو ساته دا که چوانم کرده وه هه زم ده کرد شیرین و بزنه که م له ژووره که بوونایه... نه نکم رایچه لکه کاندم که وتی: رۆله شیرینه که م... بیخۆ... ده نا ده مرئ... چه ند رۆژه زه وادیک نه چۆته سه ر زمانت، کتویر دایکه هات و به خوئی و کوکته شیریکه وه که هه لمی لی هه لده ستا، دواپی زانیم که من هه ر لهو به ره به یانییه شوومه دا و له ژووری به رپوه به رکه دا بووراومه ته وه... ره نگ زه رد و پرزه لی براو، چوانی غه رقم له فرمیسک، وشک هه لاتنی لیوم،

داکهوتنی پیتلوهکانم و تهویتی گهرم، تۆرانم له ئاو و نان وای کردبوو زۆر به ترس و شهرمهوه ریز له راکشانم بگرن و... هەر هه موو دهست به دو عاوه دهپارانهوه نه مرم، له هه موو ژیاغدا ئه وهیان تاکه جارێک بوو که من بێ باک بم و ئه وان زنده قچوو، جوژه له زه تیکی شه یانانام له و درده ده بینی، سوپاس بو نه خویشی و ترسی مه رگ... سوپاس بو فرمیسه که کانم و هەر چوار په لی مردووم که نه ده جوولان... سوپاس بو زریکه و هاوارم ئه و وهخته ی ده یانویست له سه ر پشت خو وه رگێرمه سه ر ته نیشت، ده مو یست دلیرانه پیتیان بلیم: من ته و او... ته و او... پر یارم داوه ئیدی بزم... بلاوه ی لی بکه ن... که ستان دایک و باوک و نه نکێ من نین... ئیوه خوشک و برای باشی من نین... ئیدی ته و او من نایه مه وه ناوتان، ده بی به حه سه رت بن وه ک کورپکی برسی و گوێرپیه ل له سه ر خوانتان دابنیشمه وه، زرمه زلی و گه مه و شه ره شق ته و او... سویند به مه رگی بز نه شیت نه چمه وه ئه و پۆله سارده، سویند بێ به تۆرانی شیرین نه چمه وه سه ر ئه و ته خته په قه ی بزماره هه لو قیوه کانی شه روا له که م ده درپین، بابه س بێ به زه بری شق و حه یزه ران ئایه تی درپژ و سه روود له به رکردن... هه زار تف له مامتا تیک و ماموستا ناشیرینه که ی، ده مو یست مه رج دابنیم و بلیم: یان من یان ماموستا عوسه... یان ده مرم یان ئه و له و قوتابخانه یه و ئاوی ده ربکه ن، گه ر باوکی شیرین تفتیکی له شیرین کرد بێ... یان دایکی جنیوتکی پتی دابی... ماموستا عوسمان یه ک حه یزه رانی لی دابی: به لێن بێ و په یان که له م درده راست نه بجه وه، ده مو یست به هه موویان بلیم: سویند بێ به مه رگی بز نه شیت نه بجه وه کور و براتان... نه بجه وه هاوړی و دراوسیتان... یان ده مکه نه وه به شوان یان له شیر و ماستی به یانیان دلّم ده تۆرینم، یان باوکه ده بی به ئینسان و به باوک و چیدیکه هه لّم ناواسی یان وه کو بز نه شیت خوّم هه لده دیرم و خوّم سه رنگوم ده که م، به لام زمانم نه بوو هیچ بلیم... گه رچی که رولال بووم... به لام له وه ده چوو گوئیان له و سویندانه ی ناو دلّم بووبی... یه که م جار یوو به دوو چاوی ته ره وه له یه که یه که یان ورد بیه وه و ره وحی

زه لیل و په ژمورده یان به رووتی ببینم... به دوو چاوی زیره ک و زیندووی بز نه شیت ئاسا ئه و کاته ی له خوړی دره وشاوه ی تاقی ئاسمانی ده پروانی، ژووره که پر ببوو له خه لک، له ده رودراوسیتی شیرزه، له خوشک و برای شه رمن و ترسنۆک، له بوئی قورسی باوکم که پیتی شه رم بوو له ناو ده رگا که وه بیته ژوورێ و به سه ر کوره نیوه مردووه که یدا بنوشتیته وه و ماچی بکا! کورپک که بو ئه و جگه له رسوایی هیچی دیکه نییه... نه شوانه و... نه مه کته بلی و... نه تری به رانه که ی، به زحه مت ده موچاوه کانم له یه کدی جیا ده کرده وه، ده رویشانه سه ر یان ده له قاندا... لیم راده مان که چون وا بێ باک و ئازا نان ناخوّم و ده مه وێ بزم، که ده مدی له مه رگم ده ترسین سینهم پر ده بوو له هه وا و فیز، ئه و درده کردبوومی به قه و حترین میتردمندا، ده مو یست تۆله ی مه رگی بز نه که م و لیکدا برانی ئه و به یانییه ی من و شیرین له هه موو ئاوی بکه مه وه، ده مو یست فیریان بکه م و بزنان که من بێ یادی جوانی شیرین و بز نه که م جگه له مه رپکی گیژ و ملکه چی ناو میتگه له که ی باوکم هیچی دیکه نیم، مه رپکی له ر که بو قوریانی راده گیرو و قه له و ده کری، ره وحی بز نه که م هاتبووه ناو ره وحی من و ده مو یست له هه موو راسته رپیه کان لایده م که له مه ودوا ده که ونه سه ر پیم و بێ باک و که لله شق شه رم له هیچ شوانیک نه که م و چله گیا حه رامه کان بخوّم، من ته نها ئه و کاته تیگه ی شتم که که س ناتوانی: نه باوکه، نه به رپوه به ر، نه ماموستا کان، نه دایکه، نه هاوه له چه توونه کانم، نه سیامه ندی که لله به ران... که س... که س ناتوانی لیم بدا، تمم لی بکا، گویم رابکی شتی، نقورچم لی بگری، له سه ر یه ک پتی و له پۆل یه ک ده رس رامبگری، ده متوانی وه ک بز نه که م به سه ر شاخه کانداه لرنیم و به ناو به رده لانه کانداه بازبازین بکه م، ده متوانی به رووی هه موواندا هه لشاخیم، من تا ئه و کاته نه مده زانی نه خویشی و مه رگی من له هی بز نه که م ترسناکتره، ده ی... که واته سوپاس بو مه رگ و درده داری که وا ده کا که سوکاری هیچ بو دوا جار پرتز لی بگرن، ناو ده مم ببوو به په لاس...

وشک و تال... چهند شهو و رۆژ ناواهی یهک تهخته که وتبووم؟ نازانم... بۆنی قورسی ئاره قهه ی له شی خۆم هه راسانی کردبووم، ژووره کهم تنگ و ژیریۆن که وتوو، به دهستی راسته که به رزم کردهوه بهو نیازهی که پیتیان بلیم: دهی بلاوهی لی بکه... وهک فه رمانده بهک به گوتیان کردم و بهری هه ناسه و هه وایان بۆ به رله لا کردم، ژانیک له برپه ی پشتمه وه ده هات و ده ماره کانی ناو چاوانی گهرم ده کرد، له گه ل خوتیمدا به هه موو له شمدا پتی ده کرد، چرایهک کز ده سووتا و تارمایی که سه کانی تیکه ل ده کرد و ده بیکردن به یهک تارمایی زه به للاح که به ده یه ها چاوی پر له ترسه وه له مه رگی من بروانی، من مردبووم و ناگام له هه موو ترس و بی ئۆقره یی و دل داخوریان و راجله کینیکی ئه وان هه بوو، له دواي خامۆشی و متبوونی چهند سه عاته م... هه ر که ده جوولا مه وه... ده کهس به یه که وه هاواری ده کرد:

«ئه ها جوولا یه وه... نه تاندی...؟»

گویم له غه لبه غه لبه ک بیک ده بوو که له هه وشه که وه داده رژایه سه ر پیخه فه کهم، ئه و چه شنه غه لبه غه لبه مردوو به ته نها له ناشتنی که سیکدا له گۆرستان گوی بیستی ده بووم، له وه ده چوو که سانیک لیره و له وی: له بهر هه یوان، ده نیو گه نجینه و کادین و ته ویله و ناو هه وشه و ژووره کانی دیکه و دیوه خانه که ی باو کمد بۆ من بگرین، چهنده ئه وان غه مگینتر ده بوون، چهنده پتر ده گریان... من ئه وه نده زیاتر هه ستم ده کرد رۆحی تۆراوی شیرین ناشت ده که مه وه، خوتینی رژاوی بزنه شیته کهم به سه ر ئه و که رته شاخانه کۆ ده که مه وه، له توکوتی گۆشتی په رت و بلاو و گیرساوه ی به سه ر لق و پژی دره خته کانی قه دپالدا، به مو عجیزه یهک که ته نها له خه ونه کانددا دیته دی ده یه که مه وه بهو بزنه هاره ی خۆم، ویستم خۆم کیل که مه وه، سه د ده ست فریام که وت، ده سه رین به یه که وه ئاماده بوون بخرتنه بهر پشتم، دایکه تا ئه و حه له وهک په یکه ریک له قور به دیارمه وه دۆش دامابوو، فرمیسی درشتی ده رژایه وه ناو کۆتکه شیرکه و له ده می من نزیکي ده خسته وه به هه ویای ئه وه ی که بیخۆمه وه گه رچی ساردیش بۆته وه، هه ستم

ده کرد ئیسقانه کانم لیکدی ترازون، نه مده و تیرا بجو لیم نه با گۆشتی له شم هه لا هه لا لیم هه لبه وری، نه ده سته کانم هی خۆم بوون و نه پییه کانم، هه ر هه موو چاوه ری بوون که قومیک له و شیره بخۆمه وه... که له یی بووم و نه مکرد، دواي تۆرانی شیرین و ونبوونی... دواي مه رگی بزنه کهم هه ر ده بوو شه ره فه ندانه بمرم، ئیدی رسوایی و زه لیلی با به س بی، چهنده هه ولیم دا چاوه کانم بکه مه وه و ترسی ناو چاوی هه مووان بخوتیمه وه، که چی پیتلوه کانم گران داده که وتن و کو تیراییم داده هات، بۆ ئه وه ی که مه کتی هیتیم بیتته وه بهر و زیندوو بیمه وه، ئه و به یانییه انهم ده خسته وه یادی خۆم که شیرین له بهر زۆپای گرگرتوودا سه مای بۆ ده کردم، سه مایه کی کیژانه و پاک و جوان، که ئه و دم بیکه وته وه دامه پر مه ی گریان و هه ر هه موو حه شاماتی ژووره که به گه وه و بچو و که وه راجه نین و له گه لما کردیان به شین و واوه یلا، وه یاد هاتنه وه ی هه لدیترانی بزنه که و مه رگی ناواده ی وای کرد سه رم به دم هه نسکه وه هه لبه نریت، ده سته راسته م به رز کرده وه بهو نیازه ی به دایکه بلیم: ئه و شیره ناخۆمه وه، من ئیدی تا دوا فرمیسیک و هه نسک و هه ناسه ژیر نامه وه و ده مرم... که چاوانم کرده وه جگه له تاریکی ژووره که و هه ناسه ی تیکه لی نه نکم و دایکم هیچی دیکه م نه بیست، شتیک له دلما، له هه ناومدا، له رۆحمدا راده ته کی و له گه ل خۆیدا رایته کاندم، دانه چۆقه م پی که وتبوو، ده ت وت خراومه ته ناو گۆلاویک له به فراو، هیدی هیدی گویم نه ما، چاوم نه ما، ده ستیک له ناو قوولا یی تاریکییه وه، نه رم و نیان و زۆر به میه ره وه، هات و فرمیسیکی قه تیسموای هه ردوو گۆشه ی چاوانی سپی، وی ده چوو زینده خه ون بی، ئه وه یان ده سته شیرین بوو، بۆنی ده سته ی ئه وم ده ناسییه وه، گه رمی خوتینی سه ری په نجه کانی، نا... ئه و ده سته نه هی دایکه بوو... نه هی نه که و نه هی خوشکه کانم، ده ستیک که به سیحری سه ری په نجه کانی رۆحی وشک هه لاتووی منی ته ر و تازه ده کرده وه، سه ری په نجه کانی گه یانده پیتلوه کانم و وهک دوو ئه ستیره ی کز دره وشانه وه، ژووره کهم رووناک بۆوه، به چرپه وه بانگی ده کردم، ئه وه نده

نزیك كه هه ناسه ی گهرمی نه رمایی گویی راسته می گهرم دادینا، هه ردوو چاوانی دری بهو تاریکیه ده دا که ده مپک بوو ژووره که می داگیر کردبوو زور باریک و بنیس ببوو... به زور سهری پی راگیر ده کرا، له من راده ما و ده گریا، له ژیر نهو هه موو فرمیسک و تۆز و ته مه دا زه حمت بوو کولمه ناله کانی ببینم، هه لده له رزی، هه ردوو ده سته کانیم له ده م نزیك خسته وه تا به هالای هه ناسه م گهر میان که مه وه... به چرپه په که وه که دوا جار له رۆحدا خنکا پیی وتم:

«**فه رهاد... من ئیدی ناتبینمه وه!**» .

که وای وت لیم بزر بوو، له وه ده چوو له پشت سهرمه وه بی، نه مده توانی ناو ر بدمه وه یان خۆم وه ربگیرم و ببینم، له وه ده چوو شیرین-یش وه ک من نه خۆش و ره نجاو بی، له وه ده چوو له ناو پیخه فی ده رده داری هاتبیته ده ری، به دهم ورینه وه هاوارم ده کرد:

«**شیرین... هۆ شیرین... مه رۆ توو خواکه ی به ته نیا جیم مه هیله...!**» .

لیم دوور ده که وته وه و ژووره که م لی بوو به داروده ون و پر له گاشه به ردی سهر لیواری خه رهنده که، من رام ده کرد و شیرین خیراتر غاری ده دا... له ناکو گه بشته سهر هه له مووتیک و که ناو ری دابه وه لیم بوو به بزنه شیت و پر به ناسمانی سهر نهو خه رهنده هاوارم ده کرد که له وه هه لدیته نزیك نه پیته وه، دنا رت دها و سهرانگری ده بی و هه لاهه لا ده بی و ده مرئ... له چاو تروو کانیکدا دیم هه لدیته و من له هاواری خۆم وه ناگا هاتم و هه موو گیانم که وتبووه سهر ناو و ئاره قه، خودا هاوار... هیشتا بوئی خۆشی شیرین ژووره که می داگیر کردبوو... هه ر دت وت زینده گی و هه وای پاکی شاخانی هیتاوه و هیشتا نه رۆبشته وه، له وه ده چوو تارمایی و رۆحی ئەم هه ر له ژوور که مدا بووی، له وه ته ی نه خۆش که وتبووم و ده مخواست بمرم... نهو هه ر له ژوور سهرمه وه ده ست له سهر سینه وه ستا بووی... چه ندین رۆژ و مانگ، هه ستم ده کرد ده سستی نهو تارماییه هه ر له سهر ته ویلیم لانه چوو بیت، ده ترسام لایچیت و له گه لیا رۆحم ده ریچیت، تارمایی سه لار

و سه نگین و میهره بان به رازی دل می ده زانی و ده سستی لانه ده برد، نه مده ویست بجوولیم، نه با تارماییه جوانه که م بتۆرتیم و ژووره که م بو مهرگ و نه خۆشی چۆل بکات، کتوپر پزمیم و رچه نیم، که چاوانم کرده وه، دیسانه وه، جگه له تاریکی و هه ناسه ی تیکه لی نه نکم و دایکه که ببوو به غه لبه غه لیبکی غه مگین هیچی دیکه م گوی لی نه بوو، له بری ده سستی پر له میهر و سۆزی تارماییه خۆشه ویسته که م په نجه له رزۆکه کانی نه نکم وه ک چل و چپوی وشک هه لاتوو نیشته بوونه سهر ته ویلیم، که له ترسی هاواره که م به په له چرای کوژاوه یان داگیرسانده وه دایکم بینی هه ر په یکه ره که ی جارانه و فرمیسکی به ردینی به سهر روومه ته وه و کۆتیک شیر به ده ستییه وه، بو نه وه ی بیسه لمینم دایکه زیندوو و بت ئاسا بی گیان نییه، بو نه وه ی تارمایی شیرین له نه نکم جیا بکه مه وه گه ر نه مجاره یان هاته وه خه ونم؛ ده بوو دوو سی قوم لهو شیره بخومه وه، که ده ستم بو کۆتکه شیرکه برد له گه ل تکه فرمیسکه کان خه نده په کی پان و نه خۆشانه ی دایکه رژیاه ناو شیرکه و خواردمه وه، هه زار جار داوام له بزنه شیت کرد و پارامه وه که لیم ببووی، خواردنه وه ی نهو دوو سی قومه شیره له لای من خیانه تیکی گه وره بوو، خو من ده مزانی، نه شیرین و نه بزنه که نایانه وی من خۆم بکوژم، ده مزانی گه ر من بمرم که س نابی حه کایه تی هه ردووکیان بو که س بگیت پیته وه، هیشتا ته رای نی ناوله پی شیرین به سهر ته ویلیمه وه بوو، هیشتا قارینی پر نازاری بزنه شیت هه ر له گویمدا بوو، ده مویست بو دوا جار نه مرم و زیندوو بيمه وه، هه ناسه م بیته وه بهر و زمانم گو بکا و بپرسم:

«**کوانی شیرین؟!!**» .

پاش نهو دوو سی قومه شیره هه موو شتیکم بیر که وته وه: دوا به یانی لیکدا برانی من و شیرین، هه لواسینم به دار هه نجیره که وه، هه لدیترانی بزنه که و گه رانم بو له توکوتی گوشت و خوینی رژیای به سهر که رته شاخ و دره خته کانه وه... که ویستم هه والی له دایکه و نه نی بپرسم: پرسیاره کان،

چ له ترسانایی و چ له شهرمان، له سهر زارمدا ده مردن، دعت وت بهک ساله نه خه وتوون و چاوه پری بوون له و کوتکه شیره بخومه وه و بنوون، جگه له خوم و خه ونی هه لیزرکاوم، جگه له گرانه تا و وریته کانم، جگه له پرخه پرخی نه نی و دو عاکانی بهر له خه وتن و گریانی هه همیشه نامادهی دایکه هیچی دیکه م نه ده بیست، ده گه رام له ناو رووناکي زهردی چرای تازه هه لایساو که دوو که لی ده کرد و ژووره که می تاریکتر ده کرد و رو شنایی خوی ده کوشت، ده گه رام بو ته و دهستهی توژیک له مه و بهر زیندوی کردمه وه و پاشان به ته نیا جیتی هی شتم، هه ستم ده کرد په تیک له ملم ئالاوه، هه ر که خوم ده جوو لیتنم پتر له ملم شه ته ک دهری و ده مخنکین، ناچار سست و مردوو، بی جوو له، له و که مه رو شنایی بهی چراکه راده مام که له نیو دوو که لدا له گه ل من دهمرد و ده خنکا... ره شتر داده گه را، له گه ل هاوار و نالینی من له ترسی خنکان دایکه و نه کم، دیسانه وه، له خه و راده چهنین، به هه له داوان ده هاتنه سهرینم، ده نیو تاریکیدا بوئی هه ردوو کیانم له یه کدی جیا ده کرده وه، دایکه ده چوه گژ چراکه و گر و دوو که له که ی له یه کدی جیا ده کرده وه، به په له په نجه ره که ی ده کرده وه، به و شه وه بای بو نخوشی شاخان رژیاه وه سهر پیخه فکه م و بوئی ته ویله که ش سهر مه ست و زیندوو ی کردمه وه... دایکه ده پیرسی چ خه ونیکی ناخوشم بینیه و نه نی دهی وت: حهزت له چ شتی که روله شیرینه که م، به دست و په نجه یه کی له رزو که وه جامیک ئاوی بو راگرتبووم... دایکه وازی نه ده هیتنا و ده پیرسی:

«خه ونی ناخوشت دی... به قوریانت بم؟»

بو یه که م جار دوا ی لال بوونی چهند شه و روژم ویرام بیرسم:

«دایکه شیرین... ده توانم شیرین بیینم؟»

هه ردوو کیان به و په ری سهر سامی و ترسه وه، ترس له وه دی نه هیتنایی دوا ی روله یه کی زور تازیز که ده یه وی بهر له مهرگ ته نها خوزگه یه کی هه یه و بیته دی... پرسیان:

«روحه شیرینه که م... بهم درهنگی شه وه؟»

به لگه رمی و سوژی پیره عاشقی که وه، به تاسه و خوزگه و ئاره زووی سه د فه رهاد-ه وه وتم:

«تا... دایکه شیرین-م ده وی... نه نی... به راست... شیرین ماوه؟»

دایکه سه د سویندی خوارد و دهی وت:

«سبه ی... زوو... هه ر که روژ بووه... روله شیرینه که م سبه ی... سبه ی نی... وه عدی... زیده جهرگم».

نه نی دلی ده دامه وه:

«خوشار بی حاکم نییه... چما کچ کوشتن هه وه نته یه؟»

له سهر ته و به لیتانه ده خه وتم و راده چه نیم، ده خه وتم و خه ونم ده دی و راده چه نیم... وه لی خودا هاوار... هه رگیز نه بوو... نه کرا... نه یانویست، هه رگیز روژ نه بووه و من هیچ به یانی به کی دیکه م نه دییه وه و تا ته به د خور له من ئاوابوو، هه ر که له خه و راده چه نیم و له شیرین-م ده پیرسی هه ر شه و بوو، دعت وت ژبانی من له دوا ی مهرگی بزنه شیت و لیکدا برانی ته و به یانی به له شیرین یه ک شه وی بی کوتایی بوو... هیچ سپیده یه کی دیکه ی به دوا وه دا نه هات...

ئیدی نه خوشی و بوئی مهرگ ترس و شه رمیان له لای من نه هیتشتبوو، هه ر ده پیرسی و وازم نه ده هیتنا، هه همیشه وه لامی پچر پچر ده ترساندم:

«- باوکی ناهیتلی...»

- له مه کته به...

- نه ویش زور نه خوشه...

- مالیان باری کرد...

- واز له خه ونی خه راپ بیتنه و... بنوو...

- سبه ی...

- با چاک بیته وه...»

من ده ترسام... ته و له من تازاتر بوو بی و مرد بی، ئیدی بریارم دا له سی

ژهم زیاتر بخۆم، شیب و ههنگوین و ژاژی و په نییری سهرخوانی به بیانان، نهوسنانه، بمالهوه، هه رچی میوهی دونیا هه یه بیخۆم... تا زووتره چاک بیمهوه و بهدوای شیریندا بگه ریم...

یه که یه که هاوپۆله کانم دهاتن، شوانه بچکۆله کان زهق زهق لیم راده مان و هیچیان نه دهوت، دت وت لهو ژوورهی که من لیبی که وتووم و خهسته م په نجه ریه ک هه یه و هه رگیز خۆر لهو دیوییه وه هه لئایهت، دت وت له دواوی دوو که لکردنی چراکه، لهو شه ودا، که تارمایی شیرین ئاوه دانی کرده وه ژووره که م: من ههردوو چاوانم کوپر بوون به دوو که ل، که سهیری دهفته ر و کتیبه کانم ده کرد پسته ره شه کانی له بهر چاوانم ده بوون به میرووله و تیکه ل ده بوون، ده ترسام ئه و کاته ی بیرم ده کرده وه نو جار ان نو ده کا چهند؟ که چی نه مده زانی... شهش جار ان شهش؟ دوو جار ان دوو؟ هه ر نه مده زانی، نا... من هیچم بیر نه مابوو... هیچ... دت وت میتشکم ته خته ره شه که یه و به ته خته سرپیک پاک کراوه ته وه و ئیدی کهس نه ماوه هیچی له سه ر بنووسی، ئه وه نده له خۆم ده ترسام... له خه لکی که وای لئ هاتبوو وه ک قالونچه له گو شه یه کی ژووره که مدا خۆم بشارمه وه، چیدیکه باوکم نه بیینییه وه، نیوه شه وان له شوپتی که وه نا... به لکو له ده یه ها شوپنه وه: له هه یوانه وه، له ئاوه ده ستخانه که وه، له هه موو ژووره که انه وه، له سه ربانه وه، له ته ویله که وه... له مزگه وته وه ده کوکی و قرخه قرخ به لغمه می رۆ ده کرد و شهیتانی به نه فرهت ده کرد، من له گه ل هه ر کوکه یه کی ئه ودا راده چله کیم و زه نده قم ده چوو، کتوپر گویم له نه عره ته و جنیوه کانی مامۆستا عوسمان ده بوو، راده چه نییم و ده گریام و هه تره شم ده چوو، گویم له قارینی کوژراوی بزنه که م ده بوو ئه و کاته ی سه ری بهر تاشه به ردیک ده که وئ و ده ته قئ، گویم له قیژه و هاواری له ناکاوی شیرین ئه و کاته ی باوکی هه ر به قژ تا سه ر خه رهنده که رای ده کیشئ و له وپوه هه لیداته خواری... ئیدی ته واو... ژبانی من شه وانی مۆته که و به ده م خه و رچه نینه وه ته واو نه ده بوو، خۆم ده بیینییه وه که له ناو شارپکی گه وره و زۆر قه له بالغه دا و نه ده بووم و

ده رۆزه م ده کرد، یان شوانم و له شه ویکدا ده به ها گورگ له رانه مه ره که م ده دا و منی رهنج بابردوو له و هه موو که لاکی بز و مه ره راده مینم و هیچم پی ناکرئ، ئه وه شی که ده مینئ و گورگ شپرزهی ده کا و ده توقی و له خه رهنده که وه خۆ هه لده دپیرئ، خۆم ده بینم فه رهاد-م و کیتی بیستوون کون ده که م و له بری ته قینه وه ی کانیه کی سازگار له شاخدا... لفاو هه لده ستئ و ئاوایی به ژن و پیسا و پیس و مناله وه راده مالتئ، به مزگه وت و ماله کانه وه، به ته ویله ی پر له مه ر و بزنه وه له ناو ئاودا ده خنکین، دوا جار به سه ر شه پۆله کانه وه تهرمی شیرین-م ده دی خنکاوه و قژی په خشی به قه د پانتایی ئاوایی سه ر ئا و که وتوو، له پاش مه رگی ئه و خۆم ده بیینی قولنگ فری ده دم و خۆ ده ده مه ده ست لفاوه که و دوور ده مبا و دوا که س منم ده خنکیم، ده موست بخۆم و بخۆمه وه تا چی زووتره زیندوو بیمه وه و بچمه وه سه ر ئه و هه له مووته ی بزنه که م، له وپوه، هه لدیرا، له په نجه ره ی کراوه وه ده مروانی و هه همیشه تاریکی شه و سه رترۆپکی چیاکانی لئ ده شاردمه وه، ئه ستیره کانیش شه رمنانه ده سووتان، مانگ بۆ هه همیشه له و دیو هه وره کانه وه سه ره تاتکیی له گه ل ده کردم، له وه ده چوو به زگماک من ئیفلیج ببووم، له حه ژمه تانا ده گریام و فرمیسه که کان له قورگما ده کولان، خه ونم به وه وه ده دی که جارپکی تر به کامی دل و به هه وه سی خۆم به سه ر که رته شاخه کاندای بازین بکه م، خه ونم به وه وه ده بیینی بچمه وه مه کته ب و وه ک جار ان به یانیانی زوو شیرین بی و سه مایه کی کیژانه م بۆ بکا، ده مپرسی: تو بلئی بۆم بکری کاربیله یه کی دیکه به خیتو بکه م و به ختم یاربئ وه ک بزنه شیت هاروهاج بی و له راسته رتیبه کان لادا و گیای حه رام بخوا، بمبا ته وه سه ر هیلکه ی ره نگا وره نگ و نیترگه جار و ئه شکه وتی نسرم و زنه و زهنویر...

شه وه کان نه ده پرانه وه، هیدی هیدی و به زه حمه تیکی زۆره وه ههردوو بن بالیان ده گرتم و راست ده بوومه وه، به داره داره تا بهر په نجه ره که هه نگاوم ده نا و ماندوو ده بووم، به وه ی که دایکم و نه ئی و خوشکه کانم و پوره کانم

و هندی له ژنانی دهرودراوسخ دهگریان، ههستم دهکرد من دوو چاری دهردیکی گران بوویه و له وه دایه بمرم... جا بو نه مرم؟ که من نه شوان و نه فه رهادی عاشق و نه شاعیر و نه پیغه مبه ر بمرم... بو نه مرم؟!

له به یانییه کی تاریک و رووندا، هیشتا ته م و دوو کهل و تاریکی لیکدی هه لاویرد نه بیوون و هئاگایان هینام، هه مامیان بو داخستم؛ هه مامییکی زور گهرم که چلک و چهوری و عاره قهی چه ندین شه و رۆژم بشواته وه، جلی تازه یان له بهرکردم، هیدی هیدی کازبوهی ددها، خور گرانتر له من ده جوولا و هیلاکتر له من چاوانی هه لدینا، دوی ئەم هه موو شه و تاریکییه یه که م جار بوو هه تاو بیینم، له وه ده چوو چاوه کانم له دوی ئەو هه مامه گهرمه رۆشن بوو بیته وه، له و دیو چیاکانه وه هه تاویکی شهرمن ده رژا و کووچه و کولانه کانی رووناکتر ده کرده وه... بهر په نجه ره ی ژووره که م... یه که مین به یانی بوو گویم له باعه باعی مه ر و قارینی بزنه کان بی، دلێ پر قه هرم گهرمتر و به گورتر لیبی ددها، یه که م جار بوو که به بهرده م ناوینه که دا رته بووم، خوم بیینی که چه نده له عاشقیکی پیر و دۆراو و لاواز ده چووم، نه خوش له دووری شیرین، چه ند له شوانیکی مایه پوچ ده چووم که هه ر هه موو میگه له که ی هه لدیرابن... له شهرته شوانی دۆرابن... دایکه زور زوو هه ستابوو، ته ننوره که ی گر دابوو، زوو زوو په مپی له پریمزه که ددها، هه وشه که ی پر کردبوو له سوژ و هه مخوری و دوعای به یانیان که هه ساره که مان به پیوه بمینی، هاته ناو دهرگاکه و له سه ر شانیه وه رۆشناییه که دهرژایه سه ر پیخه فه که م، له نیوان هه ردوو به له کییه وه په رتیوونی هه تاویکم ددهی، له و دیو شووره ی هه ساره که وه کولان له گهل تیپه رپوونی که ر و بار و عاره بانه و میگهل پر ببوو له هه را و ناوه دانی...

دل م خوش بوو که ئیدی دوی ئەو هه موو شه وه دریزانه رۆژم لی هه له هات و شیرین ده بینمه وه... له نه نکم داوا ده کرد:

«نه نئ... با ئەم به یانییه شیرین بیینم!»

دهت وت دیوار ده دوینم، دهت وت ئیدی دوی ئەو هه مامه و هه لسانه سه ریپیه م که مه کی زیندوو بوومه ته وه و نامرم، ئیدی له وانیه به بهرگه ی مه رگیکی دیکه و دلشکان و لیکدا برانیکی دیکه بگرم، بریارم دا گهر تا ئیواره هه والی شیرین-م پی نه گات به سه که خشکیش بی بچمه مه کته ب یان مالیان، گهر نه یانه یشت دیسانه وه مان له خوراک ده گرم، ئەمجاره یان هه ر به راستی خوم ده کوژم، ئاخ ده بوو فه رهادیکی به وه فا بم، عاشقیکی له عاشقه پاکه کانی ناو هه کایه ته کانی نه نکم...

چه نده ته نیا و غه مگین بووم، نه نئ چیدیکه هه کایه تی بو نه ده کردم... که لیم پرسی:

«نه نئ بو وه ک جارن هه کایه تم بو ناگی رته وه؟»

به دهم گریان وه وتی:

«زده جه رگم... هه کایه ته کانی من بوون تویان نه خوش خستا!»

که پیتم وت:

«نه نئ هه تا نه مردووم... با جارتکی تر هه کایه تی شیرین و فه رهاد-م بو بگی رته وه؟»

فرمیستک له چاوه کانی ده کولا و دهی وت:

«جه رگه که م وا مه لن... تو زور له وه منالتری باس له مه رگ بکه ی!»

به هه ناسه برکیوه پرسیم:

«ئهی تو نه ت وت گهره ده بییت و شیرین-ی خوت ده دوزیته وه؟!»

به هه سه ر ته تیکه وه دهی وت:

«هه روا ده بی رۆله... هه روا ده بی»

وه ک ساته وه ختی گپرا نه وه ی هه می لیکدا برانه کانی ناو هه کایه ته کان و کو تایی هاتنیان به مه رگ و کاره سات، هه ردوو کمان به یه که وه، دامانه پر مه ی گریان، به ترسی عاشقیکه وه که هه تا هه تایه مه عشووقه که ی دۆراند بی پرسیم:

«نه نئ... شیرین چی لی هات؟ بولی ناگه رین بیینم؟»

ھاوارىك له حەوشە و غەلبەغەلى دەپەھا كەروبار و ئەسپ سوار، زرنگەي زەنگولە و تىكەلبوونى بەھەياھووى دەپەھا ژن و پىاو و منال ژژانە بەردەرگای حەوشەكەمان و نەنكەمیان له من دزى، من و پرسىيارە مردووەكەمى له ژووڕەكەدا بەتەنیا جىھىشت...

دواى تاویك بانگیان كرده سەر خوانىك كه پر بوو له هیلکەي كولاو كه تازه له قەپىلك پاك كرابوونەوه و هەلمیان لى هەلدەستا، كۆتكەپەك دۆ، قاپى شىر، زەیتوون، دۆشاوى شاتوو، هەنگوین، پەنیری قاشكراو كه بۆنى پىستەي حەيوانى لى دەهات، باوكم بەتووڕەپىبەوه فەرمانى پى كردم كه بەخىرھاتنى ميوانەكان بكەم، گەورە و بچووك، تىي گەياندم كه هەر ھەموویان خالۆزا و نامۆزا و پووڕزای من و له گەرمیان گەراونەتەوه و دەچنەوه كوێستان.

ھەموومان دامەزراین و باوكم لەسەرپەر دانیشتبوو، له ژيانما وەھا كەيفساز و پۆشته و پەرداخ نەمدیوو، له ھەموو ژياندا ئەو ميوانانەم نەدیوو، ژنەكان زۆر سپى و نەرم و نۆل، پىاوەكانیش رەشتالە و سووتاو، لەوه دەچوو كچە عازەبەكانیان لەگەل خوشكەكانم له گەنجینەكەدا بەترس و شەرمەوه له قریبەقربو نەكەون، چونكە بەئاستەم قریبەي خنكاویان دەگەيشتە گویم، منالە چلەمن و چلكنەكانیان، وەلى كۆلم سوور و چاو پر باق و بریق له منیان دەروانى، لاوازی و رەنگ زەردیبهكەم زەبوون و خامۆشى كردبوون، لەوه دەچوو لىم بترسن، یان وەك منالى خانەخوئ شەرمم لى بكەن، جاروبار بۆ رەواندەوهی ترسى خوڤیان پەنجەي شایەتەنەیان دەتاختیبه لووتیان و بەرووی مندا زەردە دەیانى گرت و بەدەم خەندەپەكی خوارەوه دەخەنبنەوه، چاوی ژنەكان گەورۆنە و خەوالو، پر مېهر و سۆز و شەرم، كه ئاویان دەخوارەوه نەیان دەهیشت پىاوەكان بیانبینن، بەدزیبەوه و لەژێر چارشىوەكانیانەوه پاروویان دەگلاند، بى ئەوهی وەك پىاو بملچىتن، چاوی پىاوەكان بەغەزەب و رقیكى زۆرەوه دەپرسكانەوه، ھەر بەو چاوه سوور و پر له داخ و كینەي پىاوەكانەوه زانیم

كە ئەوانە ھەر دەبى خزمى نزیكى باوكم بن، باسیان له راو و كوشتن و لەوەرگای كوێستان و سالى گورگان دەکرد، لەوه دەچوو كۆمەل شوان بن، بەلام ئەوانیش وەك سیامەندی نامۆزام مەحالە بەعاشق یان شایەر بن، له چرى ئەبرۆی پەپوھستی پىاوەكان دەترسام، له سمىلى توپلى و پریان كه دەم و لىویانى له من دەشاردەوه، بۆنى ژنەكان: تىكەل له بۆدرنى بزەكەي من و بۆنى ژاژى و پەنیر نەخۆشییەكەي خویمیان بىر دەبردمەوه، پشستین ئەستووور و بەرخەل شۆر، ئەو ژنانە ئەوئەندە سەلار و سەنگین بوون كه پر بەدل حەزم دەکرد بەدایك و خوشك و پووڕەكانم بن، قاوئەتیبەكە زۆرى خایاند، ھیدی ھیدی پىاوەكان خامۆش بوون، ژنەكانیش خامۆشتر، باوكم بى ناگا له خوئ بەقەھرێكەوه تەزىبەكەي ھەلدەگلۆفى، دایكە دەگريا و نەنكە سەرگەرمى كۆكردنەوهی جەلەكانى من و خوئ بوو، ھەر ھەموویانى له بوخچەپەك ناخنى، دایكە بەدەم لشمەلشمەوه چەند پارچە جلیكى دیکەي منى له دەلاقەكەوه دەرھانى و قەدى دەکردن و ئەمیش نەنكە ئاسا ھەمووی ناخنیبه ناو بوخچەپەكی بچووكتر و پىچایەوه، ئیدی من زانیم كه ئەو ميوانانە بەتەنھا بۆ ئەوه نەھاتوون راگوزاری تىپەرن، بەلكو لەوه دەچوو سەفرەپكى درێژ بەمن بكەن، ھەلگرتنى قاپ و قاچاغ و پىالە و كتلى و قۆرى و كۆكردنەوهی وردە نان و لابردنى سەماوەرەكە زۆرى خایاند، پىچانەوهی خوانەكەش زۆرتر، من لەوه نەخۆشتر و ماندووتر بووم بپرسم: چىم لى دەكەن، نەنكەم زوو زوو بە ژنەكانى دەوت: لىرە داوودەرمان نەما... حەكیم نەما... چاك و پىر نەما... ھەر دەلێى جنۆكە دەستیان لى وەشاندوو، بەوهی كه ھەر ھەموو برا و خوشكەكانم كۆ ببوونەوه، ھەر ھەموو پووڕەكانم، ژنانى دەرودراسى... زانیم كه ئیدی منى خەستە دەبەنە لای حەكیمىك كه نازانم له كۆتیبە، باوكم ھەر له دوورەوه وەستابوو، پى شەرم بوو سەیرم بكا، پى شەرم بوو كه من له پشستى ئەو ھاتوومەتە خواری، چونكە سەدەھا جار گویم لى ببوو... «حەیف كه له من بوو»... ئەو بەیانىبه گویم لى بوو بەچرپەوه بەخزمەكانى خوئ دەوت:

«بیهن... بکه لکی هیچ نایه!» .

خوشک و براکانم زلیل و غه مگینانه له من پاده مان، نه وهدنه شهرمان
له یه کدی ده کرد که مه حال بوو یه کدی ماچ بکه یین، جار یکیان که هیشتا
زوریش ساغ بووم خوشکه گه وره کم به سوزیکه وه ماچی کردم، من له
حه بیه تانا دامه پرمه ی گریان و درهنگ ژیر بوومه وه... بو؟ نازانم، دایکه
ویرای له باوه شیم بکا و به سهرمدا بنووشتیته وه و تیر بگری، باو کم له
دوره وه کۆکی، دایکه له ترسانا له گریان ژیر بووه و له باوه شی خۆی ده ری
کردم، رووه ده رگای حه ساره که بردمی، به دهم رپوه عاشقانه و به په له وه ک
دوا یادگاری نه وه حه وشه و ماله گولیککی سوورم له گوله باخه تهر و
گه شاهه که ی نه وه به ربه یانییه کرده وه، گولیک که هیشتا عومری
خونچه یه ک به ری نه دای، ههر که گه یستمه ناو ده روزه که بینیم پیاویکی
که له گت ره شتاله یارمه تی نه نکمی دده که سواری پشتی هیشتره
چه مووشه که بی که نه یده هیشته نه نکم خۆی راگیر بکا و ههر جار یک و
به لایه کدا ده که وت، هیشتریک که ههر هه موو سهر و گوتلاکی، بگره سهر
که فه لیشی له ژیر ده یه ها گولینگه ی زهره و سووردا غه رق ببوو، هه مان
زه لام وه ک بوخچه یه کی زور سووک بم هه ردوو ده ستی خسته بن باله کانم،
سووکتی به رزی کرده وه و خستمییه ناو نامیزی نه نکم، به ترسی گرتنه وه ی
گۆزه یه ک نه با بشکتی منی گرتنه وه و هه ردوو چنگی چه نگال ناسای له من
گیر کرد و توند به رزه فتی کردم، کابرای ره شتاله شه پیککی پانی له که فه لی
هیشتره که دا تا له کاروان دوا نه که وئ، شه پیککی وا توند که کلاو و
جامانه ی له گه ل خوارببی، نه نکم ههر زوو هه ردوو باسکی تیوه ئالاندم،
منی خسته ناو هه ناوی خۆی، که زانی مات و مه لول و له باوه شیدا
هه لده له رزم و بو نه وه ی ترسم به رویتته وه دوو سی جارن به دهنگیککی
نووساوه وه که هه ستم به زرنکه ی خه م ده کرد تیایدا وتی:

«رۆله شیرینه کم خه مه خۆ... یه ک دوو مانگ له کویتستانه خۆشه لای
خزمان ده بین... پاشان که زستان هات ده چینه وه شار...» .

له وه ده چوو سهرم گیش بخوا و ببووریمه وه، گهر له ناو هه ناوی قویاوی
نه نیدا به ند نه بووما یه له سهر هیشتره که ده که و تمه خوار و بی شک
په راسوه کانم له ژیر سمی هیشتره که دا ده شان، ده نپوه هرا و هوریا ی
خزماندا که ده یانویست دلنیا بن که کهس له کاروان جی نه ماوه... گویم له
نه نی بوو ده ی وت:

«تا وه ک گویتی ساغت لی نه یهیت نایهینه وه، قه وله له وی باشترین
حه کیم بتبینی» .

بی باک له وه به لینه... من له خه می نه وه دا بووم گوله کم له ناو چنگما
نه پروی، ئان و سات هاو پوله کانم له هه موو لایه که وه بانگیان ده کردم،
به دهم بای غار و به گورگه لۆقه رووه مه کته ب کۆلانه که یان پر کردبوو له
ههرا و قواو قیش، هه تاوی زیوین به شه رمه وه داده رزا و خۆی له دیواره کان
هه لده سوو، نه و کاته بوو که چۆله که کان له سه ربان و دره خته کان و
دیواره کان و دار عه له تریکه کان نه ده سه ره وتن، هه وایان به سه ر سه رمه وه شه ق
ده کرد و فرکه فرکی بالیان و ته قه ته قی نالی هیشتره که که بهر به رده کان
ده که وت ته و او پیک غه مگینی ده کردم، نه نکیشم بو نه وه ی به درو دلخۆشم
بکا و له و بیده نه گییبه ده رم بتینی... ده می له گویم نزیک خسته وه و وتی:

«له کویتستان تا هاوین ده روا ده توانی به یسته وه به شان... که چووینه
شاریش مه کته به که ت ته و او که... باوکت له وی کۆشکیککی کرپوه... ده لپن نه
بکه ی... نه به خۆی هه ر ته ماشای بکه ی!» .

ده مویست لپی بیرسم ناخو دینه وه ئیره یان نا... به لام دیسانه وه قورگم
گیرا و فرمیسک له چاوانا ده کولا... زوو زووش نه نی ده پیرسی:
«گویت لپیه... کورپه کم... ها... گویت لپیه؟» .

من له وه مردووتر بووم گویم لی بی، به دهم رپوه له ناو ته پوتوژی کارواندا
نقوم ده بووین و نه نی ههر قسه ی ده کرد و نه یده بریبه وه، گوایه له وی هه موو
شه ویک حه کایه تم بو ده گیتیتته وه، حه کایه تی تازه که من له ژانما گویم لی
نه بووه، ههر زوو چاوه کانم پر بوون له فرمیسک، له لووتمه وه داده رزایه ناو

قورگم و ههستم به سویری فرمیسه که کان ده کرد، له دوا جارد و له دووره وه تارمایی باوكم و دایکم و خوشک و براکانم لی تیکه ل بوون که به شه رمه وه دهستیان هه لده پری، تا له یه کدی ویل بووین به حه سره ته وه هه ر ئا ورم لی ده دانه وه، وام ههست کرد من رووه و گورستان ده بن تا بمینژن نه ک رووه و کویتستان و حه کیمی لیژان. نه نکم توندتر هه ردوو باسکی زور لاوازی تی وهرینام، منی به سینگییه وه قرساندبوو تا بهر نه بمه وه، من وهک لاشه یه کی بی گیان ده له نگیمه وه، نه نی به زه حه تیکه وه ده یویست له ناو باوهشی سارد و سپی خویدا به ندم بکا، نه ک هه ر نه وه... وازم زهن ده کرد ده یه وی بمخاته وه ناو هه ناوی خوئی، به هه ر چوارلادا ئا ورم ده دایه وه... نه وه خوایه له ناو کوپ و کچه کانی گه ره کدا، هه ر به ریکه وت، له و به ره به یانی سه فهر و مردنه دا (شیرین) ببینم، من بو بوون و رهنگ و دهنگی نه وه ده گه رام، ده مویست هه تا زوه له گریان ژیر بیمه وه و بهرچاوانم روون بیته وه، تا نه و حه له ی ده گه مه به رده می خانوه که یان، به لکو نه و خوایه له ژیر سیبه ری چری شاتوه که دا له ناکا و ده ریکه وی و من ببینی که نه خویش و غه مگین بو دوا جار به هه ردوو چاوانم، به هه ردوو دهست، به رچی کلنول و بریندار و دلئی سیسم سلاوی مالتا وایی لی بکه م و گوله که ی بو هه لده م، من له و ستوونی نووره ده گه رام که له به رده م ده رگای دارینی نه خسه دار به وینه ی دوو تاوس به ده وری خویدا گه رده لوولیتی که رهنگین دروست ده کات، هیزم نه بوو ده نا خویم له باوهشی نه نکم راده پسکاند و له دهست نه و کاروانه دلره قه خویم قورتار ده کرد، خویم له ناو رهز و باخه کاند ده شارده وه، له ناو نه شکه وت و ژیر که پکه شاخی بن کوئدا، له نیولق و پویی پیره ده ختی کدا؛ تا شیرین-م نه ببینیایه نه ده ریشتم، باریک و بنیس پرزهم لی برابوو ده نا له هیتستره که خویم ده خسته خوازی و تا سهر خه رنده که غارم ده دا و له و شوینه ی که بزنه که م هه لده ر... منیش خویم هه لده دا، به لام نا... هه تا گه ر دوا دیتن و دوا دلنیایی من بی له وه ی شیرین ماوه و ده ببینم؛ ده بوو هه ر چاوه ری بکه م و نه و گوله ی مالتا وایی بو هه لده م، نه و گوله ی له به یانییه وه هه ناسه ی

پیسی نه خویشکی وه ک من هه لده مژی و که چی نایه وی ژاکا و و سیس بی، گوله که م له وه نه به زتر بوو بمری، هیشتا بوون و به رامه ی به یانی لی خویش ده هات و رهنگ و بز ی به من ده به خشی، هه ر ده گه رام و چاوانم ده گپرا که نه و تارمایییه پاک و روشنه له ناو مناله کان وه دیار بکه وی و بمبینی، هاوپوله کانم هه ر به دوامه وه بوون، نه وه نده نزیک ببوونه وه ده ترسام هیتستری چه مووش به لووشکه یه ک ده م و ددانی یه کیتیکیان بهاری، نه گه ر نه و زا قوزریقه نه بوایه وام مه زنده ده کرد که تهرمی من به ری ده کنه، تاویک هار و تاویک خاموش ده بوون، له وه ده چوو هه ندیکیان به ده م زرمه زلی و قه هره وه بلین: خوژگه مان به خویش... چش له نه خویشی و ده رده... خو قورتارت بوو له مه کته ب! وام ههست ده کرد بلین:

«له یادمان مه که»

«هه موو له خه متداین»

«که چاک بوویته وه... وه ره وه!»

«بو کوئی ده ری؟»

«چه نده نه خویش و هیلاکیت»

خو جار جاریش هه لبه ز و دابه زی دوور به دووربان له مه زاق و گالته پیکردن ده چوو... گالته به من... به شوانیکی دورا که نه بوو به عاشق... نه بوو به شاعیر، به منییک که به ته نها له ره سم و وه رزش ده رچوو بووم، نه و قوتابییه ته مبه له ی هه رگیز سردوو هه کانی پی له بهر نه ده کرا و دوو روژ و فاتیه حاکه ی بیر ده چوو، تا ده هات کوئان پر ده بوو له پیای به په له و خه الو... راکردوو به دوا ی که رباردا، چه ندین ژنی دامه ن شوژ ته شک و تیریتی کراس و که واکانیان له زه ییه که ده خشی و ته نکه توژیکیان لی چی ده ما، من خه یالم هه ر له وه دا بوو بکه مه بهر ده رگاکه ی مالی شیرین و به یادی هینانی گوله کیتییه کان له و به یانییه نه ی که چاوه ری ده کردم له مه کته ب نه م گوله هه تیوو ماندوو هی بو فری بده م، تا ده هات له شاتوه که یان نزیک ده بوومه وه، ده رگای کلوم دراویان تاساندمی، له سه ر

پشتی هیستره که وه تا بۆم کرا سهرم هه لبري و سهیری ناو حه وشه و سه رانه که یانم کرد، که گه یشتینه ئاستی خانووه که یان دوو سح جار و له سه ر یه کدی و زۆر به توندی به پیتی راسته م، له ته نیشته وه، له ورگی هیستره که م ده دا، لاقه کانم کورتتر بوون له وهی بگه نه وه بن سکی، بی ناگا له خۆم له قه برغه ی هیستره که م ده دا و چه واشه ده بوو، نه وه نده غه مگین و تووره بووم ده موست په راسووه کانی بشکینم... ده موست هه تا زووه و له تخوویی مالی شیرین تیینه په ربوین له درگا و دیواری حه وشه که یان نزیکتر بیه وه، نه نکم په رتشان و شیرزه جلّه وی هیستره که ی توند ده کرده وه تا بیته وه سه ر راسته ری و خۆی له دیواره که نه خشینی، من به پاژنه پی وهک شیت و هار، دلّره قانه، له قه برغه ی هیستره که م ده دا و ههستم به وه ده کرد که گوشتی تورتی له ژیر هه ردوو گۆزینگمدا ده لرزی و دم ده میش ماسوولکه کانی راده ته کین، نه وه نده له دیواری پیشه وهی خانووه که نزیک بۆه که من ده متوانی زۆر به ئاسانی ناو حه وشه که ببینم، به په له گوله که م گواسته وه دهستی چه پم تا چی زووه دهستی راسته م له دیواره که بخشینم وهک نه نکم نه وه خته ی که به هه ردوو دهستی خۆلی سه ر گۆری پیاو چاکیک ده ماشیتته وه، خۆلیک له ناوله پی ئاره قویمدا ده خوسا و وشک ده بۆه، خۆلیک تیکه ل به بۆنی جیماوی گوله که ی ناوله پم، چاوه کانم ده گیترا... چاوه کانم له ناو حه وشه که دا، له سه رانه که دا به جی مان، به سه ر ده رگا که وه، له سه ر شاپه ره گرنج گرنجه کانی بالی کشاوی هه ردوو تا وسه که ی سه ر ده رگا، نه خیر... هیچ ههست و خوستیکی ئاده مییانه له و ناوه نه بوو... نه مدی... نه مبیست... هیچ جووله و هه ناسه و دهنگیک، هیچ پارچه جلیک به سه ر ته نافه که وه به دم باوه نه ده شنایه وه، کوپه ی ئاوه که ش له جیتی جارانی نه مابوو، له کپی و خامۆشی ناو حه وشه که دلّم خا بۆه، چه ند گه لایه کم له شاتووه که پچری و خستمه به رباخه لم، له تاریکی بن هه یوانه که رامام که هه تاوی به یانی نه یئوانی سوو و راوی بنی، له گه لّ خشه خشی سو لیک و به دوایدا تا قوتربقی قاپقا پیک وه ناگا هاتمه وه، له

کوپه ده هات؟ نه مده زانی، خشه خشی کراسیک هاته به رگویم، له و خشه خشه و ورشه یه ده چوو که له و چه ند به یانیانه دا به دم سه مای شیرین - هوه له ده وری زۆپاکه دا گوئ بیستی ده بووم، پتر له ورشه ی ناسکی فرینی مه لیک ده چوو که هیشتا له سه ر خاکه و بالّ لیک ده دا و له بن پیته وه ده فری، یان له شنه شنی گه لا کانی شاتووه که بجی نه وه خته ی بگری بۆ نه وهی که ئیدی من و شیرینه که م تا نه به د له یه کدی داده برپین و له ژیر نه و دره خته دا چیدیکه جۆلانی ناکه یان، له داخانا و بی ناگا له خۆم گوله که ی ناو چنگی چه پم هه لده گلۆفی و ده مپرواند، هه ر زووه دهستی گرژم کرده وه و لی گه رام گوله که م هه ناسه یه ک بدا و ترسام په ره کانی هه لبه وین... ده بوو نه هیلّم بژاک... نه وه خواجه شیرین ده ریکه وی، ده ستیک به رز بکه مه وه و مالتا وایی لی بکه م و گوله که ی بۆ هه لبه دم، زه رده خه نه یه کی درۆ بخرمه سه رلیوانم و بیژیانه چاو یک دا بگرم و یانی ها مه ترسه... دیمه وه... نه نکم ده یزانی من (فه رهاد) ی ناو حه کایه ته کانی نه و نیم، به لام خۆ ده شیرانی چه نده وه رس و بیزارم... چه نده شپرزه و ماندووی ناو نه م سه فه ره م، ههستی کرد له ژیر سیبه ری چری شاتووه که چۆن به په له په ل دلّم لی ده دا و حه جمانم له بهر براره، به میه ریکه وه هه ردوو بالی کرد بۆه تا ئازادانه تر له ناو باوه شیدا شنه شن بکه م و بجوولیم، گویم له هه ناسه ی پیر و خاوی نه نکم بوو، له قرخه قرخی سینه ی به تالی، له له رزه له رزینی سه ری که جار ناجار ده که وت و چه ناگه ی ره قی وهک نووکه به ردیکی تیژ له ته پلی سه رم ده چه قی، له خیزه خیزیک که له قورتی دا قویاوی هه ردوو مه مکه چرچه کانییه وه ده هات و ده یترساندم، ترسی نه وهی له و کویتسانه دووره بری و ته نیا جیم بیلّ: من و خه یالی دۆراوی شیرین به جی بیلّ، بری و یه کیک له حه کایه ته کۆنه کانی ته واو نه کا و من له ناو ترسی خۆم و کورته بالا و شه مووله کانی ناو چیرۆکه که ی به جی بیلّ، له و دوو ریانه ی که کوره که چه لّ تیا ماوه و راماره: نازانی ناخۆ کام ریگه یان هه لبرتی، له و شرتنه جیم بیلّ که فه رهاد چه ندین شه و و رۆژی پر له ئاره قه و خوینی

ماوه کیوی بیستون کون بکات و کانیاویک له و بهرده رهقه بته قینیتته وه... وهک نه وهی ههست به و ترسه م بکا چرپهی خنکاو و نووزهی لاوازی رژیاه رۆحه وه:

«مه ترسی رۆله شیرینه کم... نه نکت خوا نایکوژی تا له شاییه که تا هه لئه پهری!»

نووزهی پر میهر و مردووی نه نی ئه و ترسه ی ناو دلئی له ناو نه دهرد، نیگه ران به دم لیتوه له رزه وه، ده گریام، بیرم له وه ده کرده وه چهنده دل رهق بوون دایکه و باوکه و برا و خوشکه کانم، خال و مام و پووره کانم، هه ره موو ناموزا و خالۆزاکانم... چون دلیان هات من و پیره ژنیکی زۆر که نهفت، سهر له رزبو له گوئی گۆردا، بی به زه بییانه بده نه دست کاروانیک که جگه له تۆز و خوۆ له دواي خو به وه هیچی دیکه جی ناهیتلی، تۆز و خوۆیک که من و نه نکم هه لمانده مژی، له به یانییه کی وا زوودا که به ته نه نا له ناو چه کایه ته کان یان له خه ونه کاندایا ده ستوبرد و له ناکاودا هه ره موو شته کان ده ست پی ده که ن و هه رواش کۆتاییان دی، نازانم بۆچی له و نانساته دا په لاماری شیتانه ی گورگیکی بۆرم بیه که و ته وه که به منالی دیبووم له رانه مه ره که مانای دا و زنده قی به رخیکی رژاند که بی ناگا له خوئی له بهر گوانی دایکیدا هه ره چوارپه لی شکا و... که وت و... مرد، یه که م جارم بوو به زیندویتی چاوان گورگیکی بینم که ته نه نا بینینی به رخ بکوژی... هه رگیز... له یادم ناچی... باوکم به و شه وه بی نه وه ی بزانی گورگه که له کوپوه هه لمه تی هینا و له کوپوه ده رباز بوو به په له ساچمه زه نه که ی سوار کرد و ته ققه ی له داروبه رد ده کرد، ته قینه وه ی ساچمه کان که بهر به رده کان ده که وت پزیسک و رژانی برووسکه و گرتیکی عومرکورتی له و ده ور به رده دا بلاو ده کرده وه، سه دای ته قینه وه ی ساچمه کان ده نیو خه رنده که دا و له ناو شاخان و ئاسماندا دهنگی ده دایه وه، ئه و هه را و سه دایه وای کرد مه ره کان بتۆقن و گبژ و ویتژ به ناو یه کدیدا بیتن و بچن و تۆقره نه گرن، ئه و سه دا و شه قژنی ساچمه له هه وادا مه له کانی له هیلانه کان

ته راند، مار و میرووی له کونان وه جووله خست، شیرزه بوونی هه واش گه لای دره خته کانی خسته سهر له رزین، که به پرتا و چوینه سهر به رخه که... دایکه که ی به قه هرتیکی زۆره وه ده یلسته وه و ده بیاعانده... من ده مزانی نه وه یان «باعه باعی ناو رانی ساز و سه نتور و زیل» نییه... له وه ده چوو بگری، دایکی من به قه ده نه و مه ره منی نه لسته وه، باوکم بۆ مه رگی به رخه که ی گریا، که چی بۆ نه خووشی و سه فه ری من نه گریا، دواي نه و شه وه شوومه بوو که له ناوه راستی چه کایه ته کان نه نکم هه راسان ده کرد و ده مپرسی:

«نه نی گیان... بۆچی ده بی گورگ مه ر بخوات؟»

هه ره هه مان وه لامی ئاماده ی پی بوو که هه رگیز من دل م به و وه لامه خووش نه ده بوو... نه ونده ی تر تووره و بی تۆقره تری ده کردم:

«زۆده جه رگم شیر و پلنگ ناسک ده خون، گورگ مه ر ده خوا و مه ریش گیا ده خوا»

وازم نه ده هینا و ده مپرسی:

«بۆچی وایه نه نی؟»

دهسته پاچه و بی چاره و ماندوو و به وه لامیتی دروست، دروست له نه زه ر خوئی، ده یویست له پرسیاره کانم رابکا و قورتاری بی:

«کوره که م خودا که لبه و جرنوکی به شیر و پلنگ و گورگ به خشیه...!»

مه حال بوو دل م ناو بخواته وه و نینۆکه کانی خو م ده کرۆشت و ته نگه تاوتر له هه موو کاتیک زۆرتتر ده مپرسی:

«ئه ی بۆچی که لبه و جرنوکی نه دا به مه ر؟»

شپزه و به په له ده یویست بگه ریتته وه لای پاله وانه که ی و چه کایه ته که م بۆ ته واو بکات... من نه مده هیشته:

«نه نی گیان... به رخ و مه ر و بز که نه ونده گونا ه بن و بخورتین... ده چنه به هه شت یان جه هه ننه م؟»

ئیدی ته واو به ندی ته چه مولی ده پچرا و دهستی به یه کدا ده دا و سویندی

دهخوارد که نه گهر و از نه هیتم دهچی دهنوی و نه وهشیان دوا حه کایه تی ده بی که بۆ منی بگپرتته وه... ئیدی مانی ده گرت و نقه ی نه ده کرد... له بهرده م ترسی نه نی له خودا و له پرسیاره سهره خوره کانی خۆمدا منیش مات و مه لوول داده نیشتم، که دهیزانی له بهرده م دۆشدامانی نه ودا منیش خامۆش و وه رسم ده هاته دهنگ و سویندی ده دام که ئیتر و از له و جوړه پرسیارانه بیتم و پیتی ده وتم:

«مه هیله شهیتان بچیته دلته وه... خوا خۆی حه کیمه و ده زانی بۆ گورگ مه ر ده خوا و مه ریش گیا...»

شه وه های شه و هه راسانیم ده کرد و ئیدی شه وانی من و نه نی پر ببوو له شه ر و ناشتی و پرسیار و گومان و حه کایه ته غه مگینه کان، بی ناگا له خۆم له باوه شی نه نیدا هه لده له رزیم و به درتیرایی نه و کۆلانه و رتیکه که دوو چاوی سوور و پر خۆینی نه و گورگه له پیشمه وه بوون، ده بویست په لاماری هیستره که بدا، هه میسه گورگ په لاماری نه و مه ره ددا که که وتوته دواوه ی هه موو مه ر و بزنه کان، من و نه نکیشم له و کاروانه دا دوا که س بووین که له سهر هیستره که ده له نگینه وه... ده ترسام شه و دابی و هه ر به رتیکه وه بین... له نا کاو لیم پرسی:

«نه نی... که ی ده گه پنه کوستان؟»

پیتی سه بر بوو گوئی له دهنگ بوو... له خۆشیا نا وتی:

«دوو شهوی ترا!»

ئیدی ته و او... من هه تره شم چوو... هه موو شتتیک... هه ر به لا و کاره ساتتیک له نا و تاریکی شه و و نه و شاخ و داخانه دا سه بر نابج گه ر بقه ومی، نه و نه ده ی تر زه نده قم رتیا که هییدی هییدی ورشه ورشی کراس و گه لا و فرکه فرکی شیرینی بالی مه لان له گویمدا نه ده ما، تا پتر له مالی شیرین دوور ده که وتمه وه گویم له لوورده لووری گورگان ده بوو که له هه زار لاوه هه راسانی ده کردم، دوو چاوی خۆتینی گورگ وان له پیشمه وه و تارمایی روشنی شیرین-یش له دوامه وه هه ر دهرنه که وت، ده مو بست سهرم له نیوان

هه ردوو مه مکی چرچه وه بووی نه نکمدا نقوم بکه م و هه ردوو په ره ی گویم دا بخن و گویم له هیچ نه بی، ده ت وت که لله ی سهرم نه شکه و تیکه و لوورهی گورگتیک تیایدا دهنگ ده داته وه، له ترسانا پتر خۆم ناخنیبه وه ناو باوه شی، سست و مت بووم و هه ناسه م له سینمه دا خنکاندبوو، نه و نه ده بی جوړه و سست که نه نکم بترسی و رامته کیینی و دلنیابی که ماوم و هه ناسه ده ده م... چریان دی:

«هه نسک هه لته ده هه موو که سه که م... چاک ده بیسته وه و به یه که وه ده گه رتینه وه ئیره!»

سه بری گوله ژاکا وه که ی ناو ده سستی خۆم ده کرد و ده گریام، هه موو جار پیتم ده وت:

«گوله که به ماچتیک»

بی شه رمانه روومه تی لای راسته ی له ده م نریک ده خسته وه، مه کریازانه ده ی وت:

«ده زوو... ده زوو...!»

نه مده و پتر... گه ر که سیش دیار نه بوو ایه هه ر نه مده و پتر... گوله که م بی ماچ ده به خشی، من هه رگیز شیرین-م ماچ نه کرد... چونکه دایکم هه میسه سه د باره ی ده کرده وه که هه موو کچانی گه ره ک خوشکمن و... ماچیان له من حه رامه...

هه نسکم هه لته ده دا... ئیدی کئ هه یه له و کوستانه باسی مه رگی بزنه خۆشه ویسته که می بۆ بکه م؟ به ده م رتیه ملم شکا نه و نه ده ی ناو ر بدمه وه و خۆم و نه نکم له سهر هیستره که لاسه ننگ بین، هییدی هییدی هه را و زه نا ی کۆلان له گویمدا ده مرد و نه ده ما، تا ده هات چۆل و خامۆشتر ده بوو، له نا و نه و ترسه ی خۆمدا ئیدی من هیچ سرته و ورته یه کم نه ده بیست، که نه نکم زانی وازنا هیتم و به هه ردوو لادا مل ده سوور پیتم و ناوری دواوه ده ده مه وه، باوه شی نه ویش دونیای لی تاریک کردبووم، به هه ر زه حمه تیکه وه بی تیی گیاندم که ده به وی به رزم کاته وه و وا بکات که روومان له یه کدی بی و

منیش بتوانم سهر به ستانه به کامی دل دوور پروانم، له بن بالی نه نکمه وه تا چاو بر ده کا ده مروانی و که سیکم نه بینی... رۆحی شیرین... تارما ییبه که ی... ستوونیک له رۆشنایی بالایی... خۆی... دهر بکه وئ و من فریا بکه وم گوته که ی بو هه لیدم، چاو انم رهشکه و پیشکه ی ده کرد و هیچم نه ده دی... به لای راستدا پروانیم، به سهر رهزی دار هه نار ه زه کانه وه رووه خه رنده که چاوه کانم نازاد کردن... به ته مای نه وه ی که مه و دای دوور چاوانی لیلم رۆشنتر بکه نه وه، که چی له قولایی خه رنده که وه ته مومژیکه ی ته نک رووه ئاسمان به رز و به رزتر ده بووه و، به سهر هه ردوو لیواری خه رنده که ده کشا و په له ی بوو بگاته ناو رهزی دار هه نار ه زه کان و... هه ر واش بوو... له چاو تر ووکانیکدا له ته میکی سوو که وه چر و چر تر ده بووه به ناو دار هه نار ه کاندای پیچی ده خوارده وه، هه ر وه ک نه وه ی هیشتا له ناو ده کایه ته کانی نه نکمدا بم و ته میکی چر غه رقم کا... ته مومژکه ده هات و ده کشا و رهزه که ی له چاو انم شارده وه، یه که یه که ی ماله کانی گه ره کی خواری، ته مومژ میهری نواند و که مه کئ خۆی گران کرد و وه ک نه وه ی گه مه یه کم له گه لدا بکا و پیم بلتی هه تا نه هاتووم له و گه رده لووله بسته بالایه پروانه... هه ر واش بوو... کشانی ته م به و چری سهر ئاسمانی رهزه که نه گه یشتبووه ناو کوئانه که ی ئیمه، به لام ده هات... ئاسمان و خۆری لی شاردمه وه، به په له پروانیم، دوور، تا نه شوئنه ی مه زه نده م ده کرد بهر قاپیبه که ی مائی شیرین بی... له و دووره وه... ده نیو بالایی به ناو یه کدیدا سوورای کو مهلئیک ژنی عه با به سهر که به هه شتاوی ده هاتن و داد و فیغانیان ده گه یشته گویم گه رده لوولیک له رۆشناییم ده بینی، له ناو ته پ و توژی هه لساو له بهر پیی ژنه کان و ته مومژئ له سه رخو کشاو لیتم ون ده بوو... پاشان ده هاته وه، له پشت فرمیسه که کانی خۆمه وه نه و ستوونی نوورم ده بینی که دهیخواست له ته مومژدا نه خنکئ و فریام بکه وئ، تا و تاوئیک تارمایی نه و پرووناکیبه بالایی ده کرد و تاوئیکی دیکه نه وه نده ی بستیکی ده مایه وه و له ته ممددا ده کوژایه وه و له ته پوتوژی به جیماو له

ته شک و تیریتی کراس و که وا و عه با ی ژنه کاندای ده خنکا، تاوئیک خه نی ده کردم و تاوئیک غه مگین، هه ر ده هات و هه لئی ده دای له ناو نه و ته مومژده دای له دهره وشانه وه ی خۆی نه که وئ، ده ت و ت چرایه که و کز ده سووتی... دوا پرته وی گری مومئیکه و نایه وئ بفه وئتی، له و دووره وه له دوو چاوی ته ر و پر له باقویریق ده چوو که ده نیو ته پوتوژی جیماو له کاروان، جیماو له کو مهلئیک ژنی عه با به سهر و دم به هاوار، جیماو و پاکردوو له ترسی کشانی ته میکی چر... بو من دهریسکانه وه... ده کوژانه وه و دهریسکانه وه، هه ر ده ت و ت له گو میکی به فراودا هه لکیشراوم وه ها هه لده له رزیم و دانه چۆقه م پی که و تیبوو، ملم به هه ردوو لادا ده که و ت، به زۆر سه رم پاکیر ده کرد و له بن بالی راست و چه پی نه نکمه وه ده مویست نه و توژه نووره... نه و گه رده لووله رهنگین و جیماوه بدۆزمه وه، نه و توژه نووره ی گه مه ی به ره شی عه باکان ده کرد، من به هه ویای هه له هاتنی هه تاوی نه و بووم له ناو ته م و تاریکی نه و ژنه عه با به سه رانه دا، هه ندئ جار نه و تارما ییبه وه ها ده ره وشایه وه که به شه واره ی ده خستم، هه ر ده ت و ت راسته وخۆ ده پروانه دوو خۆر، ده ت و ت خۆی لاده دا نه و نووره پاکه، خۆی گرمۆله ده کرد، خۆی لاده دا تا نه که ویتته بن ده ست و پییان، له ترسانا بز ده بوو... پاشان وه ده ر ده که و ته وه... دلی خۆم خۆش ده کرد که نه و تارما ییبه ی گه مه له گه ل چاوه کانم ده کا... گه مه به خه یال و خو لیام ده کا... هه ر ده بی تارمایی شیرینی شیرین بی، رۆشنایی ده وری تارما ییبه که که له پاکردن ماندوو نه ده بوو، هه ر هه مان نواله ی پاکی ده وری بالاکه ی له و به یانیبه زووانه دا که له ده وری زۆپاکه سه مای ده کرد و گر و گه رمی و پرووناکی به رۆحی سارد و تاریکم ده به خشی، نه مده زانی ناخۆ ماوه یان مردوو، نه مده زانی چه نده ها شه و و رۆژه نه خۆشی و له جیکه و تنم لیکدی کردوین، له ناو سیحری نه و به یانیبه دا و وه رئ که و تنی مردووانه ی نه و کاروانه ی کتوپر هات و منی له پیخه فه سارده که م دزی هه ر له خه ون و خه یال ده چوو، وردبوونه وه و گه ران و تیرامانم له سیبه ری نه و هه موو رهنگه په رش و بلاوه ی ده وری تارما ییبه

خۆشەويستەكەم گىيژ و كاس و وريان كردم، دەت وت هاوار و نالە و گريانى ژنە عەبا بەسەرەكان تەمەكە دەتترسىنە و لەگەڵ ھەر زىكەبەك تەمەكە چەند ھەنگاويەك دەپويىيەو لە پاشيدا، ئەو ژنانە وەك ئازىمردەبەك بەچەپۆكان لە لارومەتى خويان دەدا، ببوون بەديواریكى ئەستور و بڵند... نەيان دەھيشت نىوان من و ئەو نوورە بستە بالايە تەواو كۆيتر بىتەو، بەلام خۆ نەشيان دەھيشت پيشيان بکەوئ، من ھەر چاوەرئ بووم خيتراتر غار بدا و بەو ھەنگاوە سستانەى فريام بکەوئ و بەر لە ھەلۆھەرىنى پەلكى گولەكان لەناو چنگمدا بگاتئ، دەمخواست تا زوو بەفرمىسك و ماچ گولەكەم بشۆمەو و گەشاو و تەر بۆ ھەلبەدەم، تا ئەو مەودايەى تەمومژ لى دەگەر لە سەريانى مائەكانم دەروانى، بەر قاپىيەكان و ناو ھەوشەكان، جگە لە مالى شيرين زۆريەى خەلكى لەبەر دەرگا بەپتوھە يان ھەلترووشكابوون، چ لە سەريانەكان و چ لەناو ھەوشەكاندا مەزن و منالەم دەبينى كە تىك قزقزابوون، ژنەكانى بەر دەرگا زۆر زەبوونانە و لارەمل لە منيان دەروانى، جاروبار پياوانى سەرودواى كاروانەكە و نەنكەم، لەژيتر لىتوھە، بەدەست بەرزكردنيكى قورسەوھە سلاويان لەو ھەشامات و عەزازيلە دەساندەوھە، سەپان و شوان و شيرۆ و مامەندەم بينى، جانتا بەشانەوھە، تەندروست و بزىو خويان دەگەياندە كلكى ھيستەرەكە و من و نەنكەم لاسەنگ دەبووين، بەشەرمەوھە، شەرم لەوھى كە من نەخۆشم و ئەوان تەندروست، بەدرۆ بەرووياندا دەخەنيمەوھە، دەت وت دلەم خويان دەدەليني، چ شەرميكي گەورە و چ مردەنيىيەك بوو بەسەر ھيستەرەكەوھە وەك منالتيكى چكۆلە و جييقن دەلەنگيمەوھە... ھاوارم كرد خودايە بۆ نامكوژى... تۆ بۆ رقت لە منە؟ ھاوارەكەم لە دلما خنكا و سەد جار و تەم: خودايە... گووم خوارد... لە گووى سەگ... ناخر نەنكەم ھەرەشەى لى كردبووم و دەى وت گەر خەيال و ختوورەى خەراپ بەدلئەدا ھات... ھەتا زوو پەشيمان بەرەوھە... دەنا لای خوا ئاسانە ھەردوو چاوانت كۆيتركا... من ھەزم دەكرد بەربمەوھە و بکەومە ژيتر سمى ھيستەرەكە و راست نەبمەوھە، ناخر

دواى دۆرانی شيرين و بزە شيت من چى لە خۆم بکەم؟ سەرم ھەلدەبەرى ھەر تەمومژ بوو، سەرم نەوى كرد و لەو دوو سى دوكانەم روانى كە تازە دەكرانەوھە، لەو ژنە رەوئەندە ماست فرۆشانەى بەر دەمى چاپخانەكە، لە چەندىن كەرى باركراو بەچرووى براوى ناو شاخان كە لەوھە دەچوو خاوەنەكانيان لە ژوورەوھە نان و ماستى بەيانى بخۆن، بەدەنگى نەنى ھاقتەوھە سەر خۆم كە بەدەنگى بەرز «ئايەتەل كورسى» دەخويئند و فووى ساردى بەسەر سەرى مندا بلاو دەكردەوھە، من دەمزانى ئيئىدى تا دەگەين بەكوئستان لى نايئتەوھە، بەسەر سەرمەوھە، ديسانەوھە، ئەو پۆلە چۆلەكەم بينيىيەوھە كە لەسەر شاتووەكەى بەر دەمى مالى شيرين-وھە بەسەر سەرى من و كاروانەكەدا ھەلئفرين، نەمدەزانى چۆن دەتوانن ئەو تەمە چرە شەق بکەن... چۆن ليكدى بز نابين؟ ھەر سەرەتاتكيتەم بوو... دوا ئوميتەم، لەو بەيانى خەم و نەخۆشى و كوچەدا، لای نانەواكە بوو، ھەموو كور و كچەكانم ناسيىيەوھە، ھەموو ئەو ژن و پياوانەى پەلەيانە زوو نانيان دەست بکەوئ، شەرى و گيچەليكى زۆرم بىر كەوتەوھە لەسەر نۆرەبرى، شەرى دەستەويەخە... تف و جنيو، من ھەموو بەيانىيەك نۆرەى خۆم بەشيرين دەبەخشى، دەمزانى چەندە شەرمەن و دلئاسكە... لە ترسى باوكى ھەميشە بى ئوقرە دەستەكانى ھەلدەگلوفى و شپىرزە و پەرتيشان لە نانەواكەى دەروانى، ئەويش بى باك قوونى لە ھەمووان دەكرد و چاو و برۆى لە گرەكە دوور دەخستەوھە و بەدەم گۆرانى وتنەوھە نانى پتوھە دەدا... ھەر ھەمان گۆرانى...

«ئەرى كرووتە عادەت

گيانەكەم ھەيوان دانىشتن

ئەرى چاوان مەگيترە

جوانتى... بۆ عاشق كوشتن».

پاشان بى باكانە ئاورى دەدايەوھە... چەند نانت دەوئ؟ بەلام من مەرگى خۆم دەخواست بزەم لەگەل كيئەتى... نەك من... كەس نەيدەزانى، شيرين

وهک گهرده لولویکی شین و روشن به ههله داوان ئەم دەست و ئەو دەستی به نانه که ده کرد تا وه کو په نجه کانی نه سووتین... غاری ددها تا فریای قاوه لئی باوکی بکهوئ، من هه میسه درنگ نانم بهرده کهوت... نانه واکه، هه میسه، سزای ددهام چونکه نۆزه ی خۆم ددها به شیرین، نانه وایه کی چاو باشقال... به ددهم گۆرانییه وه له کچه پارچه له کانی دهروانی و بزه ی دههاتن، به بیانیه کیان دوا کهس بووم و ههر چاوه ری بووم... که چی زۆلانه له ژیر سمیله وه خه نییه وه و وتی: خړ و خه پانه ها... پاشان به پلاریکه وه وتی:

«لێت نه گۆزی... وا بزانی تو فه رهاد-یت و ئه ویش شیرین!»

من له وه تووره تر بووم گوئ له و تیر و توانجانه بگرم... که شیرین دوور ده که و ته وه و ده که یشته وه ژیر شاتوه که من دلّم پر ده بوو له گریان و هه ناوم پر له فرمیسک، بۆ دوا جار و به په له سهیری بهرده می نانه و اخانه کهم کرد... خودا هاوار... شیرین-م نه دی... له حه بیه تا... به په له و شیتانه دوو چاوی دیکه م قهرز کرد و له دار و دیوار راده مام، له دهرگا و په نجه ره و قهنته ره کان، له قالدومه کان که ده چونه وه سه ربانه کان، له و منالانه ی له راکه راکه ی دوا ی کاروان و هرس نه ده بوون... ههر ده که رام گهرده لولوی ئەو رووناکییه رهنگا و رهنگه بدۆز مه وه که له ناکا و لیم بزربوو، سه رزه نشتی خۆم کرد که نه ده بوو غافلگیر بم، کۆلانه که تا دههات له دواوه بهر ته سک ده بووه ژنه عه با به سه ره کان ساتمه یان له یهک ده کرد و تارماییه روشن و خۆشه ویسته که ی منیان خستبووه ناو ته مومژ و گپه لوه که یه کی تاریکه وه، ده مزانی ئەوه نده نابا و ئیدی له پیتچیکدا کۆلانه که ی خۆمان جی دیلین و ده که وینه وه ناو کۆلانیکی ته نگه بهر تر... پاشان ده چینه وه سه ر ئەو ری بهرده لانه ی به ناو شاخ و کپوه کانداه مانباته وه زارکی گه لیبه کی دهم کراوه که تا مه و دایه کی دوور روو باریک به ددهم هاژه و خوړه ی که فچرینه وه له گه لمان ریبواره تا ئەو وه خته ی به ته و اوی له ناو ته مومژ و هاژه ی چه می به خوړی خه رهنده که بزر ده بین... کتوپر نه نکم و هاگای هینام:

«چیته رۆله کهم... بۆ ده نگت نییه ؟»

له دهنگی مردووی نه نیدا زرنگانه وه ی زهنگیکی ترسناکم بیست، هالا و یکی گهرم و هه ناسه یه کی بۆگه ن دا بگرتم، ناچار و به په له ده موجاوم له میخه که بنده که ی نزیک خسته وه، ده ترسام به بۆن بکهوم یان ئەو هالا وه قورس و گه نیوه بمخنکینتی... دوور دوور... چاوانم به سه ر پنتیکی زۆر چکۆله وه روا بوو... که هیدی هیدی ده بوو به خالیکی روشن و گه وره... دوغام ده کرد و ده پارامه وه که بهرله وه ی بگه یه نه و پیتچه، کتوپر، وهک ئەوه ی که له حه کایه ته کانی نه نکم روو ددها شیرین دهریکه وئ، گوله که ی بۆ هه لیده م و به هه ر دوو چاوانی پر له گریانم مالتا وایه لئ بکه م، هه موو دهنگه کان له رۆحمدا دهمردن، هه موو رهنگه کان له چاوانما ده کۆژانه وه، که له م کاس زرنکه ی دههات، ورته ورتی نه نئ به ددهم خویندنایه ته له کورسییه وه هه راسانی کردبووم، ئەو ورته ورته ددهت وت بهردی ئەو شاخانه یه و به سه ر مندا دهرمیتن، ته مه کهش هه ر دههات و ده کشا و چتر ده بوو، خۆی له دیواره کان، دهرگا کان، دره خسته کان، مه ر دوومه کان هه لده سوو... تا دههات پان و بهرینتر ده بوو، هه ر هه موو شتیکی له خۆیه وه ورده پیتچا... زۆر چروپر له ناو قوولایی خه رهنده که وه هه لکش... ته نک ته نک به سه ر سه ری هه مووماندا له ئاسمانه وه داده کشا، هه ر زوو زانیم ئەوه نده نابا و ئەو ته مه هه ر هه موو دونیا داده پوشی و هه ناسه ش سوار دهکا، ئیدی هه موو که سیک و شتیکم لئ بزر دهکا، وهک هه میسه له ناو رۆخی خه رهنده که وه هه ناسه ی ددها و ده ته نییه وه و یه که مین شوین که داگیری ده کرد ئەو باخه ی دار هه ناره زره کان بوو، هه لده کشا و ترۆپکی چیاکانی دهشارده وه... دوا جار رووه و ناو ماله کان گران ده کشا و هه ر هه موومانی له یه کدی بزر ده کرد، وای لئ دههات که من پیاله و قاپی ماسته که ی بهرده م، نه بینم، که دههات چ له بهرده می مالان بووایه، چ له ژیر شاتوه که و یان له حه وشه ی مه کته ب: شیرین-ی له من ون ده کرد، هه تا گه ر له بهرده می نانه و اخانه کهش بووایه گری ته نووره که نه ییده توانی ئەو ته مه زۆره چره بره وینیته وه، گه ر له بهر میگه ل بوومایه مه ر و بزنه کانی لئ

ون دهکردم، من دهمزانی که می‌تواند دهکشی... چونکه بهر له‌وه بزنه شیت عاقلانه دهبقاراند و خوی پیوه دهنووساندم، لاملی له به‌له‌کم هه‌لده‌سوویی، ههر له دواي دارژانی ئه‌و ته‌مه‌دا بوو که شیرین ده‌هاته ژیر بالم، کهچی له‌و به‌یانی کوچ و لیک داپرانه‌دا چهنده ئه‌و ریکه‌وته ناشیرینه په‌ست و غه‌مگینی کردم... به‌لام نا... له دواي نائومیدییه‌کی دریشخایه‌ن دیسانه‌وه که‌وتمه‌وه شنه‌شن و باله‌فره و شاگه‌شکه‌بوون، دوو چاو له دووره‌وه ده‌بریسکانه‌وه، دپران به‌ته‌مه‌که ده‌دا، دوو چاوی گه‌ورونه و پر گریان که له‌وه ده‌چوو ری له‌به‌رده‌م تارماییه‌کی چکۆله و بسته‌بالادا رۆشن بکه‌نه‌وه... له‌به‌رده‌م رۆچی گه‌رده‌لوولیکی رهنگاوره‌نگدا در به‌ته‌م و تاریکی بدا و... بیته و... بگاته کاروان، دل‌م خۆش بوو که گویم له به‌ریه‌که‌وتنی نالی ژیر سمی هیستره‌که و به‌رده‌کانی سهر ریگا بوو... له گویمدا (نایه‌ته‌ل کورسی) یه‌که‌ی نه‌نکم خۆش ده‌هاته، هه‌تا ده‌هاته توندتر به‌باوه‌شی خۆیه‌وه‌ی و ده‌هنووساندم، هه‌ناسه‌م خیراتر... به‌لام ههر ته‌نگ و سوار، به‌زۆر سهرم له‌ژیر بالی نه‌نکم ده‌رباز ده‌کرد تاوه‌کو ئه‌و رۆحه دره‌وشاوه‌م لی ون نه‌بی، دهمزانی ئه‌وه‌یان دوا هه‌له و دوا به‌خت... ههر ده‌بوو مه‌زنده‌ی ئه‌وه بکه‌م که ئه‌وه‌یان جگه له رۆچی رۆشنی شیرین هیچ شتیکی دیکه نییه، له‌وه ده‌چوو له دووره‌وه ئه‌و دوو چاوانه‌ی ناو ته‌مه‌که بگرین، چاوه‌کانی تا ده‌هاته روونتر و ته‌رتر ده‌دره‌وشانه‌وه، تا نزیکتر ده‌که‌وته‌وه من پتر لی ده‌گه‌رام گۆله‌که‌ی ناو ده‌ستم هه‌ناسه‌م بدا و ببووژیته‌وه، به‌په‌له و رۆح په‌روه‌رانه بۆنم ده‌کرد، وام ده‌زانی گهر بۆنی نه‌که‌م هه‌لاویکی بۆخن و بۆگه‌ن ده‌مخنکینتی، خۆزگه‌م بوو خیراتر بی و ته‌م شه‌ق بکا و بگاته لام، گهرما و گهرم بۆنی هه‌ناسه و فرمیسه‌که‌کانم له گۆله‌که‌ بکاته، جاروبار چاوه رۆشنه‌کانی تارماییه‌که‌م لی بز ده‌بوو... له‌ناو گیتزه‌لووله‌که‌ی جیماوی ژنه‌کاندا ده‌خنکا و بابه‌خوله‌یان پته‌ ده‌کرد، ئه‌و کۆمه‌له‌ ژنه‌ی له‌و به‌یانییه‌دا وه‌ک قه‌له‌ره‌ش به‌ده‌م گریانه‌وه ده‌یان قیغاند و له‌ناکاوه‌ له‌ ناو ئه‌و ته‌مه‌دا ریسکان، ده‌بوو ههر ئه‌وه بی: که‌سیک

له‌ ناواییدا مردووه و ئه‌وان ده‌چن گهرمه‌شین به‌جۆشتر بکه‌ن، تاوتاوێک تارمایی ناشنا و رۆشنا به‌رۆحم ناوری پر له ترسی ده‌دایه‌وه به‌و ده‌لیله‌ی بریسکه‌ی چاوانی له‌ من ده‌کوژانده‌وه... ده‌هاته... ده‌هاته... ده‌هاته... ده‌هاته سووکه‌له و پته‌ هه‌لگرتوو... له‌وم ده‌روانی و له‌ هه‌موو دونیا داپرابووم، ته‌مومژ وه‌ها لوللی کردین که من ته‌واو له‌ کاروان داپرابووم، به‌لامه‌وه سه‌یر بوو که نه‌نی نه‌ده‌ترسا له‌ناو ئه‌و شاخ و داخانه‌ی ری ویل بکه‌ین، ئیدی من دل‌م داخوری... چونکه ویستم له‌ نه‌نکم بپرسم که ئیمه‌ واین له‌ کوئ... که‌چی ده‌نگم نووسا و ده‌رنه‌هاته، ژنه‌ ده‌م به‌هاواره‌کانیش ئه‌وه‌نده به‌تاو ده‌هاتن که له‌گه‌ل خۆیاندا ئه‌و تارماییه‌ی رۆشنه‌ی میان راده‌مالی و ده‌یانیه‌ینا، نووریکی ته‌واو پاک و رۆچی گرگرتوو له‌ناو ئه‌و ته‌مه‌ چرهدا... سه‌ره‌تا خانووه‌کانی ده‌وروبه‌ری لی بز کردم، یه‌که یه‌که‌ی هیستره‌کان و پیوان و ژنانی ناو کاروان، ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌کان، چهنده بی که‌س و ته‌نیا بووم به‌سه‌ر پشتی ته‌میکه‌وه که تاوتاوێک رووه و سهر ترۆپکی شاخه‌کان هه‌لی ده‌گرتم و تاوتاوێکی تر رووه و قوولایی خه‌رنده‌که، ترسام و تاس بردمییه‌وه، پتر خۆم گرمۆله‌ کرد و پشتم وه‌ها کوور کرده‌وه که برپه‌دی پشتم له‌گه‌لیا ژانی کرد، رۆچی تارماییه‌ی رۆشنه‌که‌م وه‌ک گیتزه‌بووی به‌م لا و به‌ولادا ده‌که‌وت و هه‌لده‌ستایه‌وه، بی ناگا له‌ خۆم هاوارم کرد:

«شیرین... شیرین...»

نه‌نکم توند قرساندمی به‌به‌رسکی قویاوی خۆیه‌وه تا هاواره‌که‌م ده‌رنه‌چی و کاروان په‌وتیه‌وه، تارماییه‌که‌ رۆشنتر له‌ جاروان هه‌ستایه‌وه و که‌وته دوام، سه‌رسام و ئه‌بله‌ق بووم که زانیم ئه‌و رۆحه‌ شیرینه‌ ده‌یه‌وی بگاته به‌کاروان، ده‌مویست پیم بگا تاوه‌کو پتی بلیم که من چهن‌دین شه‌و و رۆژ، به‌ر له‌م سه‌فه‌ره، نه‌خۆش بووم، خه‌ونم به‌تۆوه ببینوه و راجه‌نیوم، خه‌ونی ترسناک به‌هه‌ل‌دیرانی بزنه‌که‌م... له‌ تۆم پرسبوه و که‌س پتی نه‌وتووم تۆ له‌ کوئی، ده‌مویست گۆله‌که‌ هه‌لبده‌م تا ئه‌و تارماییه‌ی به‌دوو چاوی رۆشن و داگیرساوی ناو ئه‌و ته‌مه‌ چرهبینی و هه‌لی بگریته‌وه، بۆنی بکا و بزانی

هی منه، خۆزگه دهخواست ئەم سهفهره به ناو ته مدا خه ونیک بی له خهونه زۆره کانی شهوانی سووتانم له ناو گرانه تادا، ئاخو من بۆ هه میسه زینده خه ونم ده دی: له پۆل، به دیار له وه پری مه و بز نه وه، له مال، له ژیر دار هه نجیره که ی خۆمان و شاتوه که ی به رمالی شیریندا، له سه ریان، هاوینان، تا خه و ده بیرد مه وه ده چومه ناو شانشین ئه ستیره کان، له گه ل مانگدا سه فهری شارانم ده کرد، هه ر به خه یال منی تر سنۆک ده چومه ناو باوه شی خۆشی شیرین و خۆم به قژی په خش و پری داده پۆشی، بۆ ساتیک هه ستم کرد که زۆر لیم نزی که وتۆته وه و ده مبینی و ده بیینم، ته م و تاریکی بۆته شووه ی ته نک ی چوارده و رمان، له قه د و بالای ورد ده بوومه وه، گویم زرن گایه وه به پر و شه ی هه ناسه ی شیرینی، سوژی رژاوی چاوانی ده یگر یاندم، په نجه بی ئی سقانه کانی، په نا گوئی وه ک ته وه خته ی له به رده می زۆپاکه دا ئاره قه یان ده رده دا، هه ردوو کولمی سووتاوی، پیتلوی دا که وتوو ی سه رچاوه کانی که من چه زم ده کرد هه لیان بینتی تا وه کو خه م و قه هر و نه خۆشیم، بۆ دوا جار، بیینی... تا سکی پیم بسووتی و له نامیزی خۆیم بگری و دیسانه وه له ترسانا خۆم له ناو خه رمانی قژی ته ودا بشارمه وه، ته وه نده نزی که بوومه وه که بۆنی بن گه ردی کاسم بکات، بۆنی سینه و به روکی ساوای، که چی کتوپر له گه ل پرسیاریکی نه نکم راجه نیم:

«ئه وه خه وتوو ی رۆله که م؟».

ته م لی نه ده گه را بزانه و ام له کوئی، توند له ترسانا باوه شم کرده وه به سینه و مه مکی چرچ و داقو پاوی نه نکمدا... خودا... چه نده ته نیا و هه تیو و غه مگین بووم، له بری باوه شی نه رمی شیرین که و تمه ناو هه ناوی به تالی نه نکم که خبزه خیزی سینه ی تاکه ده نگیک بوو ده نپو ته و ته مه تاریک و چرهدا بیسه لپینی که من هیشتا ماوم و نه مردووم... دوا ی خنکانیکی درێخایه ن پرسیم:

«له کوپین نه نی؟».

مردووانه وتی:

«نازانم رۆله... گویم له زهنگۆله ی ملی هیتسه ره کانیش نییه... له وه ده چی له کاروان دا برابین...».

له ناو ته و زینده خه وه خۆش و ناخۆشه دا چاوم له و تارما بییه رۆشه نه ده ترو و کساند، دوور و نزی که ده کسه و ته وه... هه ر له تری ده دا و هه لده ستایه وه، له نیو گه رده لوولی قه به و بلندی ژنه پرسه داره کان ون ده بوو، تاوئیک و پیشیان ده که و ته وه، به لام تا ده هات ته مه که چر تر داده رژا و ته و دوو چاوه رۆشه ی لی ون ده کردم، ترسام رۆحی شیرین بی و هه نگاوی ورد و چکۆلانه و ماندووانه ی ده ره قه تی هه لات هه لاتی کاروانه که نه یه ت، چاوه ری بووم که ته گه ر ته مجاره یان ده رکه و ته وه، نزی که بی یان دوور، گو له که ی بۆ هه لیده م، به لکو ته وه خوایه بیینی و هه لی بگری و بۆنی بکات، بۆنی هه ناسه ی منی نه خۆش، فرمی سکی گه رمم ده کرا له و به یانییه دا، به سه ر په ره کانیه وه، له شه ونم بچن، دلم خۆش بوو... چونکه دوا هه ول و ته قه لالی ده دا بزری نه که م و بزرم نه کات، هه ر ده ت و ت له ته کمایه و ری ده کات، من بری سکه ی چاوه کانی شیرین-م ده ناسییه وه... رووی رۆشنی، خه نده ی شه رمنی سه رلیوانی ته و کاته ی ده یه وی شتی که بلتی و بۆی نایه، نیگای ده کردم... جوامیر و سوارچاکانه ده نووشتامه وه... ده نووشتامه وه تا ته و رۆحه ماندووه بگرم و سواری هیتسه ره که می بکه م و رووه و کوپستانان له گه ل خۆمدا بیبه م... ده ره وشایه وه، ده ت و ت رۆحی جوگه له یه که و له ژیر خۆره تاوئیکی په نه اندا بری سکه بری سکه خۆی رووت ده کاته وه، به ئاشکرا قژی درێژیم ده دی، په خش و په ریشان، له ژیر ته پ و می ته مه که دا ئاونگی لی ده تکا، که غاری ده دا په خش و بلاو له سه ر که فه ل و نیکی راست و چه پیدا شه پۆلی ده دا، هه ر کتومت له ناو ته و ته مه دا له رۆحی سیبه ر و تاو ده چوو، جوان جوان لپی ورد ده بوومه وه، هه مان کراسی کلۆشی جارن که (با) پری ده کرد و تا سه ر هه ردوو ته ژنۆی له من به ده رده که وت و رۆژانی سه مای به ر زۆپاکه ی وه بیر ده هیتامه وه، ده ستی هه لده شه قاند، باله فره ی بوو سه ری

په‌نجه‌کانی بهر سهری په‌نجه‌کانم بکه‌ون، به‌سهر پشتی تهمه‌وه دوورتر بووم له‌وهی دهستی بمگاتڼ، هیدی هیدی هه‌ستم ده‌کرد من سواری تهمیک بووم و به‌حه‌واوهم، چونکه ئیدی ته‌واو... چیتتر هیتستره‌که‌م نه‌ده‌دی، گهر بوئی هالاوی هه‌ناسه‌ی بوخنی نه‌نکم نه‌بوایه که تیکه‌ل به‌رؤخی میخه‌کبه‌نده‌که‌ی ده‌بوو پروام نه‌ده‌ما که من هیتستا وام له باوه‌شی نه‌ودا، ئاخر نه‌نکیشم تاو‌یک له‌ژتیر ته‌مدا ونم ده‌کرد و تاو‌یک ده‌هاته‌وه، به‌دهم بو‌نکردنی گوله‌که‌وه ده‌مزانی په‌لک به‌په‌لک وا خهریکه بری، چ فه‌هاد- ټکی ناشیرین بووم، من سوار و شیرین پیاده، ده‌مویست له‌سهر پشتی ته‌مه‌که دابه‌زمه خواری، تارماییه‌کی نه‌رژه‌نگ توند منی ده‌گوشی و به‌رزه‌فتی ده‌کردم تا نه‌جوو‌تیم، له‌ناو نه‌و ته‌مه چرهدا پارچه‌یک له رؤخی شه‌به‌نگ و نوور ده‌گریا و هه‌نسکی هه‌لده‌دا، به‌وهی که ته‌مه‌که له‌سهر هه‌ردوو چاوه‌کانم ده‌نیشت و تانه‌یه‌کی دروست ده‌کرد و ده‌مزانی که ریگاکه چهنده به‌رته‌سک و تنه‌گه، ده‌ترسام نه‌و تارماییه زور خو‌شه‌ویسته‌م بکه‌ویته ژتیر هه‌ر چوارپه‌لی هیتستره‌که و بیهارڼ، نه‌گهر پر‌مه‌پر‌م و هه‌ناسه سواریه‌که‌ی نه‌بوایه من هه‌ر وام ده‌زانی به‌سهر پشتی ته‌مه‌وه‌م، ترووسکه‌ی چاوانی، خه‌نده‌ی شیرینی، قژی ره‌شی ته‌م داپی‌وشین، بڼ ده‌سته‌للات و زه‌بوونانه دوعا‌کانی نه‌نکم ده‌خو‌پند تا نه‌و توزه نووره ده‌ریکه‌ویته‌وه، له دووره‌وه گو‌تیم له ناله‌ی جه‌رگبری ژنه‌کان بوو که ده‌ت وت تا کو‌یستان به‌دوای کاروانه‌که‌وه ده‌بن و... هه‌ردین، ده‌گریان و ده‌لالانه‌وه، نه‌و تارماییه غه‌مگینانه‌ی له‌و به‌یانیه‌دا ببوون به‌به‌شیک له رؤخی نه‌و ته‌مه‌ی هه‌موومانی له یه‌کدی بزر کردبوو، تیکه‌ل به‌و گریان و داد و فیغانه، گو‌تیم له قاقای ناشیرین و ناقو‌لای کو‌مه‌لیک پیایوی بڼ باک بوو که تاو‌تاو‌یک ته‌مه‌که‌ی ده‌ترساند و ده‌ره‌ویسه‌وه، له گهرمه‌ی یه‌کیک له‌و قاقایانه بوو که من پر و ته‌واو رؤخی تارماییه ره‌شنه‌که‌ی خو‌م بینیه‌وه که هه‌ر ده‌ت وت بازنه‌یه‌که له نواله و نوور، له‌ژتیر ده‌ست و پیی ژنه‌کان ده‌که‌وت و راست ده‌بو‌وه، ده‌یوست خو‌ی لادبات و رابکات و

ده‌نگی به‌من بگات، هاوار بکات تا فریای بکه‌وم، هه‌ر له‌و ساته‌ته‌خته‌دا بوو له‌گه‌ل قاقا و پیکه‌نبینی ترساکي نه‌و پیایوانه‌ی که من مه‌زنده‌م ده‌کرد له قو‌لایی خه‌ره‌نده‌که‌وه بی ناسمانی پر له ته‌مومژی سهر سهرم به‌برووسکه‌یه‌ک ته‌قبیه‌وه، نازانم چرپوونه‌وه‌ی ته‌مه‌که له‌سهر رووم خه‌ستتر ده‌بو‌وه و دل‌پ دل‌پ له‌سهر لو‌وتم و ته‌وی‌لدا زه‌نگوله‌یان ده‌به‌ست یان پروشه‌ی باران بوو...؟ نه‌مه‌زانی... نان و سات، له چاو‌ترووکا‌نیکدا دونیا ره‌شن بو‌وه و من په‌له‌م بوو گوله‌که هه‌لده‌م... چونکه هیدی هیدی گو‌تیم نه‌ده‌ما، چاوم تاریکتر و... ده‌نگیشم ده‌ره‌نه‌ده‌هات، به‌سهر ته‌مه‌وه ون ده‌بووم و دیسانه‌وه من و تارمایی شیرین-ی لی‌کدی بزر کرد، پرپارم ده‌دا و په‌شیمان ده‌بوومه‌وه... دواچار وتم چش له به‌ختی نا‌پوختم... ده‌ت وت گو‌له په‌ژموورده‌که‌م دلی سیسی خو‌مه رووه لای نه‌و گهرده‌لولی نووره هه‌لی ده‌ده‌م، به‌دهم هاوار و زریکه‌وه ده‌مبینه‌ی چو‌ن ده‌یه‌وی وه‌ک رؤخی (با) ... ده‌یه‌وی هه‌لبکات و گو‌له هه‌تیوه‌که‌م رووه ناسمان و باوه‌شی خو‌ی هه‌لبگری، به‌لام... نا... له‌ژتیر ده‌ست و پیی تارمایی ژنه ره‌شپو‌شه‌کاندا هه‌لپرووکا، فریای نه‌که‌وت... نه‌یده‌توانی و ده‌ستی نه‌گه‌یشت به‌گو‌لی هه‌لوهریو و بڼ ناز که‌وتووم له‌ناو ته‌مومژ و... تو‌ز و خو‌لدا، بی‌گومان بووم له‌وه‌ی که نه‌ویش وه‌ک رؤخی پر له سیبه‌ر و تاوی شیرین ده‌که‌ویته به‌ر پییان و هه‌لده‌پرووکي، یه‌که‌م جارم بوو که به‌دهم هه‌لمژینی هه‌وای پاکي ناو شاخان سینهم پر بڼ له قه‌هرتکی کوشنده، به‌پیتی نه‌و هه‌موو پیچه ر‌کانه‌ی ریگه‌که و گیت‌ژبوون و سه‌رسوورانم ده‌مزانی تا دی له زارکی خه‌ره‌نده‌که‌ی نریک بووینه‌ته‌وه... رووه هه‌ناوی نه‌و زه‌ندو‌له‌ ده‌م کراوه‌یه ده‌چووین که هارزه‌هاژی رووباره‌که‌ی ده‌یترساندم من و نه‌نی و هیتستره‌که بکه‌وینه‌ ناوی و بخنکین و تا نه‌به‌د که‌س نه‌ماندو‌ژتیه‌وه، ده‌مزانی له‌وی له قو‌لایییدا ته‌مه‌که خه‌وتووه و که‌چی هه‌ناسه‌ی تاریکیشی دونیای داگیر کردووه، ته‌واو گومانی نه‌وه‌م ده‌کرد که له کاروان دابراوین و... نه‌نکیشم ته‌واو خامو‌ش و بڼ ورته نه‌ نایه‌ته‌ل کورسیه‌که‌ی ده‌خو‌پند و نه دوعا‌کانی

دەناردە بەر قاپىي خودا، تەواو... من گومانم ھەبوو لە باوەشى ئەودايم، گومانم لەوەش ھەبوو كە بەسەر پشتى ھېستىرەكەوھە بېن... ناچار بەدەم قولپى گريانەوھە لە نەنكم پارامەوھە و تكام كرد كە تا دەگەينە كوستان حەكايەتپكى درېژم بۆ بگپتتەوھە و... ترسى خنكانم لەناو تەم و ئەو رېگا دوورەم پرەوئتەوھە، كەچى بەگريانپكى كپ و خنكاو وەلامى دەدامەوھە، گريانپكى قول، پەنھان و نەپراوھە، كە لە سېنەى تەنگى نيوان ھەردوو مەمكە وشكەوھەبوھەكانى دەپژايە ناو سېنە و رۆحى من؛ دوا حەكايەتى لپكدابراپان و مەرگ رۆحى ساوامى داغان دەكرد و ھەرگيز نەپدەھېشت منيش ژير بيمەوھە... دەمزانى لەناو ئەو تەمەدا نە نەنكم، نە داپكە، نە شيرين، نە بزە شپت، نە خوشك و نە براكانم... ھېچ كەس فرمپسكەكانم نابپنى... چپتر لەوھەش نەدەترسام لەو دەرە راست نەبمەوھە و لەو كوستانە دوورەدا بمرم، دواچار ھەنسكى من و نەنى تپكەل دەبوون، لە ناكاودا بەترسپكەوھە نالاندى و قرخەپكە لە قورگى عاسى ما... وەك ئەوھى بمرى يان خەو ببپاتەوھە ھەموو گراناپى سەر و سېنەى بەسەر سەرى منى جپقندا كەوت، سەر و ملم لەژپتر قورساپى نەنپدا دەشكا، من ھەر لە خۆپم بپستبوو كە لەشى كەسپكى مردوو دوو قات گرانتەر دەبى، دەت وت كەوتوومەتە ژپتر كەرتە شاخپك و ھەناسەم بۆ دەرناپە، ھپدى ھپدى... نە گوپم دەما... نە چاو... تازە مەحالى بوو تارماپى رۆشنى شپرين فرپام كەوئ... تا دەھات نەنكم بەسەرما دادەكەوت و بەسەر خۆمدا دەپنووشتاندمەوھە، ھەر وەك ئەوھى بپەوئ بشارپتەوھە يان بپاتەوھە ناو ھەناو ساردى خۆى، تا دەھات ھەردوو باسكى بارپكى لە منەوھ دەنالاند و توندى دەكرد، ئەوھە قورساپى لەشە لاوازەكەى نەبوو كە منى دەخنكاند، ھەستم دەكرد من وام لەژپتر گراناپى ئەو ھەموو حەكايەتە زۆرانەى وان لەناو كەللە سەرى نەنپدا، لەژپتر قورساپى ئەو ھەموو پالەوانانەى جارپك دەبەزن و جارپك سەردەكەون، ئەو ھەموو تەلپسمانەى ناشكپن، ئەو ھەموو دپوانەى كە دەكوژپن خوپنپان جوگەلە ھەلدەبەستى، ئەو ھەموو

شارانەى پرن لە دز و چەتە و پپاوكوژ و جوامپر، ئەو ھەموو عاشقانەى دەمرن و ناگەن بەوھسلى يار... ئەو ئەژدپھاپانەى بەرى رووبارىان دەگرت و... ئەو ھەموو سېمرخەى بەسەر شاراندا دەپان گەراندم... ئەو ھەموو سال و رۆژ و مانگانە... ئەو ھەموو كەلاوھ و كوژكانە... من دەمزانى سېنەى نەنكم گەلى لەوھە تەنگترە جپى ئەو ھەموو مەملەكەتانەى تپا بپتتەوھە... ھەر بۆپە ئەوھندە گران بەسەر سەرمەوھەپە... وەھا گەمارۆى بالا ساوا و كولەكەمى دا كە ئپدى تەواو... من ھپچم نەدەدى... ھپچم نەدەبپست... ھاژەھاژى چەمەكەى ناو خەرەندپش لە ھەردوو گوپمدا دەمرد و... دەخنكا... خۆپشم بەدەم قولپى ھەنسكەوھە ھەناسە بەھەناسە... دەخنكام و... لەناو تەمدا بزر دەبووم...!

پاپز و زستانى ۲۰۰۲